ବର ଦୋ—ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗଜନେଶ ।
ଜଗଜନମ୍ ଅଧମ ପବନ୍ଧୁ ।
ନାଥ ତୁ ଜମ୍ବୁନଦୀଗାରେ ଠିଆ ।
ଜଗତର ରୋ ଚକ୍ଷୁ ଲଗନ୍ଧିଆ ।

ବଧ ଦୋ—ଯଶୋଦାସୁତ ଜାନକୀବିଳାସ ।
ଭାବେ ଭଣିଲେ ବଳରାମ ଦାସ । ୧ ।

ବର ଦୋ—ଏତେରୂପରେ ବନ୍ଧୁଥାଇ ଦଳ ।
ଜଳଭିତରେ ରୂପ ଧର ମୀନ ।
ନାଥର ଶଙ୍ଖାକୁ ମାରିଲୁ ତୁହି ।
ବେଦପୋଥି ଉଦ୍ଧରିବାର ପାଇଁ ।।

ବର ଦୋ—ଶଙ୍ଖାକୁ ମାରି ବେଦପୋଥି ଅଣି
ବା[illegible] ବିଚାର କ ଶୁଣ । ୨

ଭାବସମୁଦ୍ର ।

ଜୟ ହେ—କୂର୍ମରୂପରେ ପୃଥିବୀ ବହିଲୁ

ରଖିବା ସ୍ତ୍ରକଅସ୍ତରେ ଲୁଚିଲୁ ।

ନାଥ ହେ ମାୟା ଅତଅଗୋଚର ।

ଜାଣି ନପାରିଲେ ବ୍ରହ୍ମା ଶଙ୍କର ।

ଜୟ ହେ—ଜଳମଜ୍ଜି ପ୍ରାପ୍ତେ ପୃଥିବୀ ବହୁ ।

ବଳଅ ଦାସକୁ କିଥା ନ କହୁ । ୩ ।

ଜୟ ହେ—ବାହ୍ରାରୂପେ ଦନ୍ତେ ଧରିଲୁ ମହୀ ।

ଘେତ୍ରେମହାଭାସ୍ତ କେମନ୍ତେ ସହି ।

ନାଥ ହେ ଦନ୍ତ କେମନ୍ତେ ଭଞ୍ଜିଲା ।

ବ୍ରହ୍ମା ଶଙ୍କର ମାୟା ନ ଜାଣିଲ ।

ଜୟ ହେ—ହେ ଏତେମାୟା କେ ଯିବ ପାରରେ

ଦାସ ବଳଅ ହେ ଭିକାରି ଉଦରେ । ୪ ।

ଜୟ ହେ—ନରସିଂହରୂପେ ହିରଣ୍ୟ ନାଶୁ ।

ତୋରୁ ମାଧ ପ୍ରହ୍ଲଦକୁ ଅଶ୍ୱାସୁ ।

ନାଥ ହେ ମହିମା ସରଣ ମୈଳୁ ।

ଆଣ୍ଟ ଭାଗିଣ ଗଙ୍ଗାମାଳ ଚଳୁ ।

ସ୍ତବସମୁଦ୍ର ।

୫ମ ହେ—ବାମନରୂପେ ବଳିକ ଚପିଲୁ ।

କଳିଆ ଦାସକୁ ଖଳ ଜାଣିଲୁ । ୫ ।

୬ଷ ହେ—ପର୍ଶୁରାମରୂପେ ଛିଣ୍ଡ କ୍ଷତ୍ରିଏ ।

ଗଙ୍ଗା ତୋ ପାଦୁ ବାହାର ପବିତ୍ର ।

ନାଥ ତୁ ଆପଣା ରୂପକୁ ବାଞ୍ଛ ।

କୁଞ୍ଜବନେ ଗୋପିଙ୍କ ମନ ରଞ୍ଜ ।

୭ମ ହେ—ରଘୁପ୍ରଭୁ ବୋଲି ଆଶ୍ରେ କରୁଛୁ

ଦାସକଳିଆକୁ ପକାଇ ଲେଛୁ । ୬ ।

୮ମ ହେ—ରଘୁବରରୂପେ ରାବଣ ମାରିଲୁ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲି ଦୟା ନ କହିଲୁ ।

ନାଥ ତୁ ପାପ କଲେ କରୁ ଏଡ଼େ ।

ମହୋଦଧିକ ବାନ୍ଧିବାକୁ ଦେଢ଼େ ।

୯ମ ହେ—ହନୁମାନକୁ ମୋର ବୋଲି କହୁ

ଦାସ କଳିଆକୁ ମଜୁର ଦେଉ । ୭ ।

୧୦ମ ହେ—ବଳରାମରୂପେ ହଳ ତୋ ଛଡ଼ା ।

ଯମୁନାନଦୀ କାରଣ ହରଡା ।

ନାଥ ତୁ ହଳମୁଷଳରେ ଶୋଭା ।
ଯେହ୍ନେକ ତୃଣ ପୂର୍ଣ୍ଣଇନ୍ଦୁ ଆଭା ।
ହର ହେ—ମେଳଘାଲେ ବୈବିରୂପେ ହସ୍ତାରୁ
ବଳଅ ଦାସର ମାନ ହୃଦରୁ । ୮ ।
ହର ହେ—କୃଷ୍ଣ ଦସ୍ୟୁପୁରେ ସୁହୃଦ ପଣ ।
ସନ୍ଥ ଉଦ୍ଧାରଣ ଦୁଷ୍ଟ ମାରଣ ।
ନାଥ ତୁ ପରମଜଢ ସୁଗଢ ।
ଯେଣୁ ତୋ ପରାପର ନାହିଁ ମଢ ।
ହର ହେ—ପରାପର ଯେବେ ତୋହର ଥାନ୍ତା ।
ବଳଅ ଦାସଢ ତୋତେ କହନ୍ତା । ୯ ।
ହର ହେ—ଗଜତୃଣେ ତୋତେ ଯେ ନ ବୁଝିଲା ।
ଗୋଇଠା ମାର ଫୋପଡ଼ାଇ ଦେଲା ।
ନାଥ ତୁ ତେତେ ଗୋଇଠାହିଁ ସହୁ ।
ମାଇଁ ମାଇଁ ବୋଲିଣ ବୋଲୁଥାଉ ।
ହର ହେ—ଏ ଯେବେ ମିଛ ତୁ କହବ ନାହିଁ
ଦାସ ବଳରାମ ଥିଲା ଅନାଇଁ । ୧୦

ହରି ହେ—ମୁହିଁ ଯେବଣେ ଯିବି ତୁ ତେବଣେ ଥାଉ

ଭାବ ବଇଭବ ଭୁଞ୍ଜୁଲା ବନ୍ଧୁ ।

ନାଥ ତୁହି ହଲି ମହଥା ଅଟୁ ।

ମୋହର ମନ ପ୍ରବୃତ୍ତିକି ଶଠୁ ।

ହରି ହେ—ଭୃତ୍ୟ ମୋଷଲ ତୁ ଦୟାସାଗର ।

ଦାସ ବଳରାମ ତୋହର କିଂକର । ୧୧ ।

ହରି ହେ—ନନ୍ଦିଘୋଷରଥ ହେଲୁ ଘଇଢ଼ ।

କେ ଓଁକାରବ ତୋ ରଥ ବଉଢ଼ି ।

ନାଥ ତୁ ମୋତେ ନେଲେ ସିଜା ଯିବୁ ।

ନୋହୁଲେ ସେହଠାରେ ରହୁଥିବୁ ।

ହରି ହେ—ଶରଣ୍ଡି ଚତ୍ରେ ତୁ ଯିବୁ କେମନ୍ତେ ।

ଦାସ ବଳରାମ ଭରସି ତୋତେ । ୧୨ ।

ହରି ହେ—ତୋହ ଛତ୍ରାମାନେ ହୁଅନ୍ତି ରାଜା ।

ତୋ ଭୃତ୍ୟକୁ ଭାର ଏତେକ ଭଇଜା ।

ନାଥ ତୋ ଦୃଷ୍ଟି ଗୋଚରେ ଯେ ମୋତେ

ରାଜା ନକଲୁ ସେ ଯେ କେତେ କେତେ

ଜୟ ହେ—ଦାବଜ୍ୱାଳାରୁ ଯେ ଦେଲ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।
ବଳରାମର ଯେ ଭାଙ୍ଗିଲ ଥୋଡ଼ ।
ଜୟ ହେ—କାଳିରେ ତ୍ରିରଥ ଚଢନ୍ତ ମୁହିଁ ।
ସଙ୍କୋଚେ ହୃଦୟ କର ଗୋସାଇଁ ।
ନାଥ ତୁ ସାରଥିପଣେ ସେ ଥାଉ ।
ରଥୀ ବୋଲାଇ ଯେଣେ ତେଣେ ବାହୁ ।
ଜୟ ହେ—ହାତରେ ବାଣ ଅଇଦାଭେ ଶଙ୍ଖ ।
ଦାସଦଳଗ୍ରମର ଭୁଜ୍ଞ ଅଣ୍ଡ । ୧୪ ।
ଜୟ ହେ—ପାଣ୍ଡବେ ତୋହର ବଡ଼ ସୋଦର
ତୋତେ ବୁଡ଼ାଇ ମାଇଲେ ହୃଦର ।
ନାଥ ତୁ ସେ ଜଳେ ବୁଡ଼ି ନମଲୁ ।
ମାଳଜନରବେ ଦାରୁ ହୋଇଲୁ ।
ଜୟ ହେ—ସେ ଜଳେ ଯେବେ ବୁଡ଼ି ମରଥାନ୍ତୁ
ଜଳଅର ଦୁଃଖ କାହାଁ ଦେଖନ୍ତୁ । ୧୫ ।
ଜୟ ହେ—ଅନ୍ତବେଳ ଭୋଜି କଳା ସାଉଁଣ୍ଟି ।
ନାରଦ ନେତ୍ର ଦେଖିଲେ ଧୂର୍ଜଟି ।

ଦଉ ତା ନିର୍ମାଲ୍ୟ ବୋଲି ବସିଲେ ।

ଏକାଦଶୀରେ ଯେ ଉମା ବୋଇଲେ ।

ଦଉ ଦୋ—ଦଉ ବୋଇଲେ ଏହୁଣାଇଁ ବ୍ରତ ।

ବଳରାମ ଦାସ ଏଣୁ ପଢ଼ନ୍ତ । ୧୭ ।

ଦଉ ଦୋ—ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ବସେ ଲଙ୍କାକୁ ।

ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ଗର୍ବ କଲି ମନକୁ ।

ନାଥ ମୁଁ ଖସି ପଡ଼ିଲି ହିଙ୍ଗୁଳ ।

ଦଉ ଯେ ଆସ ବୋଇଲି ସୁଧୀର ।

ଦଉ ଦୋ—ଚୋଦ ବୋଇଲେ ଜରୁଡ଼େ ପଥର

ଦାସ ବଳଥକୁ ଭଣ ଏଠାର ।

ଦଉ ଦୋ—ମହାଭାଗବତ ଜାମା ବୋଲାଉ ।

ଭଜ ମଙ୍ଗଳାଣୀ ସଙ୍ଗରେ ଯାଉ ।

ନାଥ ଭୁ ଶରଣ ଠାକୁର ହୋଇ ।

ଏତ୍ତେ ପ୍ରଘଟ ଅଛଇ ତୋ ଦେହି ।

ଦଉ ଦୋ—ନାରାୟଣ ନାମ ବନ୍ଧୁ ଅନନ୍ତ ।

ବଳରାମ ଦାସ ନୋହେ ଚେମନ୍ତ । ୧୮ ।

ହରି ହେ—ଗୀତା ଭାଗବତ ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣ
ତୋହର ନାମ ସବୁଠାରେ ବଖାଣ ।
ନାଥ ତୁ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ପଣେ ଥାଉ ।
ଜ୍ଞାନ ଉପଦେଷ୍ଟା ତୁ ମହାବାହୁ ।
ହରି ହେ—ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁହୋଇ କାହିଁ ଧାରଣ ।
ଦାସ ବଳରାମ ତୋ ଭକ୍ତ ପୁଣ ।୯।
ହରି ହେ—ପତିବ୍ରତାନାରୀ ଲକ୍ଷିଲୁ ତୁହି ।
ଯମଙ୍କୁ ଜିଣି ଠାକୁରାଣୀ ମୁହିଁ ।
ହଇତୋ ପ୍ରୀତିମା ପଣେ ଯେ ଯେତେ ।
ତାହା ଲୁଚାଇ ଥୋଇଅଛୁ ମୋତେ ।
ହରି ହେ—ବନ୍ଧୁମା ପଣେ ତୋ ଗୁଡ଼ ଏଥର ।
କହିଲୁ ଦାସ ବଳିଆ ଆଗର ।୧୦।
ହରି ହେ—ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନାଥ ଅଛୁ ବୋଲାଇ
ଆପଣା କଥା ନ ଜାଣୁ କହାଇ ।
ତୁହି ପଢିଲୁ ତନ୍ତ୍ରସେଣା ଘର ।
ଯାଇଁ ରହିଲୁ ମାଇଁ ନାକଣ୍ଠର ।

ହରି ହେ—ସୁଧନ୍ୱା ପ୍ରବୋଧି ରଜନୀ ଶେଷ ।
ଠାବକଲ ତାହା ବଳଅ ଦାସ । ୧୧ ।
ହରି ହେ—ଚନ୍ଦ୍ରସେଣୀ ଘରେ ପଶିଲୁ ଯାଇଁ ।
ସେ ଗୋଷ୍ଠେ ଗୁହାଳ ଥିଲ ଯେ ରହି ।
ନାଥ ତୁ ତହିଁ କେତେ କଲୁ କେଳ ।
ଗୋଗୋଷ୍ଠ ଗୁହାଳେ ଅସିଣ ମେଳ ।
ହରି ହେ—ଜଳାନ୍ଧି ଦେଇଥଲୁ ପଳାଇଁ ।
ଦାସ ବଳରାମ ଥିଲ ସେଠାଇଁ । ୧୨ ।
ହରିହେ—ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗଯୋଗେ ମୁନି ଭୋଳେଲଯେ
ତୁ ବ୍ରହ୍ମା ଶିବଙ୍କୁ କରୁ ସନ୍ଦେହେ ।
ନାଥ ତୁ ଘଟେ ଘଟେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣି ।
ଚୋର ଭକ୍ତଙ୍କ ଠାକରେ ଅଭିନ୍ନି ।
ହରି ହେ—ଭକ୍ତ ଗ୍ରାହଲେ ହେଉ ସାକ୍ଷୀ ପକ୍ଷ ।
ଦାସ ବଳଆଗୁ ଜଳୁ ନରେଖ । ୧୩ ।
ହରିହେ—କେତେ ଲଦୁ ତୁ ନୋହିଲୁ ଗୋପରେ
ଘଚ ଲକ୍ଷଣୀ ଶ୍ୱେତ ବଇବାରେ ।

ନାଥ ତୁ ବୃନ୍ଦାବନ ଘରେ ଯାଇଁ
ବନ୍ଧାପଦ୍ମକୁ ଦଣ୍ଡଭରେ ଭୁଞ୍ଜ ।
ହରିହେ—ଯଶୋଦାକୋଳେଥିଲୁ ଖେଳେନେଇ
ତା ବଳଅଛୁ ଲୁଗ୍ଭୁ ଭପାଇଁ । ୨୪ ।
ହରି ହେ—ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ପଣେ ଜଗତେ ଜାଣି ।
ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରର ସବୁଠାରେ ଶୁଣି ।
ନାଥ ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମି ନାରାୟଣ ।
ଭକ୍ତ୍ୟ ଅଙ୍ଗରେ ଭାବଲେ ଶୁଣ ।
ହରିହେ—ମୋହର ଅଙ୍ଗ ଫେଡ଼ ଗୋସାଇଁ ।
ଦାସ ବଳଅ ବୋଷ ବର ନାହିଁ । ୨୫ ।
ହରି ହେ—ନାଭ କୃଷ୍ଣର ବୋହର ନାହିଁ ।
ଦ୍ୱିଜ ଗୃଷ୍ଣର ଏକ କରୁ ଭୁଞ୍ଜ ।
ନାଥ ତୁ ଶବର ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ଖାଉ ।
ବ୍ରହ୍ମ ଜରମାଲ୍ୟ ତୋର ନ ଖାଉ ।
ହରି ହେ—ସ ଅନ୍ତ ଯାହାର ଏଡ଼େ ଅଗଣ ।
ଦାସ ବଳଅ ଅଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଜାଣ । ୨୬ ।

ହର ହେ—ତୁମ୍ଭ କଥାତ ଅପର୍ଣ୍ଣେ ଜାଣୁ ।
　　ମୋହର ଦୁର୍ଗତି ସେହିରୁ ତେଣୁ ।
　　ହର ତୁ ଦୁଃଖନାଶନ ଈଶ୍ୱର ।
　　ତେଣୁ ମୁଁ ଅଛି ତୋତେ ଆଶ୍ରେ କରି ।
ହର ହେ—ମୋହର ଚିନ୍ତା ଫେଡ଼ ଭବପାଶ ।
　　ଶରଣେ ତୋତେ ବଳରାମ ଦାସ । ୧୭ ।
ହରହେ—ଦୁଷ୍ଟରୁ ମୋତେ ତାରେ ପାର କର
　　ଅଜ୍ଞାନ ମୁଢ଼ ପାମର ମୁଁ ଛାର ।
　　ନାଥ ମୁଁ ତୋହରେଜ ସିନା ବଳ ।
　　ଏହା ଜାଣନ୍ତି ଯେ ପ୍ରାଣୀ ସକଳ ।
ହର ହେ—ଦରିଦ୍ର ପଣ ତୁ ଫେଡ଼ ଗୋସାଇଁ ।
　　ଦାସ ବଳଆ ତୋତେ ଅଛି ଧାଇ ।୧୮।
ହର ହେ—ଲକ୍ଷ ହୋଇଲେ ନ ଅଣ୍ଟିଲା ତୋତେ
　　ତୁ ଘଉଡ଼ି ଘରେ ପଶୁ ଜରତେ ॥
　　ନାଥ ତୁ ବଡ଼ାହୋଇ ଖୁନାଖାଉ ।
　　ଆଜ ମୁଁ ଇତ କେଉଣ ଦେଖାଉ ।

ହର ହେ—ଯାହାର ସାମନ୍ତ ଏକତ୍ର ଅଗଣ ।

ଦାସ ବଳଆଙ୍କୁ ପଡ଼ିଲେ ଦୁର୍ଗମ । ୨୯ ।

ହର ହେ—ମହାପାପରେ ପଡ଼ିଲୁ ଗୋସାଇଁ ।

ବଳଘରେ ଦାନ ମାଗିଲୁ ଯାଇଁ ।

ହର ତୁ ବେଢ଼ି ବେଦ ମନ୍ତ୍ର ଜାଣୁ ।

ନାମ କ୍ରୁଦ୍ଧଗ୍ରାଳ ହୋଇ ରେଣୁ ।

ହର ହେ—ଏତେକର୍ମ କରୁ ଜଗୁ ସୋଦର ।

ଦାସ ବଳଅର କାହିଁକ ଡର । ୩୦ ।

ହର ହେ—ଭୃଗୁଋଷିଙ୍କ ଯାଗେ କୃତ ଯୁଗେ ।

ଭୁଞ୍ଜିବାକୁ ତୋତେ ଲୋଡ଼ିଲେ ବେଗେ ।

ନାଥ ତୁ ସେ ବୃତ୍ତିକ ମାୟା କଲୁ ।

ଯାଗ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ନହଇ ବୋଇଲୁ ।

ହର ହେ—ମାୟାରେ ୟାଙ୍କ ଲୋଡ଼ୁଛ କ ମୋତେ

ଦାସ ବଳଥିବ ଡରଇ ତୋତେ ।୩୧।

ହର ହେ—ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣେ ଲୋଡ଼ିଲେ ନ ପାଇ

ସତତ ଲକ୍ଷ୍ମୀଶ ଉତ୍ତାର ଗାଁଇ ।

ନାଥ ତୁ କୁଞ୍ଜବନେ ଘଟୁଆଳ ।
ମିତ୍ରଲୋକେ ଅପୂର୍ବା ଯେ ତୋଦଳ ।
ଜୟ ହେ—ବର୍ଣ୍ଣେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବୋଲଇ ଗୋସାଇଁ
ବଳରାମ ତୋର ମର୍ମ ଜାଣଇଁ । ୩୨ ।
ଜୟ ହେ—କାଠ ବ୍ରହ୍ମ ପାଏ ସବୁଇ ଅଙ୍ଗ ।
ଭିନ୍ନାଭିନ୍ନ ନାହିଁ ଦେବ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ।
ନାଥ ତୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଭେଟ ନ ଦେଉ ।
ଭକ୍ତଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଯୋଡ଼ାଇ ଥାଉ ।
ଜୟ ହେ—ଭକ୍ତଙ୍କ ତୋର ସଙ୍ଗେ ସଦାସମ ।
ତୋ ଭକ୍ତ ଭକ୍ତ ଦାସ ବଳରାମ । ୩୩ ।
ଜୟ ହେ—ଦେବକୀ ଗର୍ଭୁ ଜାତ ମହାବାହୁ ।
କୋଟିଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ହୃଦେ ଦେଖଉ ।
ନାଥ ସେ ଧନ୍ୟ ତପୀ ମାର୍କଣ୍ଡ ।
ତୋଦରେ ଦେଖିଲା ହୃଦୟ ଖଣ୍ଡ ।
ଜୟ ହେ—ମାର୍କଣ୍ଡକୁ ତ୍ରାହି ଠାବଦେଉ ।
ଦାସ ବଳଅଛି ମାୟା ଦେଖାଉ । ୩୪ ।

ଜୟ ହେ—ନାଥ ତୁ ଯାହୁଁ ନୋହୁ ମଧ୍ୟପାତ୍ର ।
ପଣ୍ଡୁ ପୁତ୍ରଙ୍କର ହୋଇଲୁ ଦୂତ ।
ନାଥ ତୁ ଉଦେଶରୁ ଅସ୍ତ୍ର କରୁ ।
ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପାପପୁଣ୍ୟ ଅନୁସରୁ ।
ଜୟ ହେ—ଭକ୍ତଙ୍କ କଥାର ନୋହୁଣ ସତ ।
(ତୁ) ଦାସ ବଳଅଁର ହେଉଁ ସାମନ୍ତ ।୩୫।
ଜୟ ହେ—ବ୍ରହ୍ମାରୁଦ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର ତୋ ପାଦତଳେ ।
ତୁ ଭକ୍ତ କଉରବ ସଭାତଳେ ।
ଜୟହେ—ତୋ ନାମରେ ହେଲ ଦାନ ଉଦ୍ଧାର ।
ଯେବେଳେ ଭୂତ ପଡ଼ ପନ୍ଥ ହୋଇ ।
ଜୟ ହେ—ତେତ୍ରେତ ଦ୍ୱାପର ଯଣରେ ସାରୁ ।
ଦାସ ବଳକୁ ଉଦ୍ଧାର ନ ପାରୁ ।୩୬।
ଜୟ ହେ—ଜ ହୋଷ ତୋରେ ଜଗଥିଲ ମୁଣ୍ଡି
ତୁ ଏତେ ନରାଶ କରୁ କପାଳି ।
ଜୟ ହେ—ନାଥ ତୋ ନାମରୁ ଅଳ ପ ଛାଡ଼େ
ତୋହର ଯେ ଦେହ ବୁଲୁଥାଇଁ ପୁଚେ ।

ଜୟ ହେ—ଏଡ଼େ ମାୟା ତୁ ଯେ କଲୁ ଗୋସାଇଁ
ଦାସ ବଳଅଛୁ କ କଲୁ ତ୍ରାହି । ୩୭ ।
ଜୟ ହେ—ରାଧାସଙ୍ଗେ କଲୁ କପଟ ପ୍ରୀତି ।
ସେ ପରେ ରଖିଲୁ ଅକ୍ଷୟ କୀର୍ତ୍ତି ।
ନାଥ ହେ ରସ କଉତୁକ ଲୀଳା ।
ଚନ୍ଦ୍ରସେଣା ଯେ ଗୋପୋଷ୍ଟୁ ନେଲା ।
ଜୟ ହେ—ଗଉଡ଼ ଧନ ହେ ଛେଚନ୍ତା ଶେଜ ।
ବଳରାମ ଦାସ ହସେ ବର୍ଣ୍ଣଇ । ୩୮ ।
ଜୟ ହେ—ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗଯୋଗେ ବ୍ରହ୍ମ ଭେଟ ନାହିଁ
ମୋକ୍ଷ ଗତି ଜ୍ଞାନ ପାଇବ କାହିଁ ।
ନାଥ ତୁ କୋଟି ଜନ୍ମେ ନୋହୁ ଦୃଶ୍ୟ ।
ଜ୍ଞାନ ଉଦେଶରେ କୋଟିଏ ଶାସ୍ତ୍ର ।
ଜୟ ହେ—ଏମନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତଙ୍କେ ବାଇ ।
ବଳରାମ ଦାସ ତୋତେ ଯେ ଧ୍ୟାଇ ।
ଜୟ ହେ—ଅନଙ୍ଗକାଳେ ହେଉ ଚନ୍ଦ୍ରସେନା
ଅନଙ୍ଗ ନାଶନ ଅଟେ ହେ ବାନା ।

ହର ତୁ କେମନ୍ତେ ଆନଙ୍କ ଜାଣୁ ।
ମୁହିଁ ତୋ ପାଦରେ ସେବକଁ ରେଣୁ ।
ହର ହେ—ତୋତେ ସେବା କର ନ ଗଲ ଦୁଃଖ
ଜନଦାସଙ୍କୁ ତୁ ନ କଲୁ ସୁଖ । ୪୦
ହର ହେ—ପାର୍ଥ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ନାରାୟଣ ।
ମେ ତେ ରଥନ୍ତୁ ପାଣବଙ୍କ ନାମ ॥
ହର ତୁ ଶୁଣି ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲୁ ।
ହେଉ ଦେବା ଯେ ବୋଲିଣ କହିଲୁ ।
ହର ହେ—ପାର୍ଥେ ବୋଇଲୁ ବୁଲିଯିବା ଆସ ।
ତା ବସି ଶୁଣୁଥିଲା ଜନଦାସ । ୪୧ ।
ହର ହେ—ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଘେନ ଗରୁଡ଼ ପିଠେ ।
ଘଟିଛି ବୃକୋଦର ଘୋଡ଼ାରେ ଅଛି ।
ହର ହେ—ପାର୍ଥ ଯେ ମନରେ ଗର୍ବ କହିଲ ।
ତୁଁ ଯେ ପାଣବଙ୍କୁ ହେବ ବୋଇଲ ।
ହର ହେ—ଚିତ୍ତ ହୋଇଲେ ଏବା କାହିଁ ଭର ।
ଜଳସମ୍ବଦାସ ଥିଲା ସେଠାର । ୪୨ ।

ହର ହେ—ଅର୍ଜୁନ ଗର୍ବ ଭଞ୍ଜିବାରପାଇଁ ।
ଭୀମଙ୍କୁ ଜଳେ ବୁଡାଇଲୁ ନେଇ ।
ହୁଇ ସେ ମହା ମୁଗୁଣୀ ପଥର ।
ଅଶେଷ ଭଗ୍ନହେଲ ବୃକୋଦର ।
ହର ହେ—ପିମ୍ପୁଡ଼ି ମୁଖେ ଖାଇଥିବ ଭୀମ ;
ବଳରାମ ଦାସ ଦେଖି କୃତାର୍ଥ । ୪୩ ।
ହର ହେ—ପାଣ୍ଡବେ ବୋଇଲେ ମୋର ସୋଦର
ପାଥହିଁ ହଉ ଅଟେ ଏଡାଧାର ।
ନାଥ ହେ ଅପଣା ଦେହକୁ ମାଯ୍ୟା ।
ତୁ କାହିଁ ଭୁଲକୁ କରୁରୁ ହଯ୍ୟା ।
ହର ହେ—ଲଜ୍ଜେ ଅର୍ଜୁନ ପାଏ ପଡ଼ି ଶୋଇ ।
ବଳରାମ ଦାସ ହେମନ୍ତ କୋଳ୍ପ ।୪୪।
ହର ହେ—ଅର୍ଜୁନ କୋଇଲେ ଶୁଣ ଗୋସାଇଁ ।
ଦେହୁ ଅର୍ଜିଲ ଯମାଜର ଭୁଦ୍ଧି ।
ନାଥ ତାହାକୁ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲୁ ।
କୋଳେ ଧରି ମୁଖେ ଚୁମ୍ବନ ଦେଲୁ ।

ଜୟ ହୋ—ଅର୍ଜୁନ ଦୋଷ କ୍ଷମା କଲୁ ତୁହି

ବାସ କଲକୁ ତୁ ଦୟା ନ କହି । ୪୫ ।

ଜୟ ହୋ—ଗଙ୍ଗାଧର ନାମେ ଏକଇ ଦ୍ୱିଜ ।

ଅନୁଗ୍ରହେ ଦେଲୁ ତୁ ମହାଭୁଜ ।

ନାଥ ତୁ ଭକ୍ତଙ୍କୁ କରୁ ଏମନ୍ତ ।

ଦେଖିଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କଲେ ଦଣ୍ଡବତ ॥

ଜୟ ହୋ—ଗଙ୍ଗାଧର ଦ୍ୱିଜ ତୋରୂପ ହେଲା ।

ଶୁଣି ବଳରାମ ଗର୍ଜ୍ଜି କହିଲା । ୪୬ ।

ଜୟ ହୋ—ଦଶରଥ ଘରେ ହୋଇଲୁ ଜାତ ।

ବାନର ରାଜା ସୁଗ୍ରୀବ ମଇତ୍ର ॥

ନାଥ ସେ ଜଗ ବ୍ରହ୍ମା ଯାର ଦାସ ।

ତାର ବନ୍ଧୁଭାବେ ବଣୁଅଛ ॥

ଜୟ ହୋ—କୈବଲ୍ୟଦାସଙ୍କ ମୁକ୍ତି ହୁଣ୍ଟାସ ।

ଭାବେ ଭଜିଲେ ବଳରାମ ଦାସ । ୪୭ ।

ଜୟ ହୋ—ସୋମବଂଶେ ରାଜା ଯେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ

ତାହାର ସ୍ୱାମୀ ନ ଭୁଞ୍ଜିଲୁ ଅନ୍ନ ।

ନାଥ ତୁ ବତୁଲ ଘରକୁ ଯାଉ ।
ବେଢ଼ିଙ୍ଗରେ ସେ ଭୁଞ୍ଜୁ ମହାବାହୁ ॥
ଦଣ ଦୋ—ତୋହର ନାହି ଅନ୍ତ ଏମନ୍ତ ।
ବଳରାମ ଦାସ ବୋଲେ କେମନ୍ତ ।୪୮।
ଦଣ ଦୋ—ତପତଦୁଗ୍ଧ ଦେଖିଲେ ପଳାଉ ।
କସ୍ଥନ ବୃକ୍ଷ ଅଗ୍ନି ଗିଳିଦେଉ ॥
ନାଥ ତୁ ଗୋପ ଉଦ୍ଧରିବାପାଇଁ ।
ନାମେ ଯଶୋଦାର ଅଙ୍କେ ରହିଛୁ ॥
ଦଣ ଦୋ—ଧାଇରୂପେଣ ଯଶୋଦା ଭଇଲା ।
ବଳରାମ ଦାସ ଏ ତୋଷ କଲା । ୪୯ ।
ଦଣ ଦୋ—ବୈଲୋଚନର ଯେ ହେଲୁ ଘରଣୀ ।
ସଂସାରଖଣ୍ଡରେ ଚତୁରୂପ ପୁଣି ॥
ନାଥ ତୁ ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ମାରିବାପାଇଁ ।
ପ୍ରେମର ଲୀଳା ଯେ କଲୁ ଗୋସାଇଁ ॥
ଦଣ ଦୋ—ହସ୍ତ ଦର୍ପଣେ ଚାହୁଁ କଲୁ ନାଶ ।
ଅନ୍ତରେ ଗଲା ବଳରାମ ଦାସ । ୫୦ ।

ଜୟ ହୋ—ଜନକ ସଂଯୋଗ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ତୋର ନାହିଁ
ସୀତାଙ୍କୁ ହରଣ କେଲ୍ଲ ରାବଣ ।
ନାଥ ସେପୁରୁ କେମନ୍ତେ ଅଣିଲୁ ।
ତାଙ୍କୁ ଯେଣ ପୁଣି ପାଇଲୁ ଚଳୁ ।
ଜୟ ହୋ—ସେ କଥାକୁ ଲଜ୍ଜ କୋହିଲା ତୋର
ବଳଥା ଦାସଙ୍କୁ କରିବୁ ପାର । ୬୮ ।
ଜୟ ହୋ—ତୋହର ମହିମା କହୁ ନ ଯାଇ ।
ହିନ୍ଦୁ ବାନ୍ଧ ଗଡ଼ ଯୋଇଲୁ ଯାଇଁ ।
ନାଥ ତୁ ଅଷ୍ଟ କି ଗୁଣ ଲଭିଲୁ ।
ତାହାର ଘରଣୀ ତାହାକୁ ଦେଲୁ ।
ଜୟ ହୋ—ତୁ ଦୟା କଲେ ଏତେ କଷ୍ଟ କରୁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ମାଳ ଛୁଟାଉ । ୬୨ ।
ଜୟ ହୋ—ପୂର୍ବେ ବଭୀଷଣ କ ତପ କଲା ।
ରହିମପୁରରେ ରାଜା ହୋଇଲା ॥
ତାହାକୁ କେତେ ଦୟା ଥିଲା ତୋର ।
ଆଉହୁଁ ଦେଲୁ ତୁ ଅମର ବର ।

ହରି ହେ—ଚନ୍ଦ୍ରବଦନୀ ଘରଣୀ ଛାଡ଼ିଲି ।
କଳିଅ ଦାସ ନିଲେଖ ହୋଇଲି ।୬୩।
ହରିହେ—ଜେତେଲୋକ ଥିଲେ ପଥରେ ବସି
ମୋତେ ଘଳ୍ପହେଲେ ଲଜା ଅସି ।
ନାଥ ତୁ ତାହା କେମନ୍ତେ ସହିଲୁ ।
କେମନ୍ତେ ସ୍ତମ୍ଭିଭୂତରେ ରହିଲୁ ।
ହରି ହେ—ସମସ୍ତ ଲୋକେ କଲେ ଉପହାସ ।
ଦାସବଳିଅ ତୋ ନୁହଇ ଦାସ ।୬୪।
ହରି ହେ—ମୋ ମନବେଦନା ଜଗତଲୋକେ
ତୁ ମୋର ସାମନ୍ତ ମୁଁ ତୋର ଭୃତ୍ୟ ।
ନାଥ ତୋ ଭୃତ୍ୟଂକୁ ଦୁଃଖ ଗୋସାଇଁ ।
ମୋହର ତୋବିନୁ ଆନ କେ ନାହିଁ ।
ହରି ହେ—ସନ୍ତ ଗୋଷ୍ଠୀରୁ ଛଡ଼ାଇଲୁ ମୋତେ ।
ଦାସ ବଳରାମ ଲୁବଇଁ ତୋତେ ।୬୫
ହରି ହେ—ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ବସିଥିଲୁ ପଥେ ।
କାହାକୁ କହିବୁ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥେ ।

ନାଥ ତୋ ପ୍ରତିପଣ ସିନା ଏହୁ ।
ପାପ ତାପଃ ଯେ ପଶାରୁ ଛୁଟୁ ।
ଦୟ ହେ—ତପଃ ତଳେ ଏପାଇବୁ ମୋତେ ।
ଦାସ ବଳଅଛ ଡ଼ାକର ତୋତେ । ୫୬।
ଦୟ ହେ—ଅଭବେ ଭାବ୍‌ଲେ ଭୁଲଟେ ଶୁଣୁ ।
ତୁଟର ବେଦନା ତୁହି ଯେ ଜାଣୁ ।
ନାଥ ତୁ ବନ୍ଧୁଜନତ୍ରାରଣ ।
ତେଣୁ ତୋନାମ ଅଗତବନ୍ଧନ ।
ଦୟ ହେ—ମୋର ବେଦନା ନ ଶୁଣୁ କପାଇଁ ।
ବନବାସଙ୍କୁ କାହେ କର ଚାହୁ । ୫୭ ।
ଦୟ ହେ—ଇନ୍ଦ୍ରଜାଲମାୟାକରୁ ନ ମୋତେ ।
ଏମାୟା କଲେକ ଭରମ ତୋତେ ।
ନାଥ ତୁଂ ତୋ ତତ୍ତ୍ୱ ନର୍ଭ୍ୟେ ଜାଣ ।
ମୋତେ ଦେଖାଇଣ ନେତ୍ରୁ ଯେ ଟାଣ ।
ଦୟ ହେ—ତୋର ମାୟାକୁ ନ ବୁଝଇଁ ମୁହିଁ ।
ଦାସବଳଅଛୋ ବୋଲେ କ ଥାଇଁ ।୫୮

ହର ହେ—ମହାପାପରୁ ତାରେ ପାର କର ।
ନରଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ଯେ ଦୟାସାଗର !
ନାଥ ମୁଁ ତୋହ ନାମ ଧରୁ ଏବେ ।
ତୋହର ନାମ ତ୍ରୟଲୋକେ ଜାଣନ୍ତି !
ହର ହେ—ମୁଁ ତୋଟିଜଣେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅନ୍ତର ।
ବଳରାମଙ୍କୁ ତାରେବ ଦୁସ୍ତର । ୫୯ ।
ହର ହେ—ପଣ୍ଡୁପୁଅଙ୍କର ଯାଗକୁ ଗଲୁ ।
ଭଳଂହୋଇଁ ସଭାତଳେ ରହିଲୁ ।
ନାଥ ତୁ ଅନନ୍ତଯେ ପଢ଼ିଆର ।
ହସ୍ତରେ ବେତଯୋଡ଼ା ତୁମ୍ଭେ ଧର ।
ହରହେ—ତୋରେ କହିଲେତ ମୋ ଦୁଃଖଯିବ
ବଳଦାସ ତୋମୁଖ ନ ଗୃହିଁବ । ୬୦ ।
ହର ହେ—ମୋହ ଜ୍ଞାନ ହୀନ ପାମର ଭାଇ ।
ତୋ ଲୀଳା ଗୁଣ ମୁଁ ଜାଣିମି ନାହିଁ ।
ନାଥ ମୁଁ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ଯଣେ ଥାଇଁ ।
କେବଳ ତୋହର ଗୁଣକୁ ଗାଇ ।

ହରିହେ—ଅଶା ବିଶ୍ରାମଦାତା ଅଟେ ତୋର ।
ମୋର ଅଶାରେ ତୁ ବିଶ୍ରାମ କର ।
ନାଥମୁଁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଛି ତୋତେ ।
ତାରେ ସେବକ କେଉଁ ଦିନା ମୋତେ ।
ହରିହେ—ଯାହା ନୋହିଲେ ଥିବ ମୁହିଁ ତାହିଁ ।
ଦାସ କଲଅଛୁ ରଖ ଗୋସାଇଁ । ୨୨ ।
ହରିହେ—ଛଳ ଭରିଶ ପରଶଲେ କର୍ମ ।
ଦଣ୍ଡ ନୋହୁଣ ସ୍ପିଙ୍ଗ ବୋଲାଇଲ ।
ନାଥତୁ ଏତେ ପଦପଙ୍କଜାଣୁ ।
ଗଢ ଅଗଛ.ନାହିଁ ତୋର ତେଣୁ ।
ହରିହେ—ଏମନ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ହଲେ ଗୁହାରି ।
ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ ନୋହୁ ଯେ ସରି । ୨୩ ।
ହରିହେ—ନନ୍ଦଘୋଷରେ ବାଲଗଣ୍ଡ ହଲେ ।
ମୋତେ ଏ ଶାସ୍ତି ଦେଲୁ ଦେବସଙ୍ଗେ ।
ନାଥତୁ ଭଳିଯାଇଁ ଲେଉଟ ମୋତେ ।
ମୁହିଁ ଯେ ତୁଟେ ଧରିଥିଲୁ ତୋତେ ।

ହରିବୋ—କାହିଁ ଗଳିଯିବୁ ଜଗୁନିବାସ ।
ଅପେ ଧରିଛି ବଳରାମ ଦାସ । ୬୯ ।
ହରିବୋ—ବାଲି ନଦର ତୋ କେମନ୍ତ ଶୋଭା ।
ନବଦଳ ଯାତ୍ରା ଚହୁଁ କରିବା ।
ନାଥଙ୍କୁ ମୋତେ ନେଲେ ଦିନାଯାନ୍ତୁ ।
ଯାଇଁଣ ଯାତ୍ରା 'ହରଷ ଲଭନ୍ତୁ ।
ହରିବୋ—ଅଜଜାଙ୍କେମା ତୋର ବନ୍ଧୁପଣ ।
ଯେବେ ବଳରାମକୁ ଛଡ଼ୁ ପୁଣ । ୭୦ ।
ହରିବୋ—କେତେକେତେ କେତେ ଦୂରରୁ ଆସି
ତୋତେ ବାହୁଙ୍ଗୃହାନ୍ତି ବାଟେ ବସି ।
ନାଥ ତୋରଥ ଚଳବା ଦେଖିବେ ।
ବାଲି ନଦରେ ଦର୍ଶନ କରିବେ ।
ହରିବୋ—ସେ ସୁଖ ଛାଡ଼ିଣ ରହୁଲୁ ଏଥେ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଭାବୁଛି ତୋତେ ।୭୧।
ହରି ବୋ—ଘଣ୍ଟ ଡାହାଳ ଶୁଭୁଛି ତୋହର ।
ଦର୍ଶନ କରନ୍ତୁ ସୁର ନର ।

ନାଥ ହେ ଭକ୍ତଜନମାନେ ଅସେ ।
ଦର୍ଶନ କରୁଛନ୍ତି ପେଲି ପଶି ।
ହର ହେ—ମୃଦଙ୍ଗ କଂସାଳ ଯେତେକ ରସ ।
ଦେଖି ନ ପାଇଲା ବନଅ ଦାସ ।୨୨।
ହର ହେ—ମୁହିଁ ଯେବେ ସତ୍ୟ ଭୃତ୍ୟ ତୁମ୍ଭର ।
ଅଛ ନ ଚଳବ ରଥ ସେଠାର ।
ନାଥ ହେ ଦାସର ମହିମା ରହୁ ।
କଳିଯୁଗରେ କହିବାକୁ ହେଉ ।
ହର ହେ—ଏତେକ ମାଗୁଛୁ ତୁମ୍ଭ ଗୋସାଇଁ ।
ବନଅ ଦାସ ଅଛି ତୋତେ ଧ୍ୟାଇ ।୨୩।
ହର ହେ—କି ଦୋଷେ ନୃପତି ବନ୍ଧିଲା ମୋତେ
ମୁଁ ଯେ ଅପରାଧ କରିନାହିଁ ତୋତେ ।
ନାଥ ତୁ ଅପରାଧ ଥିଲାକୁ କଲୁ ।
ରାଜା ହାତରେ କେଉଁ ଦଣ୍ଡ ଦେଲୁ ।
ହର ହେ—ଅଛ ଜାଣିମା ତୋର ବଡ଼ପଣ ।
ଘଡ଼ିଲୁ ବନଅ ଦାସ ହାତେଣ ।୨୪।

ଦର ହୋ—କୋଟିବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଲୋକ ଲୟେ ଯେବେ
ଠାବରୁ ଉଥ ନ ରଜକ ଦଉବେ ।
ନାଥ ମୁଁ ତୋର ସେଜ ଏତ୍ରେ ଅଛି ।
ଭୁ ଯହୁଁ ଉଭୟର ଲୁବେ ନବଃ ।
ଦର ହୋ—ମୁଁ ତ କହୁଛି ନଜାଣୁ ବ ଭୁଛି ।
ଦାସବଳଙ୍କୁ ବାରେ କର ଶାନ୍ତି ।୨୭।
ଦର ହୋ—ଉଭୟର ଡ଼ାକକୁ ଟେକୁ ଶ୍ରବଣ ।
ଭେମନ୍ତେ ନାମ ଅଭଗ ଭଞ୍ଜନ ।
ନାଥ ମୁଁ ଅଭଙ୍ଗେ ଲେଞ୍ଜଛି ତୋତେ ।
ବଳେକର ଅସି ବାଲୁର ଉଥେ ।
ଦର ହୋ—ଭୁମ୍ଭେ ବେଲେ ମନ ଅଣେମ କଲେ
ବଳଅ ଦାସ ନ ପାସୋରେ ଛ଼ାଲେ ।
ଦର ହୋ—ତୋହର ମାୟା ଘୋରର ନୁଦର ।
ମୁଁ ଘ୍ରାନପାମର ଜାଣିବ କାହୁଁ ।
ଜାଣି ନ ପାରିଲେକ ବ୍ରହ୍ମା ଦଉ ।
ମୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଅଟେ ଅଗୋଚର ।।

କହ ହେ—କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ପୂରିଛି ମାୟା ।
ଦାସ ବଳରାମକୁ କର ଦୟା । ୨୭ ।
କହ ହେ—ବ୍ରହ୍ମା ହରକୁ ଜର୍ମାଲ୍ୟ ନ ଦେଇ ।
ଗୋପାଳଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମେଳିଣ ଖାଇ ।
ହଇ ଭୋ ଏମନ୍ତ ମହିମା ଅଛି ।
ତୋତେ ଯେ ଅଂଶେ କହଛି ଜଣଛି ।
କହ ହେ—ତୋତେ ଯେ ଅଂଶେ କହଅଛି ମୁହିଁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଅଜ୍ଞ ବେ ନାହିଁ ।୨୮।
କହ ହେ—କି ପୁଣ୍ୟ ପାଇଲୁ ନନ୍ଦର ଘରେ ।
ଛାଡ଼ି ମଥୁରା ଯାଇ ରହିବାରେ ।
ନାଥ ମୁଁ ଗୋପିଙ୍କି କହିବା ପାଇଁ ।
କେଷ୍ଟୁ ଯୀବଲୀଳ ଅଣ୍ଟ ଯେ ବହି ।
କହିବ ହେ—ଏତେକ କଥାକୁ ଲାଜ ନ ପାଇଲୁ ।
ବଳରାମକୁହିଁ ଭଣ୍ଡାଇ ଦେଲୁ । ୨୯ ।
କହ ହେ—ପାଇଲେ କାରଣ କର ଗୋସାଇଁ ।
ତୋର ଅଧରୁ ସୁଧାରସ ଦେଇ ।

ଜୟ ତୋ ଅଧରୁ ଅମୀୟ ବାଣୀ ।
ଶୁଣିଣ ତାରଣ ଲଭବ ପୁଣି ॥
ଜୟ ହେ—ବକ୍ତ୍ରୁ ପଡ଼ୁଅଛି ଅମୃତ ରସ ।
ତା ପାଇଲେ ଜୀଇବ ଜଳଦାସ । ୮୦ ।
ଜୟ ହେ—ଯଦୁବଂଶରେ ଯେ ଜାତ ହୋଇଲୁ ।
ଯାଦବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଛଳିଣ ଗଲୁ ।
ଦ୍ୱାରକେ ବୋଡ଼ଅ ଗନ୍ଧଳ ବାସେ ।
ରୁକ୍ମିଣୀଙ୍କର ସଙ୍ଗତେ ରସେ ।
ଜୟ ହେ—ଗୋପରେ ମନ୍ଦାଖୁଡ଼ି ହେଲୁ ଯାଇଁ ।
ଜଳଅ ଭୃଙ୍ଗେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦାଇ । ୮୧ ।
ଜୟ ହେ—ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ଯାର ଅଛେ ଭ୍ରମର ।
ସେ ପୁଣି ତାତ ମାନବୀ ଉଦର ।
ନାଥ ତୁ ଜଗତଠାକୁର ହୋଇ ।
ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଅବତାର ଲୀଳାପାଇଁ ।
ଜୟ ହେ—ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମାନବସଙ୍ଗେ ବନ୍ଧୁପଣ ।
ଜଳଭୀମରୁ ରକ୍ଷ ନାସ୍ତ୍ୟପୁଣ । ୮୨ ।

ଜୟ ହେ—ଦଶଅବତାର ରୂପ ଧଇଲ୍ ।

ଦୁଷ୍ଟ ଭାରାଭାର ହୃଦେ ବହିଲୁ ।

ଜଗ ଭରିଲେ ଧର୍ମ୍ମ ବାନ୍ଧିପାଇଁ ।

ଦାସ ଜନଙ୍କର ଦୁଃଖେ ଗୋସାଇଁ ।

ଜୟ ହେ—ଦାସଙ୍କପାଇଁ ଯେ କଷ୍ଟ ପାଇଲ୍ ।

ଦାସ ବେଳକୁ ରକ୍ଷି ନ ପାରିଲ୍ । ୮୩ ।

ଜୟ ହେ—ପରଶୁରାମ ଅବତାର ହୋଇ ।

ଜନନୀ ଶିର ଛିଣ୍ଡାଇ ପକାଇ ।

ଜଗ ଭୂ ଜଳେ ଏତେ ପାପ ଭରି ।

କୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାପରୁ ନିସ୍ତାରି ।

ଜୟ ହେ—ପୁରାଣ ଶାସ୍ତ୍ର ଧର୍ମ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ।

ଦାସ ଜନଙ୍କୁ ତାହା ଦେଖାଇ । ୮୪ ।

ଜୟ ହେ—ନାମ ତୋହର ଚଉଦପୁରେ ସାର ।

ତୋ ନାମ ଆଶ୍ରେ କରିଛୁ ଶଙ୍କର ।

ଧରି ତୋ ନାମ ନିସ୍ତାରିଲେ ପ୍ରାଣୀ ।

ନାମ ଯେ ଭବସିନ୍ଧୁ ତରଙ୍ଗିଣୀ ।

ଢଣ ଢୋ—ତୋ ନାମ ଭାବଲେ ଭାଙ୍ଗଇ ମାୟା
ଏଡ଼ା କଳିଅଛୁ କିଲୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟା । ୮୫ ।
ଢଉ ଢୋ—ବଚନ ତୋର ଚେଷ୍ଟାଚେଷ୍ଟି ଜାଣୁଁ
କର୍ପା ମରୁଥାଇ ତୋ ନାମ ଗାଇ ॥
ଢଢ ବୁଦ୍ଧି ନ କରିପାରୁ କଡ଼ ।
ଢାଇବେ ଲଗାଉ ସେ ମାୟାମୋହ ।
ଢରି ଢୋ—ମାୟାରୁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କି ଝାରି ନ ପାରୁ ।
ଦାସ କଳିଅଛୁ ଏମନ୍ତ କରୁ । ୮୬ ।
ଢଧ ଢୋ—ନନ୍ଦଙ୍କ ଢରୂପେ ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟ ଢପ୍ରେ
ଭଜପୁର ଯାଦେ ଯୋଟିଲୁ ଭାଗ୍ୟେ ॥
ଢଣ୍ଡ ଭୁ ଭୂତଙ୍କୁ ଦେଖିବାପାଇଁ ।
ଦଇବ ଜାନୁରେ ପଡ଼ିଲୁ ନେଇ ।
ଢଥ ଭୁ—ବଚନ ବୋଲି ଜାନୁରେ ବନ୍ଧିଲୁ ।
ଢଳଭ୍ରମକୁ ଏଡ଼େ ଢର୍ମ ଢଳୁ । ୮୭ ।
ଢଧ ଢୋ—ଖଳଭାଳ ଢଗଢର ଉପରୁ ।
ମୂଢ଼ି ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଢଭାଇ ଢୋଳରୁ ।

ହରି ସେ ତୋ ନାମ ସୁମରୁଥିଲା ।
ପଡ଼ୁ ସେ ପବନ ତେଜ ଝଇଲା ।
ହରି ହେ—ତୋହଳଷିଲେ ଯେ ହରୁ ଏମନ୍ତ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଭାଣେ ଉଦନ୍ତ । ୮୮ ।
ହରିହେ—ମହାପ୍ରଭୁହୋଇ ଏତେ ଭ୍ରେଷ୍ଟିଆ ।
ବେଦଙ୍କଶ୍ରେ ସେବକ ହୋଏ ଖୁଣ୍ଟିଆ ।
ହରି ତୁ ଏତେ ଲୋଭପଣେ ଥାଉ ।
ଭକ୍ତଙ୍କପାଇଁ ଏତେ ଲୋଭ କରୁ ।
ହରିହେ—ଏତେ ଲୋଭକୁ କେ ଯିବ ବିଶ୍ୱାସ ।
ଭକ୍ତଙ୍କ ଭୃତ୍ୟ ବଳରାମ ଦାସ । ୮୯ ।
ହରିହେ—ଭାବନା କଲେ ସିଦ୍ଧହୋଇ ଫଳ ।
ତୋହରୁଣା ହେଲେ ନ ଘୋଟେ କାଳ ।
ହରି ତୁ କରୁଣାକାରୀ ହେଉ ।
ମୋତେ ବାଟେ ଶୀଘ୍ର କର ଗୋଚାହୁ ।
ହରିହେ—ଘୋର ସଂକଟୁ ପାରିକର ମୋତେ ।
ବଳରାମଙ୍କ ଗୁହାରି ଯେ ଏତେ । ୯୦ ।

ହରହେ—ଦଶରଥଘରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଲୁ ।
ପିଅର ବଚନ ଆନ ନ କଲୁ ।
ହରି ଶବରସଙ୍ଗେ ହେଲୁ ମିତ୍ର ।
ଯାଗ ରକ୍ଷିଣ ବଧିଲୁ ଦଇତ ।
ହରିହେ—ସବକର୍ମର ତୋର ଅବତାର ।
କଳାଅ ଦାସଙ୍କୁ କାହିଁ ଉଦ୍ଧାର । ୯୧ ।
ହରିହେ—ଶ୍ରୀରାମ ନାମେ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଆନ ।
ତାରକମନ୍ତ୍ର ସୁଧାରସ ସମ ।
ହରି ମୁଁ ଏହା ଯେ ଆଶ୍ରେ କରିଛି ।
କାଳ କରମ ମୋତେ ମାରୁଅଛି ।
ହରହେ—ତୋହର ଅଶେଷ କାଳହେଲା ନାଶ ।
ଏଣୁ ଭରସା କଳସ୍ପନ ଦାସ । ୯୨ ।
ହରହେ—ଭୁ ମାୟାକଲେ ମୋର ବଶ ହୋଇ ।
ତୋରକଥାକୁ ମୁଁ ଭୁଲଇଁ ନାହିଁ ।
ହର ମୁଁ ତୋହରଙ୍କୁ ଚେଣୁଅଛି ।
ତୋହର କାଳ ମୋତେ ନ ଲାଗିଲା ।

ଦୟା ତୋ ନାମେ ତୋ ଗୁଣେ ବିଶ୍ୱାସ ।
ତେଣୁ ଭାବଇଁ ବଳରାମ ଦାସ । ୧୩ ।
ଦୟାହେ—ତୋତେ ଅର୍ପେ କରି ଯେତେ ରହିଲି
ତୋତେ ଅର୍ପେ କରି ଫଳ ପାଇଲି ।
ଦୟା ତୁ ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକା ହେଲୁ ।
ମୋତେ ତୁ ଯେତରୁ ଛାଡ଼ିଣ ଦେଲୁ ।
ଦୟାହେ—ନୃପଦ୍ୱାରେ ବନ୍ଧାଇଲୁ ମୋତେ ।
ବଳିଆ ଦାସ ନ ଯାଉଁ ପଇତେ । ୧୪ ।
ଦୟାହେ—ତୋତେ ଅଣ୍ଟବନ୍ଧ ଧରିଣ ଥିଲି ।
ଏତେଦିନେ ଏବେ ଶାସ୍ତି ପାଇଲି ।
ଦୟା ତୁ ଏଡ଼େ କର୍ମ କଇଁ କଲୁ ।
ଦୋଷ ମୋ ଥିଲେ ବାରେ ନ ସହିଲୁ ।
ଦୟାହେ—କ୍ଷମା ନ କରିଣ ଦଣ୍ଡିଲୁ ମୋତେ ।
ବଳରାମ ଦାସ କି କହିବ ତୋତେ । ୧୫ ।
ଦୟାହେ—ଭକ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ର ମାଳିରେ ଥାଉ ।
ବୋଟି ଭଲପରେ ସେ ତୋତେ ଅନ ।

ନାଥ ତୁ ଦାରୁ ବ୍ରହ୍ମରୂପ ହୋଇଁ ।
ଯେତେ ଅଛନ୍ତି ଜଗ ଅଛୁ ଗୋସାଇଁ ।
ହରିହେ—ଏ ଯେତେ ମୋତେ ଦେଲୁ ଘଉଡ଼ାଇ
ଦାସବଳଆ ସେହି ଛାଡ଼ି ନାହିଁ । ୧୬ ।
ହରିହେ—ଶରଣ ପଞ୍ଜର ତୋର ମହିମା ।
ନୀଳ ଚକ୍ରରେ ବାନ୍ଧିଅଛୁ ବାନା ।
ଦୟା ତୁ ଏବା ଥାନକର ଅନ ।
ଦୋଷ ଯେ ସମାକର ଭଗବାନ ।
ହରିହେ—ମୁହିଁ ଯେ ଶରଣ ପଶିଛି ତୋତେ ।
ବଳଆ ଦାସର ଗୁହାରି ଏତେ । ୧୭ ।
ହରିହେ—ମୁହିଁଟ ତୋତେ କଥା କହୁନାହିଁ ।
ମୋତେ ଅନାଇ ତୁ ଦୟା କପାଇଁ ।
ଦୟାରୁ କ ମନ୍ଦ ଜାଣୁ ବା କହ ।
ଭୁଲୁଚ ଦୟୁଥାଅ ଚକ ଚକ ।
ଦୟିଲ ଶାସ୍ତ୍ରିକ ଉପିଲ ମନ ।
ପୁଣି ବୋଲଇଁ ଭାବ ବଳରାମ । ୧୮ ।

ହରହେ—ଷଣ୍ଢଭକ୍ତ ବନ୍ଧୁ ଭକ୍ତି ଜମନ୍ତେ ।
ତ୍ରାସ ପାଇବେ ଦୂରୁଜନଯେବେ ।
ହର ତୋ ଦାସଙ୍କୁ ତାରିବା ପାଇଁ ।
ଏକାଳେ ଅବତାର ହେଉ ମହୀ ।
ହରହେ—ସବୁରଗୁରୁ ସବୁର ସାମନ୍ତ ।
ବଳଅଦାସ ନ ପାଇଁ ଭଦନ୍ତ । ୯୯ ।
ହରହେ—କେତେ ଲୋକର ତୁ ଗୁହାରିଶୁଣ ।
କେମନ୍ତ କର ତା ହୃସଙ୍କି ଜାଣ ।
ହର ତୁ ଏହା କହୁ ଦନା ମୋତେ ।
ମୁହିଁ ଯେ ପ୍ରଭେ ଯିବଇଁ କେମନ୍ତେ ।
ହରହେ—ଏ କଥା ମୋର ମନେ ଅବିଶ୍ୱାସ ।
ଏଣୁ ଜଣାଏଁ ବଳରାମ ଦାସ । ୧୦୦ ।
ହରହେ—ମାୟା ମୋହରେ ପକାଇଲୁ ମୋତେ
ତୋର ମାୟାରୁ ତରବ କେମନ୍ତେ ।
ତର ତୋ କାଳଦଣ୍ଡ ଯମଧାଡ଼ି ।
ମାୟା ବନ୍ଧନେ ମୋହପାଇଁ ବେଢ଼ି ।

ଦଇତେ।—ଏକଷ୍ଟୁ କେମନ୍ତେ କରିବୁ ପାର ।
    ବଳରାମଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧରଣ ଧର । ୧୦୧ ।
ଦଇତେ।—ମୋହ କହୁଲେ ଠାକୁପ୍ରାୟେ ମଣୁ ।
    ମୁହିଁ ଅଭ ତୋତେ ନ କହୁ ତେଣୁ ।
    ଦଇ ତୁ ମୋହର ଭକ୍ତରେ ଥାଇଁ ।
    ତୋତେ ଯେ ଭାବୁଥାଉଁ ଦେବ ବୁଝୁ ।
ଦଇତେ।—ନାମରେ ମୁଁ ନ ଥିବ ମଧ୍ୟ ଜାଣ ।
    ଦାସବଳରାମ ନରଷ୍ଟଠାଣ । ୧୦୨ ।
ଦଇତେ।—ମୋ କଥା ଯେବେ ନ ଲଙ୍ଘିଲୁ ତୋତେ
    ମୋତେ କଥା ନ କହ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
    ନାଥ ତୁ ଏ କଥା କର ପ୍ରମାଣ ।
    ମୁହିଁର ଦତ୍ତ କରଥିଲୁ ପୁଣ ।
ଦଇତେ।—ବଳେହୁଦେ ପଣି କହ ଡ଼ାକୁଛୁ ।
    ବଳରାମଦାସ ଏଣୁ ଭାବୁଛି । ୧୦୩ ।
ଦଇତେ।—ମୋହକ୍ଷର କଥା ନ କର ଗଣ୍ଡି ।
    ଉତ୍କ୍ୟପଣେ ଅନ୍ତର ଭୋଷ୍ଟି ଭୋଷ୍ଟି ।

ତର ତୁ ଅନାଥ ଲୋକର ନାଥ ।
ଯେତ୍ରାହ୍ମକାଳେ ଦେଉ ପଶପାଶ ।
ହରହେ—କରୁଣାକର କରୁଣା ବିଳାସ ।
ଭାବେଭଣିଲେ ବଳରାମ ଦାସ । ୧୦୪ ।
ହରହେ—ମୋର ତନ୍ତୁ କେତେ ଅଛଇଁ ତ୍ରାଣ ।
ପ୍ରେମଭକ୍ତିର ଗନ୍ଧଥାଉ ଯେ ପୁଣ ।
ହରହେ ମିଛ କପଟ ଯେ ଦେହ ।
ଗୋପିକା ମାନଙ୍କୁହିଁ ଗଲୁ କହ ।
ହରହେ—ଏତେ ମିଛ କେ ଯିବଇଁ ବିଶ୍ୱାସ ।
ଆହୁ ନ ପଡେ ବଳରାମ ଦାସ । ୧୦୫ ।
ହରହେ—ଅନେକେ ଡାକିଲେ ତଧାଁ ନ ଶୁଣ ।
ଜନ୍ମେ ନାଥ ତୁ ଯେଣିକି କେଣେ ।
ହରହେ ମୋର ସେବା ନମନ୍ତ୍ରେ ।
ଲେଖିଅଛଇଁ ଯେ ଏ ଚଉପଦେ ।
ହରହେ—କେତେ ନ ସେବଲେ ନ ଥିବ ବାନ୍ଧି ।
ବଳଥ ଦାସଙ୍କୁ ଇଷ୍ଟ ଗୋସାଇଁ । ୧୦୬ ।

ହରହେ ।—ହେଲା ପଣ କଲେ ମୁଁ ବସପାଇ ।
ତୋ ମାୟା ଛାଡ଼ିଲେ ମୋ ବସଯାଇ ।
ହର ମୁଁ ଅଛ ନ ଛାଡ଼ିବ ତୋତେ ।
ତୁମ୍ଭେ ଯେ ବୁଝାଇଁଣ ଲେଖ ମୋତେ ।
ହରହେ।—ମୋତେ ଛାଡ଼ିତୋକଲେ ଯାଇନୋହୁ
ଦାସ ବଳଆ ଯେ ଅଛୁ ଭୁହାଇ ।୧୦୭।
ହରହେ।—ଅଭଙ୍ଗ ଭଞ୍ଜନ କେତେ ବୋଲଉ
ଅନ୍ତରେ ଡ଼ାକିଲେ କଥା ନ କହୁ ।
ହର ତୁ ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗେ ଥାଉଛନ୍ତୁ ।
ତେଣୁ ଯେ ତାଙ୍କ ମାୟା ଯାଇଛନ୍ତି ।
ହରହେ।—ତାଙ୍କୁ ତାଠେଯେତୋକେସେ ପାଇ
ବଳରାମଦାସ ଏହା ଜାଣଇଁ । ୧୦୮ ।
ହରହେ।—ପୁଣ୍ୟପଣ ଛାଡ଼ି ପଢ଼ିଲୁ ଛନ୍ଦେ ।
ଆଜ୍ଞାପଥେ କେତେ ଯିବୁ ମୋହ କନେ ।
ହର ତା ବୁଝିବଇଁ ଅଧପଣ ।
ଥିବ ଭ ବାନ୍ଧବା ପ୍ରାପ୍ତେ ହୋଇଣ ।

ହରହେ—ମୋତେ ବନଆଉ ଯିବୁ କପାଇଁ ।
ଦାସ କଲସ୍ୱମ ତୋତେ ଭଜଇଁ ।୧୦୯।
ହରହେ-ତୋତେସେବାକଲେହେଲେହେଁ ଦାଣ
ଭୁ ସେ ଉତ୍ତଂକୁ କଡ଼ାପଣ ସତ ॥
ହର ହେ ଏହୁଭାବପାଇଁ ମୁହିଁ ।
ଗୃହଦକସରେ ତୋତେ ସେବଇଁ ।
ହରହେ—ଏ କଥା ଯେବେ ସବୁ ଦନେ ଥାଇଁ
ଦାସ କଲଅ ଗୁହାର କଲଇଁ । ୧୧୦ ।
ହରହେ—ଅପଦେ କହୁଲେ ବାହାରେ ଯେଉଁ
ଗୁପତକଥା ପ୍ରଘଟ କରଇ ।
ହର ହେ କଥାରେ ନାହିଁ ବିଶ୍ୱାସ ।
ତୋତେ ଲାଗେ ସର୍ବ ଦୁଃଖ ପରସ ।
ହରହେ—ଏମନ୍ତ ଲୋକ କ ବିଶ୍ୱାସ କହୁ ।
କଲସ୍ୱମକୁ ପଚାରିଲୁ ଯେଉ । ୧୧୧ ।
ହରହେ—ମୋତେ ଯେଏଡ଼େ ଶାସ୍ତି ଦେଲୁ ଆଣି
କେହୁଭ ନାହିଁ କହପାଶେ ପୁଣି ।

ହରି ତୁ ଯେତ୍ରକୁ ଅଶୁଦ୍ଧ କଲୁ ।
କି କର୍ମ୍ମଣ ଏହା ଭିଆଇଲୁ ।
ହରିହୋ—ତୋ ତେ ଜଳଟିକି ବୁଝେ କଥା ।
ଦାସବଳଅକୁ ଅଣ୍ଟିଲା କଥା । ୧୧୨ ।
ହରିହୋ—ଖଣ୍ଡି ବ୍ରହ୍ମା ଯାଏ ସବୁର ସର ।
ଭକ୍ତେ ଡରନ୍ତି ଶଙ୍ଖଚକ୍ର ଧର ।
ହରି ତୁ ଏହା କାହିଁ ଗୋସାଇଁ ।
ମୋର ବେଦନା କି ତୋର ନୋହଇଁ ।
ହରିହୋ—ତୋପଦ୍ମ ପାଇ ଲାଗୁଛି ମୁହିଁ ।
ଦାସ ବଳକୁ ନ ରକ୍ଷ କପାଇଁ । ୧୧୩ ।
ହରିହୋ—କୃଷ୍ଣ ପାଣ୍ଡବେ ଏକା ଭାବ ଦେହ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ସୁଭଦ୍ରା ହରଲେ ଯାଇଁ ।
ହରଭୁ ତାହାଙ୍କି ଲଜ୍ଜା ନ ପାଉ ।
ଅନ୍ତଃପୁରରେ ତାକୁ ଠାବ ଦେଉ ।
ହରିହୋ—ପାର୍ଥକୁ ରକ୍ଷି ସମସଙ୍ଗେ କଲ ।
ଏବାବଳଅ ତୋ ହୋଇଲା ସଳ । ୧୧୪

ଦରବୋ—ଭୁଷ୍ଟିମ୍ ମରାଇ ପରକୁ ସଖୁ ।
ନରପଗନୁବି ଝାଣ୍ଟି ଓ ପାଖୁ ।
ହର ତୋ ଦେହେଁ ଦୟାନାହିଁ ଅଉ ।
ଭୁଞ୍ଜ ମୋ ଅମୃତ କ୍ଷୀର ଝାଡୁଁ ।
ଦରବୋ— ଦୟାନଧ ନାମ କପା ବହୁଲୁ ।
ଦାସବଳଅକୁ ବୟାଗ୍ଳଭଲୁ । ୧୧୫ ।
ହରବୋ— ଦାସ ବାଲ୍ଲନଧ ପୁରଭ ନାମ ।
ସମୁଦ୍ର ଭଳବେ ପାଉକ ଥମ ।
ନାଥ ତୋ ଗୁଣ କେ ଅନ୍ତ କରବ ।
ତୋହର ମହିମା କେହୁ ବନବ ।
ଦରବୋ—ମାୟାଗୁଣ ଦୁଇ ଅନ୍ତକ ବାଣ୍ଟି ।
ବଳରାମଦାସ ଏହା ଜାଣଇଁ । ୧୧୬ ।
ଦରବୋ—ଲୁ ବୋଇଲୁ ମୁଁ ଶେଷୁ ଉନପୁରେ ।
ଘରଣୀ ତୋର ନେଲୁ ଦଖଣିରେ ।
ଦୟଲୁ ସେହୁ ମଧ ହିଜା ସୁବା ।
କମବା ପୁଲକୁ ଉ ଦଲୁ ବଗା ।

ହରହେ—ମୋର ସଙ୍ଗରେ ତୁ ନୋହୁରୁ ସର
　　ଦାସବଳଆ ଅଚ୍ଛି ତୋତେ ଧର । ୧୧୬

ହରହେ—ସବୁ ଗୁଣରେ ତୁହି ଜଗଜ୍ଜିତା ।
　　ନିର୍ମଳ ସୁନ୍ଦର ସୁରଙ୍ଗ ଚିତା ।
　　ହର ତୋ କେଉଁ ଗୁଣ ବାଖାଣିବ ।
　　ଶୁକରୁ ପରମ ଶ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଯିବ ।

ହରହେ—ଗୁଣବୃକ୍ଷ ମାୟା ଅପାର ।
　　ଜଗନ୍ନାଥଦାସ ହୋଇଲୁ ପାର । ୧୧୮ ।

ହରହେ—ମୋର ଗୁହାରି ନ ପାରିଲୁ ଜାଣ ।
　　ତୁ ଏବେ ମୋତେ କରନ୍ତ ସୁହାନ୍ତ ॥
　　ହର ତୁ ଯାଚିଲୁ ବର ବାଞ୍ଛା ।
　　ତୁହି ଯେ ରକ୍ଷିବ ତୋରସେବାର୍ଥୀ ।

ହରହେ—ତୋହର ବାଞ୍ଛା ତୁ କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
　　ଜନଅଙ୍କୁ ଭଣ ଜଗନ୍ମୋହନ । ୧୧୯ ।

ହରହେ—ମୋ ଦେହେ ପଞ୍ଚସରୁ ଦେହୁ ଭଞ୍ଜି ।
　　ମୋହ ମନେ ଏହା କହୁ ନୋହଇ ।

ହର ତୁ ସର୍ବ ଘଟେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ।
ତୋତେତେ ଅନ୍ତର ନାହିଁ ଯେ ସ୍ୱାମି ।
ହରହେ—ତୋତ କହୁନାହୁ ବୋଇଲି ମୁହିଁ ।
ଦାସବଳଅଛୁବଶ ଗୋସାଇଁ । ୧୬୦ ।
ହରହେ—ମୋହକଥା ଯେତେକ କହଇ ତୋତେ
ଲଗାଇବ ମୋତେ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
ହର ତୋ ଚରଣେ କିଙ୍କର ମୁହିଁ ।
ମାରଣ ତାରବା ଲୋକ ଯେ ତୁହି ॥
ହରହେ—ଶରଣ ତାରଣ ନାମ ମୁରାର ।
ଦାସବଳଅଛୁ ନେବ ଉଦ୍ଧାର । ୧୬୧
ହରହେ—ଜାମ୍ବବନ୍ତ ଧାଡ଼ି ନ ପାର ସହି ।
ଛାଡ଼ିଲୁ ମଥୁରା ଭଜିଲୁ କହିଁ ।
ହର ତୁ ତାହାକୁ ମାର ନ ପାରୁ ।
ମାରଲେ ବଇରୋଚନ ସଂହାରୁ ।
ହରହେ—କଳସ୍ୱାମିଙ୍କ ଦେଶ ଛାଡ଼ିଲୁ ।
ପୁଣି ଦାସବଳକୁ ନରେଖିଲୁ । ୧୬୨ ।

ଦଇବେ—ଜାଗ୍ର ମସ୍ତର ବୃକୋଦରଙ୍କରେ ।
ଯଶ ଦେଉ ନେଇଁ ଅକ୍ରୁରଠାରେ ।
ଦଇବୁ କଲେହେଁ ଏମନ୍ତ କରୁ ।
ସ୍ୱଦଠ ନାଗର ଗଣ୍ଠିଅଗୁରୁ ।
ଦଇବେ—ମୋହଠାରେ ଏତା କରୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟୀ ।
ଦାସବଳଅଛୁ ନାହିଁ ଭେ ସାହା ।୧୬୩।
ଦଇବେ—ପାଣ୍ଡବେ ତୋ ମାଉସି ପୁଅ ଭାଇ ।
ମୃତ୍ୟୁବେଳେ ଚୌଁରେ ଛୁଇଁଲେ ନାହିଁ ।
ଦଇବୁ ତାହାଙ୍କୁ ଅପଦ କରୁ ।
ତାଙ୍କର ନଳ ଅଇଭୁ ସଂହାରୁ ।
ଦଇବେ—ତୋ ହଗଲେ ସେତ ସଙ୍ଗେ ନ ଗଲେ
ବନଅଦାସ ତା ଜାଣେଁ ଭଲେ ।୧୬୪।
ଦଇବେ—ଜାସ୍ତ ଶବର ବଶ୍ୟନ୍ତ ତୋତେ ।
ତା ମାର ନ ପାରନ୍ତୁ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
ଦଇ ବୁ ନୀଳମାଧବ ହୋଇଲୁ ।
ସେହୁ ଶବରର ପୂଜା ନେଇଲୁ ।

ବଲହୋ—ଏମନ୍ତ ମହିମା ଅଛଇ ତୋର ।

ଦାସବଳଅଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର ଥର ।୧୬।

ବଲହୋ—ଜନ୍ମୁଁ ଆସି ନୀଳକନ୍ଦରେ ପୂଜା ।

ଯେ ଆଣିଲେ ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ରାଜା ।

ବଲହୋ ଶେଷ ଶବରଙ୍କ ବଂଶ ।

ଦଇତାପତି ହୋଇଲେ ଅଂଶ ।

ବଲହୋ—ଶବର ମାଇଲା ଶବରୁ ପୂଜା ।

ଦାସବନଅ ଯେ କହିଲା ତେଜ ।୧୭।

ବଲହୋ—ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର ହୋଇଲେ ବାଇ ।

ତୋତେ ଯେ ସ୍ତୁତି କରନ୍ତି ବପାଇଁ ।

ନାଥ ତୁ ଜାଣରେ କେଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୋଷ୍ଠ ।

ଶବର ରମ୍ଭ ପଦାର୍ଥ ଖାଉ ।

ବଲହୋ—ଏବେଣେ ବ୍ରଜପୁରେ କଲୁ ଅମାଣ ।

କଳଅଦାସ ଜାଣଇଁ ତୋ ଜାତି ।୧୮।

ବଲହୋ—ଏବେ ଯାଇପଣ କହିବ ମୁହିଁ ।

ବୋଲିବ ଏହା କଦନା ନ ସୁହି ।

ନାଥ ତୋ ଚେତେକ ଅପଢ଼ ମାନ ।
ଷଡ଼ୁ ଭକ୍ତଙ୍କ ଦୂର ଗୁଣ ମାନ ।
ଜୟହେ—ଭକ୍ତି ନୋହିବୁ ନ ଛୁଇଁବେ କେହୁ ।
ନେଥ ସଙ୍ଗେ ଭୁ ଲାଗୁ କପାଇଁ ।୧୨୮।
ଜୟହେ—ଭୁ ନୂଆ ଅଟେ ରକ୍ଷିବ ମୋତେ ।
ତୋପର ନୋହଇଁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
ନାଥ ହେ ସାମନ୍ତ୍ରଅଛୁ ଗୋସାଇଁ ।
ତାହାଙ୍କୁ ଜଣାଇବ ମୋର ପାଇଁ ।
ଜୟହେ—ବ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ଭଜୁଥାଅ ସତ ।
ଦାସବଳଅଛ ଯେଉଁ ଅଭିଗ ।୧୨୯।
ଜୟ ହେ—ମୋହର ଠାକୁର ଅଛନ୍ତି ଏଯେ ।
ନୀଳକନ୍ଦରେ ଦାରୁବ୍ରହ୍ମ ସେଯେ ।
ନାଥ ହେ ଯାଇଁ ତାହାଙ୍କୁ କହିବ ।
ମୋର ଦୁଃଖ ବେଦନା ଯେତ୍ତାଇବ ।
ଜୟ ହେ—ମୋହ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶଙ୍ଖଚକ୍ରଧର ।
ବଳରାମ ଦାସ ଭକ୍ତ୍ୟ ତୋହର ।୧୩୦।

ହର ହେ—ସେ ମୋର ଠାକୁର ମୁଁ ତାର ଦାସ

ସେ କ୍ଷମାକରେ ମୋ ଅନେକ ଦୋଷ ।

ନାଥ ମୁଁ ଚେତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡିଲି ।

ତୋତେ ମହତ ବୋଲଣ ଭଣିଲି ।

ହର ହେ—କମଳ କର ଭୁଲାଇଲୁ ମୋତେ ।

ତୋତେ ବଳଦାଇ ନ ଯାଇଁ ପ୍ରତେ ।

ହର ହେ—ସୁନ୍ଦର ପଣେ ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟ ମୋହିଲୁ

ମୋର ମନକୁହିଁ ଗୋରାଇ ନେଲୁ ।

ନାଥ ହେ ମୋହନ ମୁରଲି ଗୁଣେ ।

ଗୋପୀଙ୍କି ବାଇ କରାଇଲୁ ପୁଣେ ।

ହର ହେ—ତ୍ରିଭଙ୍ଗ ରୂପକୁ ଦବ୍ୟଭାଷେଣେ ।

ବଳଅଦାସର ହୃଦୟ ହାଣି । (୩୨) ।

ହର ହେ—ଗୁଞ୍ଜମୁଣ୍ଡମାଳ କପୋଳେ ଶୋଭା ।

ବରହୁପୁଚ୍ଛ ବକୁଳର ପ୍ରଭା ।

ହର ହେ ନାସେ ଲୁଳେ ଗଜମୋତି ।

ରୂପରେ ଅରୁଣ ହରସ୍ତେ ଜ୍ୟୋତି ।

ହର ହେ—ବାହେ ବାନ୍ଧୁଛି ବଳୟ କଙ୍କଣ ।

ବଳଅବାସ କସ୍ତୁରୀଘଣ୍ଟ ପୁଣ । ୧୩୩ ।

ହର ହେ—ଧନ୍ୟ ଗୋପପୁର ଧନ୍ୟ ସେ ଗୋପ

ଧନ୍ୟ ସେ ତପ କରିଥିଲେ କାହିଁ ॥

ନାଥ ସେ ତୋତେ ଯେସନେ ଖେଳିଲେ ।

ସବୁ ଅଧାମ ଗୋଷ୍ଠକୁ ଯେ ନେଲେ ॥

ହର ହେ—ତୋତେଣି ବେଢିଲେ ଯେ ଭୁଜ ଧର

ବଳରାମଦାସଙ୍କୁ ଇଚ୍ଛା କର । ୧୩୪ ।

ହର ହେ--ତୋର ସେନେହେ ଗୋପୀଗଲେ ନାଶ

ଚେତନ ଗଲୁ ଯେ କାଳୁ ଜଗତ ॥

ନାଥ ତୁ ପାଷାଣୁ ଅଧିକ ହେଉ ।

ଦୟାଶୀଳଙ୍କ ଦୟା ନ ଦେଉ ॥

ହର ହେ—ସେହିମତ କର ଚେତନ ମୋତେ

ଦାସ ବଳଅଲୁ ଚଳୁ ଅନାସ୍ତେ । ୧୩୫

ହର ହେ—ଦୟାରେ ତୋଷି କନ୍ଦାଳ୍ପ ପିଟିଲ ।

ଜର୍ଦ୍ଦପ୍ରେ ତ୍ରିଗୀବା ସବଣ ମଲା ।

ନାଥ ତୁ ଖେଳେ ବହୁରୂପ ଛନ୍ଦ ।
ମୋତେ ଯେ ଅପୂର୍ବ ଲାଗଇଁ ମୁଁ ଦେଖୁ ।
ବର ଦେବା—ଦୁଷ୍ଟ ଭଞ୍ଜଣ ସନ୍ଥ ପ୍ରତିପାଳୁ ।
ଦାସ ବଳଅଛୁ ନୋହୁ ଦୟାଳୁ ।୧୩୬।
ବର ଦେବା—ଏକାକଣେ ନୋହିଲ ଅନନ୍ତରୂପ ।
କାହୁଁ କେତେକ ଜାଣେ ବହୁରୂପ ।
ନାଥ ତୁ ସବୁଠାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ବ୍ରହ୍ମ ଚଣ୍ଡାଳ ସବୁ ଅଭିମାନ ।
ବର ଦେବା—ଏହୁ କଥାରେ ମୋତେ ବନ୍ଧିଲୁ
ଭବସାଗର ସ୍ନେହ ପାଶୋରିଲୁ ।୧୩୭।
ବର ଦେବା—ପ୍ରଳୟ ସମୁଦ୍ରେ ଭାସିଲୁ ମୁହିଁ ।
ପାରିଲେ କୂଳେ ଲଗାଅ ଗୋସାଇଁ ।
ନାଥ ମୋପିଣ୍ଡ ନାବ ସଳମଳ ।
ଭେରୁଥିଲ ଯେ ଅଲଭଲ ବସ୍ତୁ ।
ବର ଦେବା—ମାଲବନ୍ଧେ ଜଗମୋହନଠାଇଁ ।
ଦାସ ବଳଅଛୁ ଲଗାଅ ନେଇ ।୧୩୮।

ଦୟ ହେ—ମୋହର ବେଦନା ଯେନ ଗୋସାଇଁ
ମୋହ ଦୁଃଖ କି ତୋତେ ନ ଜଣାଇଁ ।
ନାଥ ମୁଁ ତୋହର ବିକ୍ରେ ଥାଇଁ ।
ଲାଭ ମୂଳ ସବୁ ଦ୍ୱିଗୁଣ ହୋଇ ।
ଦୟ ହେ—ଏ ବଣିକ ଛାଡ଼ି ନ ଦେବେ ଆନ ।
ଏ ଲାଭ ଲୋଭେ ଦାସ ବଳରାମ ।୧୩୯
ଦୟ ହେ—ମୁଁ ବଡ଼ଉଦାର ନ ଜାଣେ କିଛି ।
ଭୁଲିଲ ଉଦାର ଦେବ ଶ୍ରୀବତ୍ସି ।
ନାଥ ହେ ଉଦାରେ ହୋଇଛୁ ବେଢ଼ ।
ଦେନ୍ତୁ କାହାକୁ ଯେ ଯେତେକ କଷ୍ଟ ।
ଦୟ ହେ—ଯେହୁ ସେତଭୁଲ ପାଇଲେ କଷ୍ଟ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଦୁଃଖ ଉପେକ୍ଷ ।୧୪୦।
ଦୟହେ—ଭ୍ରାନ୍ତ ଭୟ ନାହିଁ କହୁଛି ତୋତେ ।
ଯତ୍ନେ ନ କହୁ ଦ ବୋଲବୁ ମୋତେ ।
ନାଥ ମୁଁ ଜଣାଉ ଅଛି ଶ୍ରମରେ ।
ଦୋଷ ବନ୍ଧଣ ସ୍ୱଭାବ ନାରେ ।

ଦଇ ହୋ । ଯାହାଙ୍କୁ ଦେଉ ମୋହକଥା ଭନ୍ଥୁ ।
ଦାସ ବଳଅ ଏତେମାତ୍ର କନ୍ଥୁ ।୧୪୧।
ଦଇ ହୋ—ଯାଅ ବୋଇଲେ ନ ଯାଉ କପାଇଁ
ବଳଅ ହୋଇଁ ରଥେ ଅଛୁ ରହୁ ।
ନାଥ ତୋହର ଯେତେ ଯେତେ କଳୁ ।
ତଇଆର ହୋଇ କଥାଁ ଭହ୍ଲୁ ।
ଦଇ ହୋ—ଗୁଣ୍ଡିଚ୍ଚ ଘରକୁ କପାଁ ନ ଯାଉ ।
ବଳଅ ଦାସ ତୋ ମୁଖ ନ ଚାହୁଁ ।୧୪୨।
ଦଇ ହୋ—ମୋତେ ଛାଡ଼ି ତୋର ଯାତ୍ରାକୁ ମନ
ମୁହିଁ ଯେ'ତୋତେ କରୁଛି ଧିଆନ ।
ନାଥ ମୁଁ ହୃଦେ ଧରିଅଛି ତୋତେ ।
ଆଜ ବଞ୍ଚିବ ତୋହର ସଙ୍ଗତେ ।
ଦଇ ହୋ—ମନ ଚଇତନେ ଧରିଛି ତୋତେ ।
ଦାସ ବଳଅଇ ଭୁହୁ ସାମନ୍ତେ ।୧୪୩।
ଦଇ ହୋ—ମୋହ ମନ ଦୃଢ଼ ଭୁହୁଛ ଆଉ ।
ପୁଣି ମନ ପୁଣେ ପ୍ରକୃତ ଆଉ ।

ନାଥ ହେ ମୁଁ ମନ ଭୁ ଭଉଚନ ।
ତୋତେ ବହୁ ବଉ ଲହୁଛି ଧ୍ୟାନ ।
ହଉ ହେ--ମୋ ଧ୍ୟାନ ଭାଙ୍ଗିଲେ କେବେ ସେ ଯିବୁ
ବଳଅ ଦାସର ଶ୍ରମୁଳେ ଥିବୁ । ୧୪୪ ।
ହଉହେ—ସୁନ୍ଦରମୁଖ ଦେଖି ଭଙ୍ଗ ଦୁଃଖ ।
ଭୁ ବା ମୋତେ ପାଉଥିବୁ ଅସୁଖ ॥
ନାଥ ହେ ଅଧରକୁ ଗ୍ରନ୍ଥି ଥିବ ।
ତନୁ ପିଣ୍ଡୁଭଲେଣ ମଉଯିବ ।
ହଉ ହେ—ଅଶ୍ରୁ ବହୁ ତୋ ପଡ଼ୁଛି ସୁଧା ।
ଦାସ ବଳଅଙ୍କୁ ଜଉଛି କ୍ଷୁଧା । ୧୪୫ ।
ହଉ ହେ—ଶତେ ଚନ୍ଦ୍ର ଜିଣି ମୁଖପ୍ରକାଶ ।
ହୋଷ୍ଠ ଲାବଣ୍ୟଅଧର ପରଶ ।
ନାଥ ହୋ ବଳଣ ନାସାର ମୋଛ ।
ବାଳାଶୁକଳ ସେ ଯେ ବସ୍ତ୍ରଜନ୍ତ ।
ହଉ ହେ—ସାଜତାଲେଣ ଯେ ବମ୍ବାଅଧର ।
ବଳଗ୍ନମର ଦୁଃଖ ବାହୁଁଅର । ୧୪୬ ।

ଜୟ ହେ—ଶ୍ରୀମୂର୍ତ୍ତି ଭାଲୁରେ ଦର୍ପଣ ଗଣ୍ଡ ।
କଣ୍ଠେ ପଦମାଳ ତୁଳସୀ ଶୋଭା ।
ଜୟ ହେ ଯୁଦ୍ଧ ଯାଇ ଯୁଝ ଆଇ ।
ଏଣୁ ସେବକ ଯେ ବଳୁଛ ତାଇ ।
ଜୟ ହେ—ଷଣ୍ଡାଗୁଣି ହେ ଝୁମ୍ପା କେଉକେଉ
ବଳରାମଦାସ ଦେଖି ଝସୁରି । ୧୪୭ ।
ଜୟ ହେ ! ତୋହଲୁଳେ ଲାଜ ଖଣ୍ଡୁଣ କାହିଁ ।
ମଧ୍ୟରେ ଭଗ୍ନି ପାଶେ ବେନଭାଇ ।
କେତେଲୋକ ଯେ ଦେଖି ନ ଅସନ୍ତି ।
ଦିଗପାଳମାନେ ଖୁମ୍ବରେ ଥାନ୍ତି ।
ଜୟ ହେ—ଏବେ ଅନନ୍ତଙ୍କ ହୋଇଲୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ବଳରାମ ଦାସ କହନ୍ତି ଗୁଣି । ୧୪୮ ।
ଜୟ ହେ—ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କୁ ଯେ କାହିଁ ଦେବୁ ବର ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ଭୋଗ ଏବଢ଼ି ଦେବ ।
ଜୟ ହେ ବେଳେ ଅଛୁ ଭାଲୁ ଦେଇ ।
ଏବେହେଁ କାହୁଁ ହୋଇ ବର୍ସିଥାଇଁ ।

ଜୟ ହୋ—ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କୁ କଲୁ ଦେଖା ଦର୍ଶନ ।
ବଳରାମ ଦାସ କହୁଛି ଜାଣି । ୧୪୯ ।
ଜୟ ହୋ—ଜଗନ୍ତରେ ତେଲ ଘର ସକଳ ।
ଶୁଭୁଣ ଥାଇଁ ମୃଦଙ୍ଗ କଂସାଳ ।
ନାଥ ହୋ ଜଗନ୍ତରେ ଜୟ ଧ୍ୱନି ।
ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ସୁର ମୁନି ।
ଜୟ ହୋ—କେନ୍ଦୁ ପଣିଶ ପାଏ ପତ୍ର ଦଶାଇ ।
ଦାସ ବଳଆ ଦେଖୁଥିଲା ଭକ୍ତ ।୧୫୦ ।
ଜୟ ହୋ—ନାଚ ଗଣ୍ଠଣେ ଜଗନ୍ତରେ ରଙ୍ଗ ।
ଜୟ କୀର୍ତ୍ତନ ଯେ ଯୁଗଳ ସଙ୍ଗ ।
ନାଥ ଏ ଯୁଗେ ତୋର ଜଗନ୍ତର ।
ଛକପୁର ଲୋକ ଯେ ଏକଠାଇ ।
ଜୟ ହୋ—ସେ ସୁଖ ଯୋଗେ ଛଡ଼ାଅ ବଢ଼ାଇ ।
ଦାସ ବଳଆ ଦୋଷ କର ନାହିଁ ।୧୫୧
ଜୟ ହୋ—ଭକ୍ତ ଭୋଜନ ଯାଚନ୍ତୁ ଶରଣ ।
ଅଭୟ ପଙ୍କଜ ଯାହାର ନାମ ।

ନାଥ ମୁଁ ଭ୍ରାନ୍ତ ଯେବେ ଦୂର କଲି ।
ସୁଖ ପାଇଁଣ ଦୁଃଖ ଏଡ଼ାଇଲି ।
ହର ହେ—ଭ୍ରାନ୍ତ ଯେମନ୍ତେ ନ ଲାଗଇ ମୋତେ
କହଥ ଦାସର ଗୁହାରି ଏତେ ।୧୫୭।
ହର ହେ—ମୁହିଁ ଯେ କଲି ତୋତେ ବଞ୍ଚନା ।
ତୁ କେହୁଁ ଲେଖ ମୋତେ କହ ପୁଣ ।
ନାଥ ତୁ ମୋହ ସେନ ସେବା ଏଡ଼େ ।
ମୁଁ ଯେ ଧରିଅଛଇଁ ତୋତେ ଗାଢ଼େ ।
ହର ହେ—ମୋହ ନ ଥିଲେ ତୁହି ଥିବୁ କାହିଁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଭଣଇଁ ନାହିଁ । ୧୫୮ ।
ହର ହେ—କଳପୁରେ ଦାରୁ ରୂପେ ହୁଅ
ଭୋଗସର ମୂଳ ବାସନା ଯୋଗି ।
ନାଥ ତୁ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ ଗୋସାଇଁ ।
ଫୁଲ ପାଖୁଡ଼ାକ ଯେ ହକା ହୋଇ ।
ହର ହେ—ମଣୋହ୍ମ ଭିତରେ ଆକୁର ବଳା ।
ଦାସ କହଥ ଦେଖି ତା ବାଞ୍ଛା ।୧୫୯

ହରି ହେ—ଏଡ଼େ ମନପଣ ସାଆନ୍ତଠାରେ ।
ଅନେକ ଭୃତ୍ୟ ସେବା କରନ୍ତରେ ।
ହରି ତୁ କାହାକୁ ଭକ୍ତି ନ ଦେଉ ।
ଇଚ୍ଛା ବାସିକରଣ ତୁ ବୁଲଉ ।
ହରି ହେ—କେଉଁ ସୁଖକୁ ତୋତେ ସେବା କରୁ
ବଳିଆ ଦାସ ଏଣୁ ତୋତେ ଡରୁ ।୧୬୧
ହରି ହେ—ଭବନପୁର ମଧ୍ୟେ ତୁହି ଯେ ବ୍ରହ୍ମ ।
ଅକର୍ମ କର୍ମ ତୋ ସକୃତ କର୍ମ ।
ନାଥ ଅନନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ନାୟକ ।
ଯାହାର ଭୃତ୍ୟ ସୁରଗଣେ ହାକ ॥
ହରି ହେ—ତୋହର ପାଦରଜ ମୋ ଶିରେଦେବା
ଦାସ ବଳିଆର ହେନ ତୁ ସେବା ।୧୬୨
ହରି ହେ—ଆପଦ କଷଣୁ ତୁହି ଯେ ତାରୁ ।
ଯେତେ ପାପପୁଣ୍ୟ ତୁହି କସ୍ତାରୁ ।
ନାଥ ତୁ ଅମୋକ୍ଷକୁ ମୋକ୍ଷଦାତା ।
ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଯେ ଯୋଗର କରତା ।

ଦୟ ହୋ—ତୋ ନାମ ଧରିଲେ ହରୁଛେ ପାପ ।
ଦାସ ବଳଅଛ ତୁମ୍ଭେ ଯେ ନୃପ ।୧୬୭।
ଦୟ ହୋ—ନବ ଧନଯାଏ କଲୁ ଗୋସାଇଁ ।
ସୃଜା ଅଛୁ ତୋତେ ସେବା ଲଗାଇ ।
ନାଥ ତୁ ତା ଗୁଣ ତେମନ୍ତେ ଅଛୁ ।
ଭୂଷ ବୋଲି ରଥେ ଚପାଇଁ ବସୁ ।
ଦୟ ହୋ—ମୁହିଁ ଯେ ତୋତେ ଲେଉଟାଉରଖାନ୍ତି
କଳଣା ଦାସ ତୋ ଉଛୁ ନୁହଇଁ ।୧୬୮।
ଦୟ ହୋ—ମୋତେ ଗୁଣ୍ଡିବାକୁ କରୁ ଦମନ ।
ତୁମ୍ଭେ ଯେ ମୋହର ଗଣ୍ଠିର ଧନ ।
ନାଥ ମୁଁ ଜଣାଇବ କାହିଁ ତୋତେ ।
ତୋତେ ମୁଁ ବାନ୍ଧୁଛି ଉତ୍ସେଣତେ ।
ଦୟ ହୋ—ଚିତ୍ତଗ୍ର ବୋଲି ପାଦ ବଳ ତୋତେ
ଦାସ ବଳସ୍ୱମ ଧରୁଛି ଚତ୍ତେ ।୧୬୯।
ଦୟ ହୋ—ଶ୍ରୋଣ ବଞ୍ଚା ଖାଢ଼ୀ ତୋତେ ଘୋଡ଼ଇ
ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟ ଯାକ ତୋ ରୂପ ମୋହଇଁ ।

ନାଥ ତୁ ସଜ୍ଜନଙ୍କ ଶିରୋମଣି ।
ଭକତଙ୍କ ପାପ ଛେଦୁ ଚକ୍ର ଘେନ ।
ହରି ହେ—ଭକ୍ତ ସେ ଅଟଇ ଜନକାସୁତ ।
କଳସ୍ତମ୍ଭ ବାସ ଦେଖି କୁସତ । ୧୬୦ ।
ହରି ହେ—ସନ୍ତୁଷ୍ଟପଣେ ସେ କାଳର ଭୁଞ୍ଜୁ ।
ଲେଖିଣ ବର୍ତ୍ତିକ ଦେବଇଁ ମୁଁହୁ ।
ନାଥ ତୁ ମୋହ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଥିବୁ ।
ଦଣ୍ଡେ ଛାଡ଼ିଲେ ବୋଲିଣ ପାରିବୁ ।
ହରି ହେ—ସେବାରେ ନ ଥିଲେ ବ୍ରହ୍ମ ନ ପାଇ
ସାଥକେ କଳଥ ଅଟେ ଭୋହରି ।୧୬୧
ହରି ହେ—ମୋହ ଛାର କଥା ଘେନବୁ ନାହିଁ ।
ତୋ ଭୃତ୍ୟ ପଣରୁ ମୁଁ ସରି ନୋହୁ ।
ନାଥ ତୁ ଯହିଁ ଥିଲେ ସେ ଠାକୁର ।
ଯେତେକ ଦୋଷ ମୋର କ୍ଷମା କର ।
ହରି ହେ—ଭୃତ୍ୟ ଛାରକୁ ଏତେ ଦଣ୍ଡ ଦେଉ ।
ଦାସ କଳଥ ତୋ ଛାମୁରେ କହୁ ।୧୬୨

ହରି ହେ—ମଣୋହୁ ଉତ୍ତୁଙ୍ଗ ହୋଇଲା ତୋଳ

କହନ୍ତ ଭଲ ତୁ ବାଲି ନବର ।

ନାଥ ତୁ ଦବ୍ୟ ପୁର ଶ୍ରଦ୍ଧ ଏଥେ ।

ଜେଉଁ ସୁଖକୁ ତୁ ଲହୁଲୁ ପଥେ ।

ହରି ହେ—ସମସ୍ତ ଭକ୍ତ ଛନ୍ତି ବାଟ ଗୁହିଁ ।

ଦାସ ବଳଆକୁ ଭଲ ନୋହଇଁ ।୧୬୩।

ହରି ହେ—ତୋହ ଗଲେ ମୁଁ ନ ଯିବ ସଙ୍ଗରେ

ନୃପତ୍ତ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ବୁଝିବ ମୋତେ ।

ନାଥ ତୁ ରାଜାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ୁ କପାଇଁ ।

ତୋତେ ଯେ ଅନେକ ସ୍ନେହ ଦଅଇଁ ।

ହର ହେ—ଥିଲେ ଥିଲେକଘରୁ ଉପବାସ ।

ଅଭଙ୍ଗେ ଡ଼ାକେ ବଳରାମ ଦାସ ।୧୬୪।

ହର ହେ—ବାଲବ୍ରତ କଲେ ତୋତେ ନପାଇ ।

ମୋତେ ତୁ ଦେଖାଦେଉ କାହିଁ ପାଇଁ ।

ନାଥମୁଁ ଲେଡ଼କାହିଁ ତୋତେଜାଣି ।

ମୋତେ ଅଗବନ୍ତ କହୁଛୁ ପୁଣ ।

ହରି ହେ—ମୋହ ମନରୁ ତ ଦଣ୍ଡେ ନଯାଉ ।
ବଳରାମ ଦାସ ତୋହନାମ ଗାଉ ।୧୬୫।
ହରି ହେ—ତୋହର ମନ ଯେଣେ ଯିବ ଯାଉ ।
ମୋହର ମନ ତୋହ ତହିଁ ଥାଉ ।
ନାଥମୁଁ ଦଣ୍ଡେ ନଛାଡ଼ିବ ତୋତେ ।
ତୁହ୍ମ ପାସୋରିବୁ ଯେ ନାହିଁ ମୋତେ ।
ହରି ହେ—ତୋତେ ଯେଜଣ ବନ୍ଧୁ ଥିବ ଦଳ ।
ବଳରାମ ଦାସ ତୋର ଅଭଳ ।୧୬୬।
ହରି ହେ—ମୁହିଁ ଯେ ମ୍ଳାନ ତୁମ୍ଭେ ଦୀନବନ୍ଧୁ ।
ମୋ ନାମ କୁମୁଦ ତୋ ନାମ ଇନ୍ଦୁ ।
ନାଥ ତୁ ଦୁଃଖ ତାପଯେ ନାଶନ ।
ଦୟା ସାଗର ଯେବୋଲନ୍ତି ଜାନ ॥
ହରି ହେ—ମହାପାତକୁ ତାରେତ ଉଦ୍ଧାର ।
ବଳରାମ ଦାସ ଭୃତ୍ୟ ତୋହର ।୧୬୭।
ହରି ହେ—ଏମନ୍ତ ଠାରେ ଅଣି ମିଳୁ ବାସ ।
ବୃନ୍ଦାଭୂମି ପାର୍ଶ୍ୱପକ୍ଷ କୋଣ ।

ନାଥରୁ ସେସ୍ଥାନ ଖଣ୍ଡନଯାଉ ।
ବ୍ରହ୍ମପ୍ରଳୟ କାଳରେ ତୁ ଥାଉ ।
ବଡ଼ ହେ—ଯମ୍ବୁଦ୍ୱୀପକୁ ସେ ଭୂମିଏକଣା ।
ବଳରାମ ଦାସ ଜନ୍ମ ଠିକଣା । ୧୬୮ ।
ବଡ଼ ହେ—ମନେଦଣ୍ଡା କଲେ ଅଷ୍ଟଶେଷାଙ୍କୁ ।
ଶ୍ରବଣେ କହିଲ ପ୍ରାପ୍ୟେକମଣ୍ଟୁ ।
ନାଥରେ ଏହିକଥା ଅଟେଗୋଚର ।
ବେଦରେ ବହୁତ ମହିମା ତୋହର ।
ବଡ଼ ହେ—ମାୟାବନ୍ଧ ଛେଦ କରିବ ମୋରେ ।
ଦାସ ବଳଥିବ ସୁଦାର ଏବେ । ୧୬୯ ।
ବଡ଼ ହେ—କାମନାବଣ ବାସନାବଣ ନାହିଁ ।
ତୋହ ସଙ୍ଗେ ମନ ଅଛନ୍ତି ଦେଇ ।
ନାଥ ତୁ ମନମୋହନଅ ନାମ ।
ଚତୁର୍ବର୍ଗ ତୁ ମୋକ୍ଷଦାତା ନାମ ।
ବଡ଼ ହେ—ମୋହ ମନକଥା ଜୁଟେକୋଳେ ଜାଣୁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଉପରକେଣ୍ଟୁ । ୧୭୦ ।

ଜୟ ହେ—ଏବେ ମୁଁ ତୋତେ ନ କରିବ ସେବା ।
　　କେତେଡ଼େ ଅଶ୍ରୁତା ଏବେ ଜାଣିବା ।
　　ନାଥ ତୁ ଯଉ କୃପା କରଅଇ ।
　　ତେବେ ଜାଣିମା ଅଖିଳ ଗୋସାଇଁ ।
ଜୟ ହେ—ମୋ ମନ ସୂତ୍ରେ ବାନ୍ଧିଅଛୁ ତୋତେ ।
　　ବଳଅ ଦାସ ନ ଛାଡ଼ଇଁ ତୋତେ ।୧୬।
ଜୟ ହେ—ମୁଁ ଅଜ୍ଞାନ ମୂର୍ଖ ତୁ ହୃଦୟେ ମହତ ।
　　ତୋଷତଙ୍କ ବଡ଼ତୋର ଭକତ ।
　　ନାଥ ତୁ ଭକ୍ତବନ୍ଧୁ ନାମ ବହୁ ।
　　ଭକ୍ତର ମନ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଥାଉ ।
ଜୟ ହେ—ଭକ୍ତ ପଛକୁ ମୁଁ ନୋହିଲି ସରି ।
　　ବଳଅ ଦାସ ମନ ଭଲୁ ସ୍ନେହ ।୧୭।
ଜୟ ହେ—ଅପଡ କଥାଏ କହିଲି ତୋତେ ।
　　ତୋତେ ହେଲେ ଉଚ୍ଛନ୍ନ ନୋହେ ମୋତେ ।
　　ନାଥ ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ବାନ୍ଧୁଛୁ ଯେଣୁ ।
　　ମୁହିଁ ଭଗ୍ନପାଞ୍ଚ ଅଛଇଁ ତେଣୁ ।

ଦୟା ହୋ—ମୋର ବାନ୍ଧବାକୁ ମୁଁ ଡରୁନାହିଁ ।
ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ ଥିବ ବାଟ ଚାହିଁ । ୧୬୩ ।
ଦୟା ହୋ—ବେଣୀପଛାର ଲୁଚବ ମୁଁ କାହିଁ ।
ମୁଯହିଁ ଲୁଚବ ତୁ ଥାଉଁ ମହିଁ ॥
ନାଥ ମୁଁ ତୋର ସେବ ପଛାଇଲି ।
ଅର୍ପଣ ସମୁଦ୍ର କୂଳେ ହୋଇଲି ॥
ଦୟା ହୋ—ଏତେଜଞ୍ଜାଳ କଲୁ ଅର୍ପ ମୋତେ ।
ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସର ଭରସା ତୋତେ । ୧୬୪ ।
ଦୟା ହୋ—ତୋତେ ସେବାକଲା ଫଳପାଇଲି ।
ନୃପତି ହାତରେ ବନ୍ଧାହୋଇଲି ॥
ନାଥ ତୁ ଏତେବଡ଼ ଅବିଶ୍ୱାସୀ ।
ମୋତେ ତୁ ବନ୍ଧାଇ ଦେଖୁଛୁ ବସି ॥
ଦୟା ହୋ—ଅଳ୍ପ ତୋବଶୀରେ ନପଡେ ମୁହିଁ ।
ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ ତେଡଲା ଗୋସାଇଁ । ୧୬୫
ଦୟାହୋ—ସାଥିକୁଳ ଲୁଚେ ଏ ଅହଂକାର ।
ଇଥେ ମୁଁ ଉଠନ୍ତେ ଅସହ୍ୟ ତୋର ।

ନାଥ ତୁ ଏବେ ହିଁ ଦୂର ହୋଇଲୁ ।
ଗଲାଥାପରେ ଗଲାଥା ଦ୍ୟାଇଲୁ ।
ହରହେ—ମୋତେ ସନ୍ତାପ ହୋଇଲୁ ସନ୍ତୋଷ
ବଳଅ ଦାସଙ୍କୁ ଦଲୁ ନୈରାଶ । ୧୭୬ ।
ହରହେ—ମୋହ ବେଦନା ତୁ ଫେଡ଼ ଗୋସାଇଁ
ମୁହିଁ ଅଭେଣ ମୋର କେହି ନାହିଁ ।
ନାଥ ମୁଁ ମହାପାପୀ ମୂଢ଼ ପ୍ରାଣୀ ।
ତୋତେ ଦ୍ରୋହ ଅଲଙ୍ଗିଲ ନ ଜାଣେ ।
ହର ହେ—ମୋହ ନ ରଖିଲେ ନାହିଁ ନିସ୍ତାର ।
ଦାସ ବଳଅ ବର୍ତ୍ତିଇବ ଆଉ । ୧୭୭ ।
ହର ହେ—କାହିଁକି ମୋତେ ହାଲୁଅଛୁ ଭବ ।
ତୋତେ ଦେଖି ମୋର ଜନ୍ମଛି ଦେହ ।
ନାଥ ମୁଁ ଲୁଚି ଅଛି ତୋର ତଳେ ।
କେ ପୁଣି ରକ୍ଷିବ ତୋର ଆଗରେ ।
ହର ହେ—ମୋହନଙ୍କଲେ ତୋର ବଶ ହୋଇ
ବଳଅଛୁ କର୍ପା ଅସନ୍ତୁ କେଉଁ । ୧୭୮ ।

ଦୟାହୋ—ମୋତେ ଯେବେ ନ ଛାଡ଼ିବୁ ତୁ ନାଥେ

ଭଜେ କରୁଥାଅ ମୋ ବାଳି ଲ.ଥା

ନାଥ ତୁ ଭୃତ୍ୟର ବାନ୍ଧବ ଯେବେ ।

ଭୃତ୍ୟର ସଙ୍ଗ ନ ଛାଡ଼ିବୁ ତେବେ ।

ଦୟା ହୋ—ମୋହ ସଙ୍ଗେ ଥାଅ ଜଗନ୍ନିବାସ ।

ଏତେ ଜଣାଇଁ ବଳସ୍ତମ ଦାସ । ୧୭୯।

ଦୟା ହୋ—ବାହ୍ମିଁ ବ ଡ଼ାକୁ ଯିବା ମୋତେ ଆସ

ତୋହ ପଛରୁ ମୁଁ ହେଲି ନିରାଶ ।

ନାଥ ସେ ତୋହରେ ମୋ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ

ମୋହର ମନକୁ ଅଚ୍ଛୁ ଯେ ହେଲ ।

ଦୟା ହୋ—ତୋ ଦେହେ ମୋ ମନ ରହୁଛି ବୁଝି

ଭଜଆ ଦାସକୁ ନପାରୁ ଛାଡ଼ି । ୧୮୦।

ଦୟା ହୋ—ଆନ ଦେବତାକୁ ସେବା କରବ ।

ତୋତେ ଯେ ମୁହିଁ ଦଣ୍ଡ ଦଅଇବ ।

ନାଥ ତୁ ହେଲୁ ଯେ ଥିବୁ ବଳଲ ।

ମୁହିଁ ଯେ ହସ୍ତିବ ଭଲ ଭଲ ।

ହରି ହେ—ଗୁହାରି କଲେ ନ ଶୁଣିମି ମୁହିଁ ।
କହ ଦାସ ଯେବେ ଏତେ କହଇ ।୧୮୧

ହରି ହେ—ତୁ ମୋତେ କହାଇଲୁ ସ୍ୱଭାବରେ
ମୁଁ ତୋତେ ବାନ୍ଧିଲି ମୋ ମନଗୁମ୍ଫେ ।
ନାଥ ତୁ ବନ୍ଧା ହେଲୁଟି ବଡ ।
ଏବେ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲା ମୋ ଦେହ ।
ହରି ହେ—ଏହୁ ଦେବତାଙ୍କୁ ମୁଁ ସେବା କଲି ।
କହଥା ଦାସ ତୋତେ କହାଇଲି ।୧୮୨

ହରି ହେ—ମୋହ ସ୍ଥୂଳ କଥା ଯେନବୁଁ ନାହିଁ
ତୋ ରସ ପିଇ ମୁଁ ଭୋଗଇ ନାଇ ।
ନାଥ ମୁଁ ନ ଜାଣିଲି ଅନ୍ୟ ତୋତେ ।
ତୋହର ନାମ ବଳ କଲା ମୋତେ ।
ହରି ହେ—ତୋ ନାମେ ମୋ ମନ ଜଡ଼ିଲା ଯାକ
କହଥା ନୋହେ ତୋର ଭକ୍ତଲୋକ ।
ହରି ହେ—ତୁ ମୋତେ କହାଇଲୁ ବନ୍ଧେ ପୁଣି
ମୁଁ ତୋତେ ବାନ୍ଧିଲି ସବୁ ଦିନେଣି ॥

ନାଥ ତୁ ଯାଉଥିଲା ଲକ୍ଷ୍ମୀପାଇଁ ।
ତୋତେ କେବଳ ଯେ ପାରୁ ଅଛ ନେଇ ।
ବଉ ହୋ—ଖଣ୍ଡତ ତୋତେ ନ ପାରଇ ମୁହିଁ ।
ବଳ ଦାସ ତୋତେ ଧନ୍ଦ ଜାଣଇ ।୧୮୪

ବଉ ହୋ—ତୋହର ସାଥିନ୍ତ ରବାଳ ଲୋକ ।
ମୋହ ସାମନ୍ତ ବଳବନ୍ତ ଦେଖ ।
ନାଥ ସେ ମୋହ ଗୁହାର ଶୁଣିଲ ।
ମୋହର ବଚନ ତୋତେ ଧଇଲ ।
ବଉ ହୋ—ମୋହ ସାଥିନ୍ତ ଯେ ଜଗତେ ସାର
ବଳଥ ଦାସ ତୋ ଚରଣ ତଳ ।୧୮୫।

ବଉ ହୋ—ତୋହ ସାଥିନ୍ତ କାହିଁ କହ ମୋତେ
ମୋହ ସାଥିନ୍ତ ମୋ ଥାଇଁ ସଙ୍ଗତେ ।
ନାଥ ସେ ଘରେହେଁ ଛାଡ଼ ନ ଯାଇଁ ।
ଆନନ୍ଦେ ସେବା କରୁ ତାହିଁ ପାଇଁ ।
ବଉ ହୋ—ମୋର ସାଥିନ୍ତଙ୍କୁ ତୁ ସେବା କର
ବଳ ଦାସର ଥାଅ ସଙ୍ଗତର ।୧୮୬।

ଦୟ ହେ—ଯେ ମୋର ସାମନ୍ତ କହଇ ତୋତେ
ବଳେକରଇଛ ନନ୍ଦଘୋଷରଥେ ।
ନାଥ ତୁ ଦେଉଛଳା ବାରେ ଗ୍ରହୁଁ ।
ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମାଦ ଶୋହୁ ।
ଦୟ ହେ—ମୋ ସାଆନ୍ତ ଜଗତେ ଗୁଣବନ୍ତ ।
ବଳଅ ଦାସ ତୋ ଭୃତ୍ୟର ଭୃତ୍ୟ ।୧୮୭
ଦୟ ହେ—ତୁବା ହେଲୁ ମୋ ଜନ୍ମୁଁ ନାହିଁ ବଡ଼
ମୋର ସାଆନ୍ତ ତୋର ଜନ୍ମୁଁ ଗାଢ଼ ।
ନାଥ ସେ ତୋତେ ପକାଇଛି ବାନ୍ଧ ।
ଫିଟି ଯିବାକୁ ନାହିଁ ତୋର ବୁଦ୍ଧି ।
ଦୟ ହେ—ତୁ ସୁହାର କର ମୁଁ ଦେଖ ଯେଉ ।
ବଳଅ ଦାସ ଯେ ସହିବ ନାହିଁ ।୧୮୮।
ଦୟ ହେ—ଏ ତୋତେ ଅନ୍ୟେ ମୋହର ବଡ଼
ମୋ ମନଚୋରାଇ ନେଲୁ ଶ୍ରୀପତି ।
ନାଥ ମୁଁ ଖୋଜୁଛି ମନକୁ ମୋର ।
ଯାଇଁଣ ରହୁଛି କେଉଁଠାବର ।

ହର ହେ—ଶୋକ ଜାଣିଲ ତୁମ୍ଭ ଅଛୁ କେଉଁ ।
ବଳଦାସ ଠାବକଲ୍ଲ ତୋଷହିଁ ।୧୮୯।
ହର ହେ—ଜଗତେ ଜାଣିଲେ ତୁବଡ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
ଶ୍ରେଷ୍ଠ କେଉଁକି ମନଙ୍କୁ ମୋର ।
ନାଥ ତୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କ ଶାସ୍ତି ପାଇବୁ ।
ମନଦେବାଯାଏ ବନ୍ଧନେ ଥିବୁ ।
ହର ହେ—ହୃଦପଦ୍ମ ଭିତରେ ଅଛୁ ଯେ ଲୀନ ।
ବଳଦାସଙ୍କୁ ଦାଁ କରୁ ନାହିଁ ।୧୯୦।
ହରହେ—ତୁମ ଶତ୍ରୁ ପ୍ରାୟେ ମୋତେ ହୋଇଲୁ ।
ଗୁହର କର୍ମ କଥା ନ ଯାଚିଲୁ ।
ନାଥ ମୋ ମନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷିଲୁ କେଉଁ ।
ମୋହର ଡାକିଲେ ଶୁଣଉଁ ନାହିଁ ।
ହର ହେ—ମନଭଲ ଯେବେ ନୁ ଦ କରବ ।
ବଳଦାସ ତୋତେ ଗୁଣି ମରିବ ।୧୯୧।
ହରହେ—ଜାହାକୁ ବୋଲିବ କେ ମୋତେ ରକ୍ଷ
ନୃପତି ଦଣ୍ଡିଲ ତୋ ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ ।

ନାଥ ମୁଁ ଅଜ୍ଞ କି ତୋତେ କହଇ ।
ମୋ ପ୍ରଭୁ ବାନା ଦୟାଳୁ ବୋଲଇ ।
ହରଦେବ—କହିଲେ ଶ୍ରବଣ ପାଢବେ ଆଣି ।
ବଳଦାସଙ୍କୁ ଭଣ ଚକ୍ରପାଣି । ୧୯୨ ।
ହରଦେବ—ତୋତେ ସେବା ମୁଁ ଯେ କରଇବ ଥସ
ମୋତ ବୋଲେ ଯେବେ ଯିବୁ ବିଶ୍ୱାସ ॥
ନାଥ ମୁଁ ଉତ୍ତମ ସାମନ୍ତ ଠାଇଁ ।
ତୋତେ ଯେ ସେବା କରାଇବ କେଇଁ ।
ହରଦେବ—ସେବାନାହିଁ କିଛି ଚୈତନଗାହ୍ନ ।
ବଳରାମଦାସ ଚେତ୍ତେ ବଡ଼ି । ୧୯୩ ।
ହରଦେବ—ତୋହ ମୋହ ସେବା କରବା ଭୁଲ ।
ଜାଣେମା ତା ସେବା ଅଟେ ଅମୂଲ୍ୟ ॥
ନାଥହେ ଯଶୋଦା କହବା ଆସ ।
ପାରୁ ଯେବେ ବାଦ କରଣ କସ ।
ହରଦେବ—ମୋ ଠାରୁ ତୋ ମନ ନୋହୁବ ଅଣ୍ଟ
ତୋ ଭନୁଁ ବଳଅଦାସ ନିସ୍ଥ ।୧୯୪।

ବରଦୋ—ତୋ ମନ ଚଞ୍ଚଳ ମୋ ମନ ସ୍ଥିର ।
ଏକାଠାରେ ମନ ନରହେ ତୋର ॥
ନାଥ ତୁ ବସିଅଛୁ ମୋର ବଶ ।
ତେଣେ ଯେ ଅନକୁ ଶ୍ରବଣପାଠ ।
ବରଦୋ—ପାଇଲେ ମୋ ମନ ବଳ ନିଷ୍ଫଳ ।
ବଳଦାସ ପୂରୁଅଛି ଅଟଳ । ୧୯୫ ।
ବରଦୋ—ଭୁଞ୍ଜୁ ଭେଣ୍ଡ୍ରିସୁନା ମୁଁ ବାଲବାନ ।
ଯହୁଁ ତୋ ନାମ ଅଶ୍ରେ ଭଣି ଚିହ୍ନି ।
ନାଥ ତୋ ଗୁଣକେଉଁ ମୁଁ ଗୁଣିବ ।
ତୋତେ ତମ ଭେଣ୍ଡ୍ରି ବଳ ଏବେ ଦେଖ
ବରଦୋ—ମୋଠାରୁ ଏହା ନ ପାଇଲୁ କେଉଁ ।
ବଳଆଦାସ ତା ପାଇବ କାହୁଁ । ୧୯୬ ।
ବରଦୋ—କେଉଁ ଦୋଷକୁ ମୋ ତେଦେଲୁ ଯାସ୍ତୁ
ଏତେ କ୍ଲେଶରେ ବାନ୍ଧିଲୁ ନୃପଢ ।
ନାଥ ମୁଁ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଅଭ୍ର ନ ଥିବ ।
ତୋ ମୁଖ ଚାହିଁଲେ କଷ୍ଟେ ମରିବ ॥

ବଉଦେହୋ—ମୁହିଁ ଯହିଁ ଥିବି କଷ୍ଟଲ ବଳ ।
ବାସ ବଳଆଇ ଦୋଷ ନ ଧର । ୧୯୭
ବଉଦେହୋ—ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ରଧର ମୋତେ ଯେ ଚହୁଁ ।
ସ୍ତବଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଂସ ବୃନ୍ଦୁ ।
ନାଥ ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉଷ୍ଣଇଲୁ ।
କାଳରେ ଯନ୍ତ୍ରଣେ ତାଙ୍କୁ ମାଇଲୁ ।
ବଉଦେହୋ—ତୋହଭଗବଇଲେ ମୁଁ ଡ଼ରେନାହିଁ ।
ବଳଦାସଙ୍କୁ ଯ୍ମ ବନ୍ଧୁ କପାଇଁ । ୧୯୮ ।
ବଉଦେହୋ—ମାନବଲେ ତୋତେ ନୋହଇଁ କିଣି
ମୁହିଁ ମାନତୋତେ ଭଲ୍ ନ ଜାଣି ॥
ନାଥ ତୁ ମାତ୍ରକ ମନ୍ତ୍ରମାଇଷ ।
ମୋତେ ସେ ସଙ୍ଗେ ନ ବଉ ଜରେଷ ।
ବଉଦେହୋ—ତୋହ ଜନଗୁଣ ଧରଛି ଚିଣି ।
ଚନ୍ଦାସଙ୍କୁ ଛଷ ଚକ୍ରପାଣି । ୧୯୯ ।
ବଉଦେହୋ—ବଉପ୍ରାପ୍ୟେ ତୋ ନ ଦଶଇଁ ମୁଖ ।
କାଳାବଦନ ଯେ ବଳକ ରେଷ ।

ନାଥ ତୁ କ୍ଷୁଧା ଲାଗିଲେ କି କର ।
ଶୀତେ କମ୍ପୁଅଛି ତୋହର ଦେହ ।
ହରିହୋ—ଦେହ ତୋ ଥରନ୍ତା ଦେଖିଲି ମୁହିଁ
ଦାସବଳିଆ ଶରଣ ମାଗଇ । ୧୦୦ ।
ହରିହୋ—ମୋହଠାରେ ଥିଲେ ନିର୍ଗୁଣହେବୁ ।
ସକଳମାୟା ମୋହ ବଳାଇବୁ ॥
ନାଥମୁଁ ତୋହ ଛଡ଼ାଇ ପୁଣ ।
ତୋରେ ମୁଁ କହୁଅଛି କାରଣ ।
ହରିହୋ—ତୋଦେହେ ମୋମନ ପଶିଛି ଯାଇଁ
ଦାସ ବଳରାମ ତୋତେ ଜାଣଇଁ । ୧୦୧
ହରିହୋ—ମୋଥିଲେ ରଥ ତୋ ଚଳବନାହିଁ ।
ଏବେକ ରଥ ନଚଳା ଗୋସାଇଁ ।
ନାଥସ୍ନିହା ମୋତେ ଦେଲ ପଞ୍ଛ ।
କପାଇ କନେଲେ ତୋତେ ଭ୍ରଷ୍ଟୁ ।
ହରିହୋ—ସ୍ନିହା ବଡ଼ପଣ ଜାଣିବି ମୁହିଁ ।
ଦାସବଳଅ ତୋତେ ଏକାକହ । ୧୦୨

ବଉଦେ—ଜାଣିମା ରାଜା କେତେ ବଳ୍ପରବ ।
ଯେବେ ତୋର ଠାରେ ଦଣ୍ଡାଜ ଥିବ ।
ତୋତେ ଯେ ଦ ରେଖବସ୍ତଇବ ସୁଖେ ।
ତୋତେ ରକ୍ଷି ନୋହେ ଭ୍ରମିଁ ଲୋକେ ·
ବଉଦେ—ରାଜା କୋଲେ ଯଥ ବାଳି ଜବର ।
ବନଅଁ କୋଲେ ନରହ ଏଠାର ।୨୦୩
ବଉଦେ—ତାଙ୍କୁ ଭିଥଳୁ ଯେତ୍ର ତୋହର ।
ଉତ୍ରଦଭୁବନ ମଧ୍ୟଁ ତାଦ୍ଧାର ।
ନାଥ ତୋ ଯେତ୍ରେ ସାଙ୍ଗବନ୍ତ୍ର ନାହିଁ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗୃଣ୍ଡାଇଯେ ସ୍ମରହୁଇ ।
ବଉଦେ—ଏଯେଙ୍କି ତୋତେ ଯେ ବରେଦର୍ଶନ
ବଳବୋଲେ ନାହିଁ ଜନ୍ମମରଣ ।୨୦୪ ।
ବଉଦେ—ତୋତଙ୍କୁ ଯେତ୍ରଣ ଏଗୁଣେ ବଡ଼ ।
ଜନ ଦୁଇଲୋକେ ଅଷ୍ଟଇଗାଠ ।
ନାଥତୁମ୍ଭେ ଯେଯେତ୍ର ଦୁଇଁ ଘର ।
ସାନବସ୍ତୁଯେ କୋଲଣ ନପାର ।

ହରିହେ— ତେଣୁକର ଯେଣେ ରହୁଲି ମୁହିଁ ।
ବନବାସଙ୍କୁ ଘଉଡ଼ୁଣ ଦେଇ । ୧୦୫ ।
ହରିହେ—ଏଣୁଯେତେ ମୋତେକର ମରଣ ।
ତେବେଯେ ମୁହିଁ ପାଇବ ତାରଣ ।
ନାଥମୁଁ ଏକଥା ମାଗୁଛି ତୋତେ ।
ଏହାଯେ ପ୍ରାପତ କରାଅ ମୋତେ ।
ହରିହେ—ଯେଣେ ଥିବ ତୋର ଦର୍ଶନପାଇଁ ।
ବନଅବାସ ଅନ ନ ମାଗଇଁ । ୧୦୬ ।
ହରିହେ—ମୋହର ତପାର ଏତେ ହନତ ।
ସତେକେଁ ମୁହିଁ ନରେଷ ହୋଇଛି ।
ନାଥମୋ ବଡ଼ପ୍ରଭୁ ନଶେଥାଇଁ
ତାହାଙ୍କୁ ଚନ୍ତୁଲେ ହୁଅତ ଯାଇ ।
ହରିହେ—ତୋ ଅନୁସାରେ ତ ଭଲସଙ୍ଗେ ବାଦ ।
ବନଦାସ ମନେ ନାହିଁ ହରଷାଦ । ୧୦୭
ହରିହେ—ତୋହସଙ୍ଗେ ଲଣେ ଅଛୁ ବାଦ ।
ତାଇସଙ୍ଗତେ ବଳାଇବି ସ୍ନେହ ।

ନାଥମୁଁ ଜନ୍ମଭବକେ ଶୋଚୁଛି ।
କେବେ ବଡ଼ ଜଣେ ମୁଁ ନଦେଖୁଛି ॥
ଦଇବେ—ଜଣେ ଠାକୁର ନୀଳବନରେ ।
ବଳଦାସ ଖଟିଲ କହନ୍ତରେ । ୧୦୮ ।
ଦଇବେ—ତୋହର ନାମ କରୁଛି ପସନ୍ଦ ।
ଛେଦକରୁଛି ମହାପାପଭାସ ।
ନାଥ ମୁଁ ଅବଗଥାନ୍ତୁ ନ ଯାଇଁ ।
ତୋହର ପସନ୍ଦପେଲଦେଥାଇଁ ।
ଦଇବେ—ଯେତେକ ଲଭ ସେ ମୋକଦାରଣା
ବଳଆ ଦାସ ମାଗୁଛି ଶରଣ । ୧୦୯ ।
ଦଇବେ—ତୋହର ଚରଣ କେବଳୁ ଅନ୍ତ ।
ବ୍ରହ୍ମା ନ ଜାଣଇଁ ତୋର ଭେଦନ୍ତ ।
ନାଥ ମୋହଗ୍ରସ୍ତ ଜାଣିମି କାହିଁ ।
କେବଳ ତୋହନାମକୁ ଭରସିଁ ।
ଦଇବେ—ତୋରକରୁଣା ଥାଇଯେବେ ମୋତେ
ବଳରାମଦାସ ତୋହର ଭୁଲେ । ୧୧୦ ।

ହରିହେ—ଅପରାଧଦୋଷ କରନା କ୍ଷମା ।
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କହିଁବୋ ଏଡ଼େଗାରିମା ॥
ନାଥତୁ ଦାସବତ୍ସଳ ଗୋସାଇଁ ।
ଦୟା ନକରୁ ତୁହି କାହିଁପାଇଁ ।
ହରିହେ—ଭକ୍ତଙ୍କ ସୋଦର କୃପାସାଗର ।
କଳଅଦାସର ଦୋଷ ନଧର ।୨୧।
ହରିହେ—ମୋହର କପାଇଁ ଏଡ଼େଗୁହାରି ।
ଦୋଷଥିଲେ ସେ ସାମନ୍ତଙ୍କୁ ଡର ।
ନାଥ ମୁଁ ଦୁର୍ଲଭ କଥାଲେ ଥାଇଁ ।
ଦୋଷଯାଉଂ ତୋର ନାମ ଧରଇଁ ।
ହରିହେ—ମୁଁ ତୋତେ ଯେବଇଁ ମୋହର ଦୋଷ
କଳଅଦାସ ତୋହରେ ବିଶ୍ୱାସ ।୨୨।
ହରି ହେ—ତୋହର ନାମଯେ କର୍ଣ୍ଣରୁ ଶାରୁ ।
ତୋହର ନାମେ ଭଜିଲେ ମାରୁ ।
ନାଥ ମୁଁ କ ଜଗତ ଏବେ ଭକ୍ତ ।
ତୋତେ ନ ଦେଖି ନଇହେ ମୋଦେହ ।

ଦୟ ହୋ—ତୋତେ ନ ସେବିଲେ କାରଣନାହିଁ
　　ଦାସ ବଳଥିଲୁ ରଖ ଗୋସାଇଁ ।୨୧୩।
ଦୟ ହୋ—ମୁହିଁ ଭଜୁଅଛି ତୋର ନାମକୁ ।
　　ତୁ ଧାଏକରୁଛୁ ମୋର ମନକୁ ।
　　ନାଥହୋ ତୁହି କଏ ମୁହିଁ କଏ ।
　　ଏହା ନବୁଝି କହୁ ମୋତେ ଦେଏ ।
ଦୟ ହୋ—ତୁ ଯେବେ ନ ପାରୁ ମୁଁ ଦେବକହୁ
　　ବଳରାମ ଦାସ ତୋତେ ଜାଣଇ ।୨୧୪
ଦୟ ହୋ—ନନ୍ଦ ଘୋଷରଥ ଅଙ୍ଗଁ ତୋର ।
　　ମୋହର ଅଙ୍ଗଁ ମାଳ କନର ।
　　ନାଥକୁ ମୋହ ଦେଖିଲେ ନ ଥିବୁ ।
　　ଅଢ଼ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ନ ଯିବୁ ।
ଦୟହୋ—ମୋତେଯେବେ ରଥୁଁ ଦେଲୁ ଘୋଡ଼ାଇ
　　ଦାସ ବଳଆର ଅପ୍ରାଧ ନାହିଁ ।୨୧୫।
ଦୟ ହୋ—ଜାଣିମା ଜାଣିମା ତୋର ମାଇମା ।
　　ଲେଉଟି ମୋର ନ ମାଡ଼ିବୁ ସୀମା ।

ନାଥ ହେ ଆସେ କୃପାକର ସାଇଁ ।
ପରତୋଷର ଆନଠାରେ ନେଇଁ ।
ଦୟ ହେ—ଚାହିଁ ରକ୍ଷ ତୁ ଜଗନ୍ନିବାସ ।
ଓପ୍ରୋଧ ଶୁଦ୍ଧ କହେ ବନଦାସ ।୨୧୬।
ଦୟ ହେ—ତୁ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ଦେଇଥିଲୁ ମୋତେ
ମୋହର କପାଳିଁ ଉପ୍ରୋଧ ତୋତେ ।
ନାଥ ତୁ ପରବାସୀ ଯେ ହୋଇଲୁ ।
ଅଜ୍ଞ ତୁ କେବେ ଲକ୍ଷ ନ ଧାଇଲୁ ।
ଦୟ ହେ—ଯେବେ ଥିଲେ ସିନା ତୋ ଚରଣ ।
କଳଅ ତୋତେ ଦେଲ ସନ୍ତୃଣ ।୨୧୭
ଦୟ ହେ—ତୁ ମୋତେ ଦୟାକର ଚକ୍ରଧର ।
ତୁହିଁ ଯେ ତୋହର ଜନ୍ମ ଲୁଅଁର ।
ନାଥହେ ବନ୍ଧୁ କଳାଣରି ତୁହିଁ ।
ତୋହର ନାମ ସୁଧାରସ ପିଇ ।
ଦୟ ହେ—ତୋହର ଚରଣେ ସେବା ମୋହର
ଦାସ ବନଅଙ୍କୁ ମାୟା ନ ଦର ।୨୧୮।

ଦୟା ହୋ—ମୁଁ ତୋର ଦେଖିଛି କେତେକ ରୂପ

ଅଜ୍ଞାନର ମୋର ଅଛଇଁ ପାପ ।

ନାଥ ମୁଁ ତୋହର ସଙ୍ଗତେ ଥାଇଁ ।

ତୋହର ବିନୁ ଆନ ନ ଜାଣଇଁ ।

ଦୟା ହୋ—ତୋ ସେବାରେ ଥାଇଁ କରୁ ଏମନ୍ତ

ଭକ୍ତ ଦାସ ତୋର କେମନ୍ତ ଭୂପ ।୧୯।

ଦୟା ହୋ—ମୋହ ଜାଣନ୍ତେ ଦୋଷକର ନାହିଁ

ମୋତେଯେ ଦଣ୍ଡବହୁଲୁ କିପାଇଁ ।

ନାଥ ମୋଉପ୍ରୋଷ ନାହିଁ ଯେ ଦେବେଁ ।

ସ୍ନେହ ରୁ ଭକ୍ତ ଥାଉ ଯେ ମେଳେହେଁ ।

ଦୟା ହୋ—ଏବେ ସେ ଜାଣିଲି ତୋହରଗୁଣ ।

ଭକ୍ତ ଦାସଙ୍କୁ କରୁ ଅକାରଣ ।୨୦।

ଦୟା ହୋ— ଗୁହାର କଲେଣ ଫୁଲୁଣ ଥାଉ ।

କେବଳ କହୁଲେ ମାୟା ଲଗାଉ ।

ନାଥ ତୋତେ ମୁଁ ଆଉ ନ କହୁବ ।

କେଉଁ ସୁଖରୁ ସଙ୍ଗତେ ଥିବ ।

ଦଉ ହେ—ସେବକଜଣଙ୍କୁ ପାଇଲି ଦଣ୍ଡ ।

ବଳ ଦାସଙ୍କୁ କଲୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ । ୨୨୮ ।

ଦଉ ହେ—ତୋହର ଲାଗି ମୁଁ କାହିଁ ପଡ଼ିବ ।

ମୋର ମନେମନେ କାହିଁ ଲୁଚିବ ।

ନାଥକୁ ସେହିଠାରେ ଯାଇଁଥାନ୍ତୁ ।

ମୋତେଜଞ୍ଜାଳ କିଂପାଇ କରୁ ।

ଦଉ ହେ—ଚତୁର୍ଭୁଜ ହୋଇଁଦେଖାଉ ମୋତେ

ବଳଦାସ ଯାସୋଉବ କେମନ୍ତେ । ୨୨୨

ଦଉ ହେ—ଏବେ ଯେଉଁଠାରେ ଲୁଚିବ ଯାଇଁ

ତୋବଲେ.ଥିବ ତା ଦେଖିବୋହଇଁ ।

ନାଥ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରଭୂଷଣ୍ କାହାର ।

ନମଷ୍ଟୁଁ ଯେ ମାଳ ବନ୍ଦର ।

ଦଉ ହେ—ଏ ସ୍ଥାନକବ ତୁ ଜାଣୁବ କଦ ।

ବଳିଅ ଦାସର ଯେଉ ସନ୍ଦେହ ।୨୩।

ଦଉହେ—ଯେବେହେଲା ତୋତେ ଜାଣିମି ମୁହିଁ ।

ତୋବଲେ ମୋତେ ନେବେ କଥା କହୁ ।

ନାଥ ମୁଁ ଭୁଙ୍ଗିବ ତୋର ଗାଉମା ।

ଭୁହୁତ ଜାଣି ନ ପାଉରୁ ସୀମା ।

ହରିହୋ—ବାହାକଲେ ତୋତେ ବୋହଇଁ ଜଣେ

ବଳରାମ ଦାସ କହୁଛି ଜାଣେ । ୧୧୪ ।

ହରିହୋ—ତୁମ୍ଭେ ଯେ ରହିବ ନୀଳକନ୍ଦରେ ।

ମୋ ମନ ରହିବ ତୋ ହୃଷ ପଦରେ ।

ନାଥ ମୁଁ ଏମନ୍ତ ହୋଇ ଲୁଚିବ ।

ତୋତେ କେବେହେଁ ଦେଖା ମିଁ ନଦେବ

ହରିହୋ—ତେବେ ଯେ ଜାଣେ ମୁଁ ବଳ ଜସ୍ୱସ ।

ଦାସ ବଳଅ ତୋ ଦାସର ଦାସ ।୧୧୫

ହରିହୋ—ସ୍ୱଜା ହାତରେ ଦଣ୍ଡ ମଣ୍ଡ ଦେଇ ।

ଏଣେ ମୋ ମନକୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ।

ନାଥ ମୁଁ ଯିବନ୍ତି ତୋର ଠାବରୁ ।

ଦଣ୍ଡ ଦେଇଁଣ ବେଦନେର ଭୁବରୁ ।

ହରିହୋ—ନୋହିଲି ତୋର ନୋହିଲ ଜସ୍ୱଶ ।

ବଳଅ ଦାସକୁ ଲଗାଉ ପାସ । ୧୧୬ ।

ବଳଦେବ—ତୁ ଯେବେ ମୋର ହୋଇବୁ ସାମନ୍ତ ।
କ୍ଷମା କରିବୁ ମୋଦୋଷ ସମସ୍ତ ।
ନାଥ ତୁ ଏହୁ କଥା ଦୃଢ଼କର ।
ଦେଖିଣ ମାଗଇଁ ହାତ ପତର ।
ବଳଦେବ—ତୋର କଥାକୁ ମୋନାହିଁ ପରତେ ।
ବଳଅ ଦାସ କି ଡ଼ରଇଁ ତୋତେ ।୧୧୭
ବଳଦେବ—ମୁଁହୁ ଯେବେ ସେବାକରିବ ତୋତେ
ଛାଡ଼ିଯିବେ ତୋର ସକଳ ଭକ୍ତେ ।
ନାଥ ତୁ ଏହା ହୋଇବ କରିବୁ ।
ଆତ୍ମଜନ ତୋର ପଣ ପାଳିବୁ ।
ବଳଦେବ—ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା କରିବ ମୁହିଁ ।
ବଳଅଦାସ ତୋତେ ନ ଡ଼ରଇଁ ।୧୧୮
ବଳଦେବ—ତୁ ମୋତେ ଲକ୍ଷ ପାରିବୁକି ଦେଇ ।
ଏହା ଢାବାରେ ନ କହିବ ମୁହିଁ ।
ନାଥ ତୁ ଏତେକ ମାତ୍ରକ କର ।
ସବୁଦୋଷ କ୍ଷମାକରି ମୋହର ।

ଦଇବୋ—ଏବା ନକଲେ ତୋ ସାଇବ ପଣ ।
କଳଅଦାସ ନ ତ୍ରାଇବି ପୁଣ । ୨୨୯ ।
ଦଇବୋ—ସବୁର ମନ ତୁ ଜେଣୁ ଗୋସାଇଁ ।
ତୋର ଭକ୍ତଙ୍କ ମୁଁ କହୁଛ ଯାଇଁ ।
ନାଥ ସେ ତୁଇଁ କେହୁ ନ ବୁଝିବେ ।
ମନ ଗୋଚର ଜାଣିଁ ଯେ ବୋଲିବେ ।
ଦଇବୋ—ଏହୁ କଥାରେ ତୁ ହୋଇବୁ ଏକା ।
କଳ ଦାସର ଦେଇବୁ ତୁ ଶାଖା ।୨୩୦
ଦଇବୋ—ମୋତେ ଯାଉଛି ଘଟନ ଦୁଃଖ ।
ତେନ୍ତେ ସନ୍ତୁଅଛୁ ପଦ୍ମମୁଖ ।
ନାଥ ଟେ । ଏତେ ଦୋଷେବା ହୋଇଲି
ତୋତେ ସେବାଫଳ ମୁଁ ପାଇଲି ।
ଦଇବୋ—ଦୋଷେବା ଲୋକଙ୍କୁ କଥା ନ କହୁ
କଳଆଦାସକୁ ଦୁଃଖ ଦେଖାଉ ।୨୩୧।
ଦଇବୋ—ମୋହ ମନେ ଧର ଅଛିଁ ତୋତେ ।
ତୁ କପାଁ ପକାଇ ଦେଉଛୁ ମୋତେ ।

ନାଥ ତୁ ପିଙ୍ଗି ଦେଲେଣ ନ ଯିବ ।
ତୋହର ଚହ୍ନିଁ ମୋ ମନ ମଜ୍ଜିବ ।
ବହରେ—ଦେଖୁ ଥିବ ତୋର ରଙ୍ଗା ଅଧର ।
ଚନଥ ଦାସକୁ ଏତେକ ଡର । ୨୩୨
ବହରେ—ତୋ କଥା ଭୁବାକ ନାହିଁ ଯେ ମୋତେ
କେହ୍ନଁଠାରେ ବହନ୍ତୁ କେତେ କେତେ
ନାଥ ତୋ ରାଦା ବହୁହକ ବଦ ।
ଆନ୍ତ ନ ସହଁ ମୋହର ଦେବ ।
ବହରେ—ଗାଇ ମହୁଲା ସ୍ତ୍ରୀଗହଚ୍ଛା ବରୁ ।
ଦାସ ବନଥକୁ ଲୁଚ୍ଛଇ କେଉଁ । ୨୩୩
ବହରେ—ଷଣ୍ଢୁକୁ ପାଇ ଦର ମନ୍ଦଲାଣୀ ।
ସ୍ତ୍ରୀଃଦାଇ ପୁଂସ ବଚ୍ଛା ବରୁପୁଣି ।
ନାଥ ତୁ ନପାରେ ଭସ୍ୱଇ ଦେଇ ।
ଘାଃ ସାଧୁଣ ଦାନ ମାଗୁଥାଇ ।
ବହିରେ—ସବୁ ବଡ଼ମଣ ତୁହୁ ଯେ ଜାଣୁ ୮
ବନଦାସକୁ ଲୁଗ୍ଦଇକୁ ଦେଣୁ । ୨୩୪ ।

ହରିହେ—ଶାସ୍ତ୍ରୋପଦେଶ ପାପ ପୁଣ୍ୟ ମାନ ।
ଧର୍ମ ଅଧର୍ମ ଗୁଣ ଅବଗୁଣ ।
ନାଥ ସେ ସବୁ ତୋହର ଭିଆଣ ।
ତୋର ନ ଜାଣିମାନାହୁଁ ଯେ ପୁଣ ।
ହରିହେ—ତୋର ଭିଆଣ ତୋତେ ଅଗୋଚର
ଦାସଜନଙ୍କୁ ମାୟା ନ ହର । ୧୩୫ ।
ହରିହେ—ତୋର ମୋହର ସରୁଛି ସମସ୍ତ ।
ତୁ ଯେବେ ମୋତେ ନ କଲୁ ଅପତ ।
ନାଥ ମୁଁ ଜେତେ ତୋତେ କହୁଥିବ ।
ଗୁପ୍ତି ହବସରେ ମୁଁ ଜଣାଇବ ।
ହରିହେ—ନୂଆ ପୁରୁଣା ତୋହ ତହୁଁ ନାହିଁ ।
ବଲସ୍ପମଦାସ ସବୁ ଦେଖଇ । ୧୩୬ ।
ହରିହେ—ଦ୍ୱିଜ ଅଜାମେଲ ଅଟଇ ପାପୀ ।
ହେବେହେଁ କୃଷ୍ଣ ନ ବୋଲେ ଅଦ୍ୟାପି ।
ନାଥ ସେ ମହାପାପୀ ହୋଇଥିଲା ।
ମୃତ୍ୟୁ କାଳେ ତୋର ନାମ ଲଭିଲା ।

ଦୟ ହେ—ଏବେକେ ଗଲା ସେ ବୈକୁଣ୍ଠପୁର .
ବଳିଅଦାସ ଶରଣ ତୋହର । ୧୩୭

ଦୟ ହେ—ଜଣେ ଏମନ୍ତ କରୁ ହେ ଗୋସାଇଁ
ଏ ସୁଖସ୍ଥଳ ପ୍ରାଣୀ ହୋନ୍ତୁ ଯାଇ ।
ନାଥ ମୁଁ ଏହୁକଥାକୁ ଭୁଲିଛି ।
ତେତେ ମୁଁ ଆନନ୍ଦ ମାଗଇଁ ଅଛି ।

ଦୟ ହେ—ମୋହବଳେ ତୋତେ କୋହଇ ଖଣ୍ଡ
ଦାସ ବଳିଆ ଜଡ଼େ ପାଦେ ପଡ଼ । ୧୩୮ ।

ଦୟ ହେ—ତୋ ମନ ମୋମନ କରିବା ଏକ ।
ଯାହା ମନରେ ଯେ କଥଇ ଦେଖ ।
ନାଥ ହେ ମୋ ମନ ତୋତେ ଭଜିମ ।
ତୋର ମନକୁ ଧରଣ ଅଣିମ ।

ଦୟ ହେ—ଭକ୍ତଙ୍କୁ ଦୟା ଦେଉଛ ଗୋସାଇଁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ତୋତେ ଜାଣଇଁ । ୧୩୯

ଦୟ ହେ—ତୋ ପଦ୍ମ ଅନ୍ୟାଗୃହୀ ମୁଁ କୋହଇଁ ।
ମୋ ଉଦ୍ଧାରିବ ବେଳୁ ନେଇ ନାହିଁ ।

ନାଥ ତୋ ଚରଣୀ କେଲେ ସେବାଇ ।
ତାହାର ଶରଣ ପଶିଲୁ ଆଇ ।
ବଉଦେବା—ଦାସ ବଇରଙ୍କ ମୃତକ ବଲୁ ।
ବଳଦାସଙ୍କୁ କଥା କ କହୁଲୁ । ୨୪୦ ।
ବଉଦେବା—ଷଡ଼୍ ମୈଷ ନାହିଁ ତୋବଷଠାରେ ।
ସବୁହିଁ ମଣ୍ଡୁ ଭୁ ଏକ ଅକାରେ ।
ନାଥ ତୋଠାରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନାହିଁ ।
ଏହୁ ଗୁଣ ଭୁ ଜାଣ ଯେ ଗୋସାଇଁ ।
ବଉଦେବା—ଏହୁ ଗୁଣକୁ ଭିପିଥିବୁ ମୁହିଁ ।
ବଳଅଦାସଙ୍କୁ ରଖ ଗୋସାଇଁ । ୨୪୧ ।
ବଉଦେବା—କେଉଁ ଗୁଣରେ ବୋଲାଉ ମଦନ ।
ଏକା ଭୁବଯାଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡ ବନସ୍ତ ।
ବଉ ଭୁ ଏବେ ନସ୍ୱପଷ ହେବୁ ।
ତାଙ୍କର କ ଦୋଷ ଥିଲାଣି ପ୍ରଭୁ ।
ବଉଦେବା—ଏହୁକଥାକୁ ବସ୍ତେ କରେ ତୋତେ
ବଳଦାସଙ୍କୁ ରଖ ଜଗନ୍ନାଥେ । ୨୪୨ ।

ଦଇବୋ—ଛାଡ଼ିଲୁ ଘରଣୀ ଲେଉଟି ଅର୍ଣ୍ଣ ।
ଯଥାପରିଭାଷ ହୁଇ ନ ଜାଣ୍ଣ ।
ସେ ଧନ୍ୟ ଅଟେ ଜନକ ଦୁହିତା ।
ତୋହର ମୁଖ ନ ଗ୍ରହିଲେ ସତା ।
ଦଇବୋ—କେବେହେଁ ତୋର ମୁଖେ ମାଜନାହୁ
ଦାସବନ୍ଦ ତୋତେ ଭଜଇ ଠାକୁ ।୨୪୩
ଦଇବୋ—ଏଡ଼େ ଦର୍ପଣ ନିର୍ମଳ ଦେଉ ।
ପୃଥ୍ୱୀତାଳୁର କେମନ୍ତେ ବୋଲଉ ।
ଫଳ ତୋ ଅନାଦି ଅଟଇ ଅପାର ।
ସବୁ ଛନ୍ଦମାୟା ପାଦ ତୋହର ।
ଦଇବୋ—ହେଉ ଛନ୍ଦରେ ଭୁ ଛନ୍ଦକୁ ମୋତେ
ଦାସ ବନ୍ଦଥ ନ ପାସୋରେ ତୋତେ ।
ଦଇବୋ—ଶିଶୁପାଳ ମାନୁଷୀ ପୁଅ ଭାଇ ।
ଭୁ ତାର କ୍ରୋଧ ଯେ ସାନ ଅଟଇ ।
ନାଥ ତା ଭୁରୁମ୍ଭଣ କରି ଥିଲୁ ।
ଛନ୍ଦେ ନୃପତ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ କଲୁ ।

ହରହେ—ଭକ୍ତ ହୋଇବାକୁ ବର ବର୍ଷୁଛ ।
ଦାସ ବଳରାମ ସତ କହୁଛି । ୧୪୫ ।
ହରହେ—ସେ କନ୍ୟା ଯାଇ ଅଣଙ୍କୁ ଗ୍ରେସିଲ ।
ବେହ୍ନଲ ବଇଣ ନ ଥିଲେ ଦେଇ ।
ନାଥ ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ବନ୍ଧୁ ଯେ ତୋହର ।
ଅଶେଷ ଭକ୍ତି ହେଲୁ ଚକ୍ରଧର ।
ହରହେ—ସେ କନ୍ୟା ତୋର ଜ୍ୟେଷ୍ଠାଙ୍ଗବଣୀ
ବଳଅଦାସ ତୋତେ ସତ୍ୟଭାଷି । ୧୪୬ ।
ହରହେ—ତୋହ ବଦନ ଶୁଣି ନ ଯୋଗାଇ
ତୋତେ ଦେଖିଲେ ବପତ୍ତି ପଡ଼ିଲ ।
ନାଥ ତୋ ଏକଥା କେମନ୍ତ କହ ।
ଭକ୍ତର ଛୁଇଁ ନ ଯୋଗାଏ ଦେହ ।
ହରହେ—ତୋତେ ନ ସେହ ଭକ୍ତି ନାହିଁ ।
ଦାସବଳଅ ଏ ଲୁବେ ମଜୁଇ । ୧୪୭
ହରହେ—ତାହ୍ନ କେତେ କଥା ତୋତେ ପୂରଇ
ତାହାଙ୍କୁ କେତେ ବୁଦ୍ଧି ଦେଉ ନେଇ ॥

ନାଥ ତୁ ଅଗତ ଗର ଯେ ସଖ୍ୟ ।
ନାନାହୁଦରେ ତଥା ଦେତେ ଅସ୍ତ ।
ଦଇବୋ—ଜଗତଯାକ ମାୟାରେ ମୋହିଲୁ ।
ବଳଅଦାମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନ ପାଇଲୁ । ୨୪୮।
ଦଇବୋ—ଏକ କଥାଏ କହୁଅଛି ମୁହିଁ ।
ତୁ ମୋତେ କେବେହେଁ ଛାଡ଼ିବୁ ନାହିଁ ।
ନାଥ ମୁଁ ଏତେ ମାଗୁଅଛି ତୋତେ ।
ତୁହି ଯେ ଦୟାକରିଥିବୁ ମୋତେ ।
ଦଇବୋ—ମୋହଗୁଡ଼ାଟ ଯେ ଅଟଇ ତୋତେ
ଦାସବଳଅ କସ୍ତୁରେ କେମନ୍ତେ ।୨୪୯।
ଦଇବୋ—ସତେହୁଁ ମୁହିଁ ଗୁପ୍ତଯାଉ ନାହିଁ ।
ମୋହକଥାରେ ନ ଥିବୁ ଗୋସାଇଁ ।
ନାଥ ତୁ ଥିଲେ ମହତ ସାରବ ।
ଆଉ ତୋତେ ଉଦ୍ରୋଧ ନ କରବ ।
ଦଇବୋ—ଯେବେ ତୁ ମୋତେ ନ କଲୁ ସଦୟେ
ବଳିଦାସର କପାଁ ଥିବ ଭୟେ । ୨୫୦।

ଜୟହେ—ତୋହର ମହିମା କେ କହି ପାରୁ ।
ମହାପ୍ରଳୟରେ ଅନ୍ତ ବିଶ୍ୱରୁ ।
ନାଥ ହେ ମହିମା ଅଛି ଉତ୍ତମ ।
ସୁପୂର୍ଣ୍ଣରସ ଅଦବ୍ରହ୍ମ ଜ୍ଞାନ ।
ଜୟହେ—(ତୋ) ମହିମା ଦୁର୍ଲଭ ନାମ ସୁଲଭ
ଦାସଦଳସମ କେତେ କହିବ । ୨୫୧ ।
ଜୟହେ—ଲଙ୍କାଳଧର ଅଛନ୍ତି ତୋ ଗୁଣି ।
ଅଜୁଜ୍ଞେ ତୋର କାଟିଲ ନାହି ।
ନାଥ ହେ ଲୁଣ୍ଠିଅଛନ୍ତି ଧରଣୀ ।
କାଢ ତୋ ଏହି ମଢ ସେନା ପୁଣି ।
ଜୟହେ—ତୋହର ଜାତରେ ବୁଡିଲି ମୁହିଁ ।
ଦାସଦଳପା ସମସ୍ତ ଜାଣନ୍ତି । ୨୫୨ ।
ଜୟହେ—କେଉଁସ୍ଥଜାପ୍ରଥ ଅଛୁ ଗୋସାଇଁ ।
ତୋ ଶିରେ କର୍ପା ଦଣ୍ଡଛ ଥାଇଁ ।
ନାଥ ଭୁ ଜସପାଇଁ ଲଜପାଉ ।
ଗଜସଗ୍ରମଧଲୁ ଭୁଇ ଯାଉ ।

ଦଉଦୋ—ଅଡ଼ଅଲଜ୍ଜକ ମିତ୍ରୁଅ ଯେତେ ।
ବଳଦାସ ତୋ ଜାଣଇଁ ସମସ୍ତେ ।୧୫୩

ଦଉଦୋ—ସଂସାର ମଧ୍ୟରେ ଅଛଇ ଯାର ।
ତୋତେ ବନ୍ଦୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଷଙ୍କର ।
ନାଥ ତୁ ଅଖିଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସାଇଁ ।
ମୋହର ବେଦନା ଫେଡ଼ୁ ତ ନାହିଁ ।

ଦଉଦୋ—ଉତ୍ୟପଣେ ହଜ ମୁଁ ତୋତେ ସଉ
ଦାସବଳଆର ଶୁଣ ଗୁହାର । ୧୫୪ ।

ଦଉଦୋ—ଲୁଚିଅ ଛିଅ ବକ୍ସ ହୋଇ ଯାଉ ।
ଲଙ୍ଗଳଧରସଙ୍ଗେ ଯେନଥାଉ ।
ନାଥ ତୁ ଶଙ୍ଖଶଣ୍ଡେ ଯେଲବାଉ ।
ଭକ୍ତଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ତୁ ଖାଉ ।

ଦଉଦୋ—ଏ କଥାମାନ କି ଗଲ୍ପ ପାସୋର ।
ବଳଅ ଦାସ ଡତୋଏ ଏଠାର । ୧୫୫

ଦଉଦୋ—ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ତନୁ କଳେବର ।
ଶ୍ୟାମ ସୁଠାଣ ମୂର୍ତ୍ତି ଯେ ତୋହର ।

ନାଥ ତୋ ମୁଖ ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ଯାଇଁ ।
ହସେ ଭଙ୍ଗିମା ମୃଦାଣ୍ଡେ ଗୋସାଇଁ ॥
ହରିହେ—ପବନ ଅମ୍ବର ପବନ ନେଲେ ।
ବଳଆ ଦାସ ମୁଣ୍ଡ ଥୁଲା ତୋତେ ॥
ହରିହେ—ଧନ୍ୟ ସେ ଶ୍ରବଣ ଶୁଣେ ମୃଦାର ।
ତେତେଲ୍ଲାସା ଭୁ ଥାଉ ଦେହୁଭର ॥
ନାଥ ଅସମ୍ଭବ ଲାଗିଲା ମୋତେ ।
ତାହାକୁ ବୋଧ ଭୁ ଦେଉ କେମନ୍ତେ ।
ହରିହେ—ଶ୍ରବଣ ସମ୍ଭ୍ରମ ଅଟଇଁ କେତେ ।
ବଳଆ ଦାସ କହେ ଜଗନ୍ନାଥେ ।୧୫୭।
ହରିହେ—ଧନ୍ୟ ତୋ ଚିମୃଣ୍ଡି ସୁନ୍ଦରଶୋଭା ।
ଚୁଳକୁ ଅବୋଧ ବସଇଁ ସଭା ॥
ନାଥ ସେ ଯେତେଶୋଭା ପାଉଥାଇଁ ।
ତାହାବେଳେ ତେଣ ହୋଇବ କହୁଁ ॥
ହରିହେ—ଜଗତଯାକ ଯେ କଣିଲା ଭୁଲ ।
ବଳଗ୍ରାମ ଦାସ କାଟିଲା ବାଲ । ୧୫୮ ।

ଜୟଦେବ—ଧନ୍ୟ ତୋ କପୋଳ ଅଳକାପନ୍ତି

କୋଟିଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ କି ସ୍ଫୁଟକାନ୍ତି ।

ନାଥ ସେ ନିର୍ବାଣ ମୋହର ଗ୍ରାସ ।

ସବୁର ଭୁବନ କରନ୍ତି ଧ୍ୱଂସ ।

ଜୟଦେବ—ତୋର କେଶରେ ପାପଗନ୍ଧ ନାଇଁ

ଦେଖି ଦସ୍ତ୍ରଗନ୍ଧ ବଳିଅ ଦାସ ।୧୫୯।

ଜୟଦେବ—କପୋଳେ ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତ୍ରଭଙ୍ଗା ।

ସାଧୁଜନଙ୍କ ଦସ୍ତ୍ରାଭଣ ହୁତା ।

ନାଥ ସେ ଭବନପୁରକୁ ମୋହୁଛି ।

ଭକ୍ତ ମନି ଭଙ୍ଗି ଲାଗି ରହୁଛି ।

ଜୟଦେବ—ଶେଷ ଚଉବୋଳି ତାହାକୁ କହି ।

ବଳରାମଦାସ ଚରଣକୁ ଧ୍ୟାଇ ।୧୬୦।

ଜୟଦେବ—ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ସେହୁ ଯୁଗଳ ମୋହର

ନିର୍ଗୁଣ ଗୁଣ ମୋହର କଳକାନ୍ତି ।

ନାଥ ସେ ବଳଦି ଗୁଣ ଅପାର ।

ନାହିଁ ଭୁଲାଇବାକୁ ଯେ ସଂସାର ।

ଦଇବୋ—ସେହୁଇଙ୍କେ ମନ ବୁଡ଼ିଲା ଯାଇଁ ।
　　ବଳଅଦାସର ଅଯୃତ୍ତ ବୋହୁ ।୧୬୧।
ଦଇବୋ—ଧନ୍ୟନାସିକା ସମଭୁଲ ନାହିଁ ।
　　ବର୍ତ୍ତୁଳିକଳ ଘଣ୍ଟଣିଦଶଇଁ ।
　　କାଥବୋ—କାସପୁଷ୍ପା ତୋଳଠାଣି ।
　　ଭକ୍ତ ଭାବବନ୍ଧ ହୃଦସ୍ଥ କାଣି ।
ଦଇବୋ—ନାସାଗ୍ରେ ମୋଉହୁଲା ଛଇଛନ ।
　　ବଳଅ ଦାସର ତୋରେ ଥନ ।୧୬୨
ଦଇବୋ—ଧନ୍ୟନଯୁକ ପେଶ୍ରେଡ଼ା ପଛନ ।
　　ପଞ୍ଚଷ ଲୁଟି ଦଶଇ ଭଞ୍ଜନ ।
　　କାଥବୋଳ ଉହୁବାର ସୁଠାଣି ।
　　ସେ ରୂପ ଦେଖିଣ ଭ୍ରମର ଧୁଣି ।
ଦଇବୋ—ତୋ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଖି ନସ୍ତ୍ରଇଲି ମୁହିଁ ।
　　ବଳଦାସର ଅଉ ଥନ ନାହିଁ ।୧୬୩।
ଦଇବୋ—ଧନ୍ୟହୃଦରେ ଯୋଡେ ନାକାମଣି ।
　　ଦଶେ ରତ୍ନମାଳ ଝଟକେ ପୁଣି ।

ନାଥ ହୋ ହୃଦେ କନକଭୂଷଣ ।
ନାନାରତନ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ।
ହରିହୋ—ଚନ୍ଦନଲିପ୍ତ ଯେ ଦିଶୁଛି ଶୋଭା ।
ବଳଅଦାସ ଚକ୍ଷୁଁ ମନଲୋଭା । ୧୬୪ ।
ହରିହୋ—କଣ୍ଠେ କଣ୍ଠମାଳ ସେବତୀ ଶୋଭା ।
ତୁଳସୀଦପୂର୍ଣ୍ଣା କରିନ୍ଦ୍ର ଗନ୍ଧ ।
ନାଥ ହୋ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଯେ ନ ଦିଶଇଁ ।
ଫୁଲମାଳ ଯେ ତୋତେ ଶୋଭାପାଇ ।
ହରିହୋ—ଫୁଲରେ କଦମ୍ବ ଅଛି ଗୋବିନ୍ଦ ।
ବଳସ୍ମଦାସ ଦେଖି ଆନନ୍ଦ । ୧୬୫ ।
ହରିହୋ—ତୋତେ ଶୋଭାବନ ତୋହର ବେଶ
ଲକ୍ଷ୍ମୀଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ରହି ଅଶେଷ ।
ନାଥ ସେ ଖଣ୍ଡାମୂଳେ ରହୁଥାଇଁ ।
ପଦ୍ମପଦ ଯେ ପଟନ ହୋଇଁ ।
ହରିହୋ—ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଶୋଭିଅଛି ଦେଖ ସେ ଧାମ ।
ବଳଆଦାସର ବାଞ୍ଛା ଉପାମ । ୧୬୬ ।

ହରହେ—ପାଦବଳଠି ବଳାଇନୁ ଘୋଡେ ।
ଭକ୍ତେ ଭର ଅଛୁ ଦେବାଧି ସ୍ୱୟେ ॥
ନାଥ ହେ ଅଟଇଁ ଚକାଅସନ ।
ପାଦ ହେ ଦେଖି ନାହିଁ କେହୁପୁଣ ॥
ହରହେ—ତୋହ ପାଦ ଯହିଁ ମୋ ମନ ରହୁଁ ।
ବଳାଳୁମ ଦାସ ଦେଖୁ ଅଛଇଁ । ୨୭୭ ।
ହରହେ—ତୋ ପାଦଯୋଗୁ ହୋଇଛୁ ବାହାର
କେତାହା ଜନ୍ମପାରୁ ଉଦ୍ଧପୁର ॥
ନାଥ ତୁ ମୋକଅନେ ଅଛୁ ଜନ୍ମ ।
ହସ୍ତ ଧରଣ ଦେଖାଇଲୁ ନେଇଁ ॥
ହରହେ—ମୋତେ କା କପାଇଁ ଲୁଗୁଇ ଥାଉ ।
ବଳରାମଙ୍କୁ ମାୟାରେ ପକାଉ । ୨୭୮ ।
ହରହେ—ଅଶେଷ ପୃଥ୍ୱୀ ତୋ ଲୂମମୂଳରେ ।
ତୁ ପୁଣି ଥାଉ ଭକ୍ତଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ॥
ନାଥ ତୁ ବଡ଼ମାୟାବୀ ଗୋସାଇଁ ।
ମାୟାମୋହନ ନାମ ତୋର ହୋଇ ॥

ହରିହେ—ତୋ ମାୟା ଯେଣୁ ନ ଲାଗିଲା ମୋତେ
ତଇନ୍ମମ ଦାସ ଧରୁଛି ତୋତେ ।୨୬୯।
ହରିହେ—ତୁ ମୋତେ କ କରୁ ବଡ଼ ହୋଇ
ତୋତେ ମୋହର ବଡ଼ବଯ୍ୟେ ନାହିଁ ।
ନାଥ ତୁ ଛଳର ପାରୁ କହ ।
ତୋତେ ଦେଖି ତମ୍ପାଇବ ମୋ ଦେହ ।
ହରିହେ—ତୋହ ଅରମ୍ଭକୁ ମୁଁ ନ ଡ଼ରଇଁ ।
ଦାସ କଲ ତୋ ସେବକ କୋହଇଁ ।୨୭୦
ହରିହେ—ଯେ ତୋ ସେବକ ତାକୁ ଢୁସଇବୁ
ମୋଷାଙ୍ଗୋ ଲାଗିଲେ ଲଜ୍ଜା ପାଇବୁ ।
ନାଥ ମୁଁ ଉପ୍ରୋଧ ଶୁଣଇ ତୋତେ ।
ତୋହର ମାୟାକୁ ଗଲେ ପରତେ ।
ହରିହେ—ତୋହଲାଗି ମୋତେ ଏଡ଼େ କଷଣ ।
କଲ ବୋଲଇଁ ଯାହା କଲୁ ପୁଣ ।୨୭୧
ହରିହେ—ତୋତେ ମୁଁ କେତେ ସେବା କଇନାହିଁ
ସେବାର କର୍ତ୍ତିକ ମୁଁ ପାଇଲଇଁ ।

ନାଥ ମୁଁ ଏହୁ ବେଳେବେ ଜାଣିଲି ।
ତୋର ସେବାକୁ ମୂର୍ଖ ଭସ୍ମେ କଲି ।
ହରିହେ—ତୋ ସେବା ଛାଡ଼ିଲେ ଦୁଃଖ ପାଇବ
ବଳଦାସ କି ମୁଁ ଦୁଃଖେ ମରିବ ।୧୨୨।
ହରିହେ—ଛଡ଼ା ବାଜି ପଡ଼ିଲା ଘୋର ମୋର ।
ତୁ ଲେଖି ଦେଇ ଯା ବର୍ତ୍ତନ ମୋର ।
ନାଥ ମୁଁ ତେଣୁ ତୋତେ ଧରିଅଛି ।
ଲେଖାଦଳରୁ ମୁଁ ନମ୍ବରେ ଅଛି ।।
ହରିହେ—ନଦେଇ ମୋ ବର୍ତ୍ତନ ଯିବୁ କାହିଁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଛାଡ଼ିବ ନାହିଁ ।୧୨୩।
ହରିହେ—ବର୍ତ୍ତନ ମାଗିଲେ ଭୁରୁଡ଼ୁ କରୁ ।
ରାଜା ହାତେ ନେଇଁ ବନ୍ଧାଇ ମାରୁ ।
ନାଥ ତୋ ନାମେ ଗୁହାରି କରିବ ।
ତୋତେ ଧରାଇଁଣ ଦେଇଣ ଯିବ ।
ହରିହେ—ଅନେକ ଅଙ୍ଗୀକାରି ହୋଇବ ତୋତେ
ଦାସ ବଳଅ କହେ ଭାବ ଚିତ୍ତେ ।୧୨୪

ହରହେ—ତୁ ଯେବେ ମୋତେ ମାରିଲୁ ଧରିଣ
ମୁହିଁ ଥିବ ତୋତେ ବାନ୍ଧ ପକାଇ ।
ନାଥ ହେ ଏକଥା ନଅସ୍ତୁ ହେଉ ।
ବର୍ତ୍ତନ ଦେଇ ମୁକୁଳାଇ ନେଉ ।
ହରହେ—ମୋହର ପାଇଲେ ଛାଡ଼ିବ ତୋତେ ।
ବଳିଆ ଦାସର ନାହିଁ ପରତେ । ୨୨୫ ।
ହରହେ—ମୋମନ ଦଉଡ଼ି ବାନ୍ଧିବ ତୋତେ ।
ମୋ ଘର ଦେଇଯାଅ ଜଗନ୍ନାଥେ ॥
ନାଥ ମୁଁ ହୁଡ଼ି ବୋଲି ନାହିଁ ତୋତେ ।
ତୋହ ଅଗରେ ବନ୍ଧାଇଲୁ ମୋତେ ।
ହରହେ—ଏହମତ କର ସରଳ କରୁ ।
ମାଗିଲେ ବଳିଆ ଦାସକୁ ମାରୁ । ୨୨୬ ।
ହରହେ—ଅଛ ବ ଭଗୁରୁ ଭଗୁ ସୋଦର ।
ଲେଖା ସରିଲା ତୋହର ମୋହର ।
ନାଥ ହେ ଛାଡ଼ିଲେ ବର୍ତ୍ତନ ସେବ ।
ଅଛୁ ଯେ ସେବାକଲେ ମିନା ଥୋବ ।

ହରହେ।—ଗାଢ଼ିଲା ଲୋକ ସାଅନ୍ତ ବଇର ।
ବଳଅଛୁ ଦଅ ପଉଣ୍ଣ ବଉ । ୨୨୭ ।
ହରହେ।—ମୋତେ ନ ଦେଇ ଲୁଚିଥାଅ କାହିଁ ।
ପଥ ଜଗି ତୋତେ ବେଢ଼ିଲି ମୁହିଁ ॥
ନାଥ ତୁ ଏତେବଡ଼ ଲୋକ ହୋଇ ।
ଲାଗି ଲୁଚଣ କେଉଁବାଟେ ଯାଉ ॥
ହରହେ।—ମହତ ନ ସରୁ ଭଲରେ ଦଅ ।
ବଳସମଠାରେ ପରଶ୍ଣ ଦୁଅ । ୨୨୮ ।
ହରହେ।—ଯୋଗିଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ଏକଷ୍ଟ ଦେଉ ।
ପରମେଶ୍ୱର କେମନ୍ତେ ବୋଲାଉ ॥
ନାଥ ତୁ ସର୍ବଘଟେ ମୋକ୍ଷଦାତା ।
ତୋତେ ଯେ ଲାଗଇ ସକଳ ଚିନ୍ତା ॥
ହରହେ।—ଭୃତ୍ୟହୋଇଲେ ହଜନ୍ତେ ଦୋଷ ।
ଦାସ ବଳନ୍ତୁ ନ ପାଉନ୍ତୁ ପୋଷି ।୨୨୯।
ହରହେ।—ଗାତ କହନ୍ତ ନ ଦେଉ କଷ୍ଟ ।
ଲୋଟିଅପଣେ ବସିଥାଉ କାଷ୍ଟ ॥

ନାଥ ହେ କେ ତୋତେ ସେବା କରିବ ।
ତୋହର ଦଣ୍ଡମଣ୍ଡକୁ ଡ଼ରିବ ।
ଦଇହେ—ଦେଲେ ଯେନଲେ ସେ ସାମନ୍ତ ଘଣ
ବଳଅଛ ସେବା ନସ୍ୱଠ ଠାଣ । ୧୮୦ ॥
ଦଇହେ—ଏଇଲୋକ ଯାକ କରନ୍ତୁ ଭୂତ ।
ଦେବାଦସ୍ୟୁ ନାହିଁ ଭୂଷ ସାମନ୍ତ ।
ଭୂହୁ ସେବକ ଯୋଷେ ଯେ ନପାରୁ ।
ବୋଲଣା ନାହିଁ ଦଣ୍ଡମଣ୍ଡ କରୁ ।
ଦଇହେ—ସେମନ୍ତି ନଦେଇ ଅବୋଧ ଥାଉ ।
ଦାସ ବଳ ବୋଲେ ଭୋଟିଅ ଦେଉ ।
ଦଇହେ—ତୋତେ ସେବାକଲେ କୋଣ୍ଠୁଯେ ସୁଖୀ
ଦରଦ୍ର ହୁନସ୍ତା ଉଦର ଦୁଃଖୀ ।
ନାଥ ତୋ ଏ ସେବା ଦପାଁ କରିବା ।
ଏହୁମତ ପଚ୍ଛେ ଘରେ ଥିବା ।
ଦଇହେ—ତୋ ସେବା ବୋଇଲେ ଡ଼ରଇଁ ମୁହିଁ
ବଳଅଛୁ ନ ଯୋଗାଉ ଗୋସାଇଁ । ୧୮୧ ॥

ଦଇବୋ—ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ତୁ ତାହା କହୁ ।
ଯେଉଁଯେଉଁ କର ଭୁଲାଇ ଥାଉ ।
ନାଥ ତୁହି ଏବେ ତାହୁଁ ଖଣ୍ଡିବୁ ।
ଭାବଦେଇଁ ସୁଖ ଦେଇଣ ଯିବୁ ।
ଦଇବୋ—ସୁଖ ସିନ୍ଧୁ ଭାବ ସୁଧା ପରଷ ।
ତୋରପେ ବୁଝେ ବଳରାମ ଦାସ ।୨୮୩
ଦଇବୋ—ତୋତେ ଜଣାଉଛି ମୋ ଦୁଃଖ ଚିନ୍ତା
ତୋତେ ଯେ ଲାଗଇ ସବୁର କଥା ।
ନାଥ ତୁ ମୋର ଗୁହାରି ନ ଶୁଣୁ ।
ଗୁଣ ଗମ୍ଭୀର ନାମ ତୋର କେଣୁ ।
ଦଇବୋ—ମୁହିଁ ନକେଣ ରଖାକର ମୋତେ ।
ବଳରାମକୁ ରଖ ଜଗନ୍ନାଥେ ।୨୮୪।
ଦଇବୋ—ତୋର ଇଚ୍ଛା ଯାହା ତାହା ତୁ କର ।
ଅପୂର୍ବ ଅଉ ନୂତର ମୋହର ।
ନାଥ ମୁଁ କେଣୁ ଅଛଙ୍ଗେ ଡ଼ାକଇ ।
ବାରେକ ରଖା କରବୁ ବୋଇଲ ।

ଦୟ ହୋ—ଅରତ ଲକ୍ଷିବୁ ଅତଙ୍କ ନାଶ ॥
ଡକୋଇ କହେ ବଳରାମ ଦାସ ।୮୫

ଦୟ ହୋ—ମିତୁଆ ହୋଇଲେ ଭଲ ନୋହୁବୁ ।
ମିଛପଣେ ଅପଯଶ ପାଇବୁ ।
ନାଥ ମୁଁ ତୋ ଆଗେ କହୁଛି ସତ ।
ତୋହର ହୃଦରେ ଏକଥା ଘେନ ।

ଦୟ ହୋ—ତୋହର ହୃଦରେ ଥାଇଁ ଗୋସାଇଁ ।
ଦାସ ବଳର ତ ଯୋଗାଇ ନାହିଁ ।୮୬

ଦୟ ହୋ—ନାଗରବର ଛଇଳଙ୍କ ଗୁରୁ ।
ଅନଙ୍ଗଭଞ୍ଜନ ମହିମା ମେରୁ ।
ନାଥ ତୁ କାହାରେ କ ଜାଣୁ ଅବା ।
ତୋହର ସ୍ୱରୂପରେ କେତେ କହୁବା ।

ଦୟ ହୋ—ଏତେବେଳେ କିଛି କହୁବ ନାହିଁ ।
ଦାସ ବଳ ତୋତେ ଭୁଲି ନାହିଁ ।୮୭

ଦୟ ହୋ—ଅର୍ଜୁନ ତୋ ମାଉସି ପୁଅଭାଇ ।
ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କୁ ବହା କରାଇ ନେଇ ।

ନାଥ ତୁ ସେ କଥା କପାଇଁ କରୁ ।
ଲଜ ସଙ୍କୋଚ ତୁହି ଦୂର କରୁ ॥
ହରହେ—ଭାରତ କେଉଁ ତୁ ଉଣେଇ କରୁ ।
ବଳଦାସ ବୋଲେ ଲଜେ ନ ମରୁ ।୧୮୮
ହର ହେ—କହୁଲେ ତଳବୁ ଜଗୁସୋଦର ।
କହୁବ ତୋତେ ନାହିଁ ମୋର ଡ଼ର ॥
ନାଥ ତୁ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଶରଣ ପଶୁ ।
ଜ୍ଞାନ ଗୋଚର ଦୂର ତୋର ନାଶୁ ॥
ହର ହେ—ଗରୁଡ଼ଭୂଷଣଙ୍କର ଚରଣ ଧରୁ ।
ବଳବୋଲେ କେତେ ବ୍ରହ୍ମ ଅଭରୁ ।୧୮୯
ହର ହେ—କେତେବେଳେ କହୁବ ତୋହର ମାତ
ଠାକୁର ହୋଇ ତୋ ଅଜ୍ଞାନ ମତ ॥
ନାଥ ତୁ ଦେବତାଙ୍କ ଦେବରାଜ ।
ଶଙ୍ଖଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ଯେ ଭୁଜ ॥
ହରହେ—ଏତେକେ ହୋଇ ଅନେକ ମାୟା
ବଳରାମ ଦାସଙ୍କୁ କର ଦୟା ।୧୯୦।

ବଳଦେବା—ଯେମନ୍ତେ ମୋର ପାପ ଯାଇଁ ନାଶ ।
ଅଛୁଁ ତୋ ଚରଣେ ହୋଇଣ ଦାସ ।
ନାଥମ୍ଭୁ ପର ବାବେକ ଭୂମ୍ବର ।
ମୋତେ ଯେ କରବ କର୍ଣ୍ଣ ତୋଯୁର ।
ବଳଦେବା—ତୋହ୍ନପାଶେ ଥାଇଁ ନିର୍ମାଲ୍ୟ ଖାଇ ।
ଦାସ କଲଥ ତୋର ପାଦ ଧ୍ୟାଇ ।୨୯୧
ବଳଦେବା—ପୂର୍ବ କଥାମାନ ସ୍ମରିଲ ତୋତେ ।
ମୋତେ କ୍ରୋଧ ଗଣିଲୁ କେମନ୍ତେ ।
ନାଥ ମୁଁ କେଉଁ ଦୋଷ କରିଥିଲି ।
ନାମଭେଷକୁ ଯେ ସେନେହ କଲି ।
ବଳଦେବା—ଦଣ୍ଡ ଦେଇଁ ଯେବେ ମଣ୍ଡୁ ତୁ ମୋତେ
କଲଥ ଦାସ ନ ଗ୍ରହିଲ୍ୟା ତୋତେ ।୨୯୨
ବଳଦେବା—ମୋହର ସୁଖେ ମୁଁ ରଥରେ ଥିଲି ।
ସ୍ୱଳା ମୋତେ କାହିଁ ପକାଇ ଯେଲ ।
ନାଥ ତୁ କହୁଥିଲୁ ଯନ୍ତୁଁ ଚାଲୁ ।
ଘଣ୍ଟିକ ଦେଲ ସେ ରଥଚକ୍ରକୁ ।

ହରହେ—ହାବୁକା ମାର ଲୁଷକ ଯେ ହେଲେ ।
   ଦାସ ବଳରାମ ଏହା ଷହୁଲେ । ୨୯୩ ।
ହରହେ—ମୋତେ ଯାହା କଲ୍ଲ ତେ ସନ୍ତୁ ଭାହ
   ଲୁ ଦେଖି ବନ୍ଧାନ୍ଥ ଭଉବାହା ।
   ନାଥ ଲୁ ଦାଶିରୁ କେତେ ସୁନାଲ ।
   ଦେଖିଣ ହସିବେ ସକଳ ନର ।
ହରହେ—ନବନ ଯାତ୍ରା ତୋର ସଉନ୍ଧ ।
   ବଳଅଦାସ କନ୍ଧ ରୁହାଇନ୍ଧ । ୨୯୪ ।
ହରହେ—କେତେ ବାନ୍ଥୁଥାଉ ବେଶ ତୋହର
   ମୋହସଙ୍ଗେ ଲୁ ନୋହୁରୁ ସୁନ୍ଦର ।
   ନାଥ ମୁ ତୋହରୂପକୁ ଜାଣେନି ।
   ତୋତେ ବାହ୍ନେ ମୁଁ କଥା ବ୍ୟାହୁନି ।
ହରହେ—ତୋଦେହ ମୋଦେହ ହୋଇନ୍ଧ ସର
   ବଳରାମ ଦାସ ତୋତେ କ ଡ଼ର ।୨୯୫
ହରହେ—ପ୍ରଳୟ କାଳରେ ବଃସୃଷ୍ଟରେ ।
   ଥରହୁଁ ଖୀରକଳୁ ଜଳେବରେ ।

ନାଥ ତୁ ଏବେ ଏରୂପ ଦେଖାଉ ।
ନାମ ବୋଲାଉ ଯେ ଅଜାନୁବାହୁ ।
ହରହେ—ନୃସିଂହରୂପ ଅଟ ଅଗୋଚର ।
ବଳିଆ ଦାସ ଦୁଃଖଗଲା ପାଇ । ୧୯୬ ।
ହରହେ—କାହିଁ ଗୋପକାହିଁ ମଥୁରାଗଲୁ ।
ତହୁଁ ପଳାଇ ପର୍ବତରେ ପଶିଲୁ ।
ନାଥ ସେ ପଙ୍କରେ ଲୁଚିଲ ଯୋଇ ।
ତହିଁରେ ଅଜୁ ନ ପାରିଲୁ ରହି ।
ହରହେ—ଯେତେ ଅବସ୍ଥା ହେଲୁ ସେହୁ ଘାନ୍ତି
ବଳରାମ ଦେଖି ହରଷ ମତି । ୧୯୭ ।
ହରହେ—ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ଲୁଚିଲୁ ଯାଇଁ ।
ବରୁଣ ରଜା ଗୁହାର ଲଗାଇଁ ।
ନାଥ ତୋ କଷ୍ଟ ଦେଖି ଦୟା କଲା ।
ବାର ଯୋଜନ ଛାଡ଼ ଦେଇଗଲା ।
ହରହେ—ଜଡ଼ସ ହୋଇ ତୁ ତହିଁ ଲୁଚିଲୁ ।
ଦାସବଳର ଏହା ଜଣାଇଲୁ । ୧୯୮ ।

ହଉହେ—ଘଉକଲୁ କେଉଁ ସମୁଦ୍ର ଘାରେ ।
ବାହାଇ ନୋହୁ ତୁ ଶତ୍ରୁର ଡରେ ।
ନାଥ ସେ ବେଳେ ଏମନ୍ତ ନୋହିଲୁ ।
ଏବେ ଯେ ଏଡ଼େ ଗାରମା କହିଲୁ ।
ହଉହେ—ମୋତେ ସେମାନ ଲୁଗ୍ରଭରୁ ବାହିଁ ।
ବଲରାମ ଦାସ ଜାଣଇ ନାହିଁ । ୨୯୯ ।
ହଉହେ—ମୁହିଁ ଯେ ନିକେଶ ତୁ ମୋତେ ରଖ
ଯେତେ ଦୋଷକଲି ସବୁ ଉପେକ୍ଷ ।
ନାଥ ମୋ ନାମ ଧର ନ ଯୋଗାଇ ।
ମୋତେ ଯେ ସାହା ସାଖୀ କେହି ନାହିଁ ।
ହରହେ—ମୋହର ସ୍ଥାନ ପାମର ମୂର୍ଖ ।
ଦାସ ବଳଅର ପେଡ଼ୁ ତୁ ଦୁଃଖ ।୩୦୦
ହରହେ—ମୋହ କହିଲେ ନ ଯୋଗାଇ ତୋତେ
ନଷ୍ଟ ପ୍ରାପ୍ତେ ବୃନ୍ଦ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
ନାଥ ମୁଁ ଆଉ ତୋତେ ନ କହିବ ।
ତୋହର ଦେଶ ସୀମାରେ ନ ଥିବ ।

ବଇଦେହୀ—ମୋତେ ଛାଡ଼ିଲେ କପାଳରୁ ନାହିଁ ।

ଦାସ ବଳକୁ ଲୋଡ଼ିଲେ ନ ପାଇ ।

ବଇଦେହୀ—ରାମ ଅବତାରେ ଋଷି ହୋଇଲୁ ।

ଦୈବମେଣ୍ଟଣ ଜାଣି ନ ପାରିଲୁ ।

ନାଥ ତୁ ରାଜ୍ୟ ଛାଡ଼ି ବନବାସ ।

ଯୋଗୀ ହୋଇଣ ବୁଲୁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶ ।

ବଇଦେହୀ—ନିର୍ଜନ ପାଶେ କନକମୃଗ ଭାଳୁ ।

ଦାସ କହଅଛୁ ସ୍ୱ ତରଙ୍ଗ ବୁଲଉ । ୩୦୨

ବଇଦେହୀ—ନରେଶ ହୋଇଣ ବନସ୍ତେ ବୁଲୁ ।

କନକଲଙ୍କାର ଧନ ତୁ ନେଲୁ ।

ନାଥ ତୁ ରହୁ ଗୋଦାବରୀ କୂଳେ ।

ସୀତାଙ୍କୁ ନେଲା ଦଶଧାର ବଳେ ।

ବଇଦେହୀ—ଅଞ୍ଜନ ପଣ ଅଟଇଁ ତୋର ।

ଦାସକହ ତୋ ଭକ୍ତି କରୁଥାଉ । ୩୦୩

ବଇଦେହୀ—ପଠେଇ ସୁଗ୍ରୀବଙ୍କି ଭଲ ଗୁହାରି ।

ବାନରସଙ୍ଗା ବୋଲାଉଛ କର ।

ନାଥ ତୁ ତେତେ ଗ୍ଲାନିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜାଣୁ ।
ଗାଳିଦେଇ ତାଙ୍କୁ କଷ୍ଟ ତୁ ଦେଣୁ ।
ଦଇବୋ—ଅଗ୍ନି କୁଣ୍ଡେଁ ଯେ ନାସ୍ତିମ କଲୁ ।
ଦାସ ବଳକୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନିଥିଲୁ ।୩୦୪।
ଦଇବୋ—ବାଳିମାରି ସୁଗ୍ରୀବଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ ଦେଲୁ ।
ତା ଘରଣୀ ସଙ୍ଗରେ ରମୋହିଲୁ ।
ନାଥ ତୁ ଏ କର୍ମ କପାଇଁ କରୁ ।
ତୋହର ପସ୍ତ୍ୟେ ସବୁ ଦଗ୍ଧରୁ ।
ଦଇବୋ—ତୋହଘରଣୀ ରାବଣକୁ ଦେଲୁ ।
ଦାସବଳ ବୋଲେ ତୋ'ପ୍ରାପ୍ୟେ କଲୁ ।
ଦଇବୋ—ଅଛିହୁଁ ଅନାଥ କଲୁ ଗୋସାଇଁ ।
ଯେତେ ଅଧର୍ମ ସବୁ ତୋର ତହୁଁ ।
ନାଥ ତୁ ବସବାସୁଦେବଙ୍କୁ ମାରୁ ।
ବ୍ରହ୍ମ ହତ୍ୟା ତୁ ଯେ କେମନ୍ତେ କରୁ ।
ଦଇବୋ—ତୋହ ଘରଣୀ ଭସେଇ ତାହାକୁ ।
ଏ ସାକ୍ଷୀରେ ବଳଅଦାସକୁ । ୩୦୬

ବଉଦେ—ଅପଣା ସରଣୀ ପୋଷେ ନ ପାରୁ ।
ଦୋଷ ଲଗାଇଁ ତାପଇଛୁମାରୁ ॥
ନାଥ ସେ ତୋ ତହୁଁ କଷ୍ଟ ପାଇଲେ ।
ଯହୁଁରେ ସୁଖ ତାହାଠାରୁ ଗଲେ ॥
ବଉଦେ—ତାହାଙ୍କ ମନରୁ ଯେଣୁ ବଢ଼ଲ ।
ବନଅ ବୋଲେ ସେ ତହୁଁ ଉଚ୍ଛୁଲ ।୩୦୭
ବଉଦେ—ତୁ ଜନ ତାଙ୍କୁ ବଇ ପଣେ ସର ।
ଯେତେ ସୁନ୍ଦର ଜନକଛୁମାସ୍ତି ॥
ନାଥ ତୁ ସେବକ ପ୍ରାଏ ତା ଦଶୁ ।
ସେହୁ ଯେ, ତେଜିଁ ଗୁଣେ ତୋତେ ଭସୁ ॥
ବଉଦେ—ସେ ଯେନ ତୋତେ ତେଜଲେ ଜାନକୀ
ବନଅ ବୋଲେ ମ୍ଳାନ ନ ପାଉକ ।୩୦୮
ବଉଦେ—ହୋଇଲେ ଦେଇ ଜଗତ ଗୋସାଇଁ ।
ତୋହର ପୁଣ ଦେତେ କଥା ଥାଇଁ ।
ନାଥ ତୁ ମ୍ଳାନ ନ ପାଉ ଦେମନ୍ତେ ।
ତୋହରାଣୀ ନେଲ ଦଶମସ୍ତକେ ॥

ହରହେ—ତୋହପଣଯୋଗ ସୁଗ୍ରୀବଶିଳା ।
ବଳସ୍ୱମଦାସ ଦେଖୁଣ ଥିଲା । ୧୦୯

ହରହେ—ରାବଣମାର ସୀତାଙ୍କୁ ଆଣିଲୁ ।
ଋଷ ମର୍କଟଙ୍କୁ ଭେଳୋହୁ ଥିଲୁ ।
ନାଥ ତୁ ଜର୍ଦ୍ଦସ୍ମୁ ଅଟୁ ଗୋସାଇଁ ।
ତାହାଙ୍କୁ ବନେ ନବାସିଲୁ କେଇଁ ।

ହରହେ—ଘରଣୀ ତହୁଁ ତୁ ନର୍ଦ୍ଦସ୍ମା କରୁ ।
ବଳଅଦାସର ମାନ ହରୁରୁ । ୧୧୦ ।

ହରହେ—ଦଶଦ୍ରୁଙ୍କ ଧନ ଅଷ୍ଟଭ ଭଯୁ ।
କୋଟିବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯାଙ୍କେ ପୂରଅଛୁ ।
ନାଥ ମୁଁ ଛାଟମାଦସ୍ତର ହୋଇଁ ।
ତୋହର ଭବ ଜାଣେ ମୁ ବାହୁଁ ।

ହରହେ—ମୋହ ସ୍ତନକୁ ତୁ ଲେଖିବୁ ନାହିଁ ।
ଦାସବଳଅ କଷ୍ଟ ନ ଜାଣଇଁ ।୧୧୧।

ହରହେ—ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପରେ ଭକ୍ତ ନୋହୁ ଜାଣ ।
ତୁ ବର୍ଷା ଥାଉ ମାଳଭଦରେଣ ।

ନାଥ ତୋ ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପରେ ଯେ ଶତ୍ରୁ ।
ତାହାର କଥା ଯେ ନ କରୁ ହେତୁ ॥
ହରହେ—ଏତେବଡ଼ ପଣ ଅର୍ଜିଲୁ କାହିଁ ।
କଳାଦାସଙ୍କୁ ଘଉଡ଼ିବା ପାଇଁ । ୩୧୨ ।
ହରହେ—ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପରୁ ତୋହର ବାହାର ।
ସମୁଦ୍ରଭିତରେ ଦ୍ୱାରକା ପୁର ॥
ନାଥ ତୁ ତହିଁ ବହନରୁ ଯାଇଁ ।
ଅମ୍ଭର ଚିନ୍ତେ ଥାଉ କାହିଁ ପାଇଁ ॥
ହରହେ—କାହିଁ ଅସି ଦେଶ ମାଡ଼ି ବସିଲୁ ।
ଦାସକଳଙ୍କେ ଅକୀର୍ତ୍ତି ଅର୍ଜିଲୁ । ୩୧୩ ।
ହରହେ—ମୁଁ ଯାହା କହଇଁ ଏ କଥା ସତ ।
ତୁତ ମିଛ କହୁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ।
ନାଥ ମୁଁ ତୋ ପରି ମିଛୁଆ ନୋହି ।
ତୋହର ଛାମୁରେ ସତ କହଇଁ ॥
ହରହେ—ତୁତ ମୋତେ ତ୍ୟାଗ କଲୁ ଗୋସାଇଁ ।
ଦାସକଳ ତୋତେ ଯୋଗାଇ ନାହିଁ ॥

ଦଉଦୋ—ଭିକ୍ଷୁକ ବ୍ରାହ୍ମଣର ସଙ୍ଗେ ମୈଁ ।
    ଭୃତ୍ୟପାଦ ବୁଢ଼ା ନୋହୁଁ ପଢନ୍ତୁ ।
    ନାଥ ରେ ବେଳେ ନାହୁଁ ଅବଗୁଣ ।
    ଭାହୁଁ ଯେ ଘକର ମଇଜୁପୁଣ ।
ଦଉଦୋ—ଭାହୁଁ ନ ବର୍ଣ୍ଣି ଭୁ ରୁପେଜଧର ।
    ଦାଘବନକୁ ଶତ୍ରୁଗ୍ରାପୁ କର । ୩୧୫ ।
ଦଉଦୋ—ତୋତେ ମୋହ ଦୁଃଖ ଲାଗଇଁ ନାହୁ
    ମୋ ଦୁଃଖ କହୁଲେ ଭୁ କରୁ ଝାହୁ ।
    ନାଥ ମୁଁ ତୋତେ କେହିଁ ଝାହୁ କରବ ।
    ତୋହର ଯେତେ ମହମ କହୁବ ।
ଦଉଦୋ—ଏମନ୍ତ କହୁ ତୋତେ ନୋହେ ଜାଣି
    ଦାସବନଥିଲୁ ଭୁ ଅଛୁ ଜାଣି ।୩୧୬ ।
ଦଉଦୋ—ଅନେକ ଦୁସ୍ତରୁ ତାଉନ୍ ତୋତେ ।
    ଭୁ ଏବେ କଥା ନ କହୁଲୁ ମୋତେ ।
    ନାଥ ଭୁ ଯାହା କଲୁ ଧର୍ମସାକ୍ଷୀ ।
    ମୁହିଁ ଯେ ସବେ ନୋହେ ନଉମାଖି ।

ହରହେ—ମୋର ଅଗରେ ନ କହୁରୁ ଟାଣ ।
ଦାସବଳଅ ଯେ ଜଗୁଣ୍ଠ ପଣ । ୩୧୭ ।
ହରହେ—ଏ ଥାଉଁ ଏଣିକ ଏବେ ଜାଣିମା ।
ମୁହିଁ ଯେବେ ତୋର ଭୃଙ୍ଗେ ଖାଇମା ।
ନାଥ ତେବେ ସେ ବୋଲାଇବ ଦାସ ।
ତୋତେ ଲଗାଇବ ମନର ଫାସ ।
ହରହେ—ତୁ ବଡ ନରେଶ ମୁଁ ବଡ଼ ସୁଖୀ ।
ଦାସବଳଅ ଯେ ନୋହଇଁ ଦୁଃଖୀ ।
ହରହେ—କାହାକୁ ଏଥୁ ଯେ କରିବ ସାକ୍ଷୀ ।
ତୋର ମୋହଜନ କରିବା ଦେଖି ।
ନାଥ ତୁ ମୋତେ ଛାଡି ନ ପାରିବୁ ।
ମୋର ମନରୁ ବଣ୍ଡ୍ରେଦେଁ ନ ଯିବୁ ।
ହରହେ—ତୁ ଦେଖି ମୋମନକୁ କରୁ ମାନ ।
ବଳଦାସ ଯେବେ ଭୃବର ଧ୍ୟାନ ।୩୧୯।
ହରହେ—ଜଗନ୍ନାଥର ଯେ ଧରୁଛୁ ତୋତେ ।
ତୁ ମୋ ବେଦନା ଫେଡ଼ିବୁ କେମନ୍ତେ ।

ନାଥ ତୁ ଭକ୍ତବନ୍ଧୁ କୃପାସାଇଁ ।
ମୋତେ ଯେ ଉଦ୍ଧାର କରୁ ଗୋସାଇଁ ।
ହରହେ—ଏବେହେଁ ଦୟା କର ତୁହି ମୋତେ ।
ଦାଶବନ୍ଧଅଛି ଭରସା ତୋତେ ।୩୨୦।
ହରହେ—ଦୀନବନ୍ଧୁ ନାମ ଜନା ହେଉଛି ।
କେମନ୍ତ ମର୍ତ୍ତ୍ୟରୁ ଦେବ ଶ୍ରୀବତ୍ସେ ।
ନାଥ ତୋ ଭକ୍ତ ସ୍ତାବକଣ ଉନ୍ଧୁ ।
ବାରେ ତୁ ରକ୍ଷା କର ମହାବାହୁ ।
ହରହେ—ଦୀନଜନଙ୍କ ପାପଦୂର କରୁ ।
ନରକେଣ ବନ୍ଧଅଛୁ ନ ଉଦ୍ଧରୁ ।୩୨୧।
ହରହେ—ଶବର ହୃଷ୍ଟାଳ ଶବରେ ମରୁ ।
ଦୋଗ୍ରୁଣିଙ୍କ ଶୋକ ଘରକରୁ ॥
ନାଥ ତୁ ଗୃଧ୍ରାଳ ଦେଲେ ହୋ ଶାଳୁ ।
ସବୁ ଜାତରେ ତୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲାଉ ।
ହରହେ—ଏତେ ଅସନ୍ତ ଯେ ଅଛଇଁ ତୋର ।
ଦାସବନ୍ଧଅଛି ବାହାଳକର । ୩୨୨ ।

ବରଦେ।—ତୋହର ଘରେ ମୁଁ ଖାଇବନାହିଁ ।
ଏବେ ଚଣ୍ଡାଳ ତୋତେ କରିବଇଁ ।
ଘର ତୁ ଏକା ହୋଇଁ ଏବେ ଥିବୁ ।
ଆଉ କାହାର ସଙ୍ଗେ ନ ମିଶିବୁ ।
ବରଦେ।—ମୋହ ସଙ୍ଗେ ଲାଗି ଏମନ୍ତ ହେଲୁ ।
ଜଳଦାସଙ୍କୁ ତଂପାଇଁ ଗ୍ରହିଲୁ । ୩୧୩ ।
ବରଦେ।—ଯେତେକ ଲୋକ ତୋଦର୍ଶନେ ଆସି
ତାଙ୍କୁ ମୁଁ କହୁ ଦେଇଥିବି ବସି ।
ନାଥ ସେ ଜାଣେ ମେ ଜଗତଯାକ ।
ବୋଲିବେ ଏ କଥା ପ୍ରମାଣ ହାଉ ।
ବର ଦେ।—ତୋର ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ କେହୁ ନ ଛୁଇଁବେ ।
ଦାସଜନଙ୍କୁ ଆସି ଦଗ୍ରହବେ । ୩୧୪ ।
ବର ଦେ।—ତୋହ ବାସନା ନ ଛୁଇଁବେ କେହୁ ।
ନୀଳକନ୍ଦରେ ଯେତେ ଲକ୍ଷାହୋଇ ।
ନାଥ ସେ ମୂକଛି ମହାପ୍ରସାଦ ।
ଖାଇଣ ସର୍ବେ ହୋଇବେ ଅନନ୍ଦ ।

ହର ହେ—ତାହା ଶୁଣି ତୋତେ ବାଧା କରିବେ
ବଳରାମ ଦାସ ଏବେ କହୁବେ ।୩୨୫।
ହର ହେ—ଭାଇଯା ଛଡ଼ି ଭଗନୀ ଅଛିଲି ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀଙ୍କି ଅପମାନ ଦେଲି ।
ନାଥ ତୁ ଏ କଥା କେମନ୍ତେ କଲୁ ।
ଗୁଣ୍ଡିଚା ଘରକୁ ବଳେ ତୁ ଦେଲୁ ।
ହର ହେ—ତେଣୁ ସୁଭଦ୍ରାକୁ ନପାରୁ ଛାଡ଼ି ।
ଦାସ ବଳରାମ କହୁଛି ବଢ଼ି । ୩୨୬ ।
ହର ହେ—ରଖିବା ଲୋକଯେ ଅଛି ଗୋସାଇଁ ।
ନରେଣ ଜନେ ଦୟା କରୁନାହିଁ ॥
ନାଥ ମୁଁ ମୋର ଦୋଷରେ ନଥିଲି ।
ଏତେକ ଶାସ୍ତି କିଁପାଇ ପାଇଲି ।
ହର ହେ—ନ ଜାଣେ ଏହା ତୁ କରିବୁ ବୋଲି ।
ବଳଅ ଦାସ ଜାଉ ଜୀବ ମଲି ।୩୨୭।
ହର ହେ—କେମନ୍ତ ମନ୍ତ୍ର ସୁଭଦ୍ରା ଜାଣଇଁ ।
ଉତ୍କଣ୍ଠେ ବାଳି ନବରେ ଅଣଇଁ ।

ନାଥ ତୁ ଭଗ୍ନୀ ସଙ୍ଗରେ ଅଇଲୁ ।
ନିଜ ଠାକୁରାଣୀକି ଛାଡ଼ିଗଲୁ ।
ହରି ହେ—ଏ କଥା ମୁହିଁ କହୁଛି ଜଗତେ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଭଜଇ ତୋତେ ।୨୮।
ହରି ହେ—ମୁହିଁ ଦୀନଦୁଃଖୀ ହୀନ ପାମର ।
ନ କହିଲୁ ସାଧୁ ଗୋଷ୍ଠି ସଙ୍ଗର ।
ନାଥ ମୁଁ କିଛିହିଁ ଜାଣଇଁ ନାହିଁ ।
ତୋହର ସେବା କରଇଁ ଗୋସାଇଁ ।
ହରି ହେ—ନ ଜାଣେଣ ଲୋକେ କହୁ ନ ଦେଉ
ବଳଅ ଦାସକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଅଛୁ । ୨୯ ।
ହରି ହେ—ସୁଭଦ୍ରାକୁ ସଙ୍ଗେ ଆଣିମୁ ନାହିଁ ।
ଜଗତେ ବାଧା ପାଇବୁ ଗୋସାଇଁ ।
ନାଥ ତୁ ସ୍ତ୍ରୀନସ୍ଥା କଥାରେ ଥାଉ ।
ତୋତେ ଯେ ଭଲ ନୋହେ ମହାବାହୁ ।
ହରି ହେ—ଏ କଥାରେ ଲଘୁ କରିବେ ତୋତେ
ବଳଅ ଦାସକୁ କରୁଣ୍ଣ ଯେତେ ।୩୦।

ହର ହେ—କୁସଜ୍ଜନା ଭଞ୍ଜୁଅଛୁ ମୁହିଁ ।
　　ତୁ ମୋତେ କର ନେବା ପୋଷସର ।
　　ନାଥ ମୁଁ ସବୁହିଁ କହୁ ପାରଇଁ ।
　　ତୋତେ ମୁଁ କାହୁଁ ତାରଣ କହଇ ।
ହର ହେ—ମୋହଠାରେଣ ମିଛ କ କହୁରୁ ।
　　ଦାସ ବଳଅଛୁ ପରୀକ୍ଷା ଦେବୁ । ୬୬୧ ।
ହର ହେ—ଜଡ଼ ଜିଇଲୋକ ଶୋଚୁଛୁ ମୁହିଁ ।
　　ତୋ ସର ସମାନ ଦେଖଇଁ ନାହିଁ ।
　　ନାଥ ତୁ ନିର୍ଧନ ଲୋକର ଧନ ।
　　ଭଜନ ଲୋକେ ମନ ତଇତନ ।
ହର ହେ—ବୋଇଲେ ନ ସଲେ ହୁଏ ଅଧିକ ।
　　ଭଜଅ ଦାସକୁ କରୁ ନରେଖ ।୬୬୨।
ହର ହେ—ଦୟା କରୁ ମାୟା ଅନେକ କରୁ ।
　　କେଉଁଠାରେ ଥାଇଁ ଏହା କରୁରୁ ।
　　ନାଥ ତୁ କପଟୀ ଯେବେ ନୋହନ୍ତୁ ।
　　ତେବେ ତୁ ଧର୍ମରେ ପ୍ରଭୁ ବୋଲନ୍ତୁ ।

ଦୟ ହେ—ଧର୍ମ ଚୋରଠାରୁ ହେଲ ବାହାର ।
ବଳଥ ବୋଲେ ଯେ ମାୟା ତୋହର ।
ଦୟ ହେ—ଏବେ ଯେ କଥାଏ କହଇଁ ତୋତେ
ମାୟା ସ୍ଥିତ ଧର୍ମେ ଜାଣ ଜଗତେ ।
ନାଥ ହେ କପଟ କୂଟ ଅପାର ।
ଜାଣି ନ ପାରନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ଶଙ୍କର ।
ଦୟ ହେ—କପଟେ ସିନା ଜଗତ ଜିଣିଲୁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ନମ୍ରେ ହାରିଲୁ ।୩୪।
ଦୟ ହେ—ଭକ୍ତିକି ହେନ କଳେ ଯାତ୍ରା ତୋର
ଏ କଥା ତୋ ଅଟେ କେଉଁ ବିଚାର ।
ନାଥ ତୁ ଭକପଣେ ଏକା ଥିବୁ ।
ଲାଜ ସଙ୍କୋଚ ଛାଡ଼ି ବିଚାରୁ ॥
ଦୟ ହେ—ତୋହ ଅସାର ଯେ ଲାଗିଲା ମୋତେ
ବଳଥ ଦାସ ଉଦ୍ଧାରିବ ତୋତେ ।୩୫।
ଦୟ ହେ—ଶୁଣ ସୁଜନ ଯେ ସାଧୁ ସୁବୁଦ୍ଧି ।
ଯେସନେ ଅଟେ ମନ ବାଉଧି ।

ନାଥ ତୋ ଗୁଣ ଅଟେ ସେତୁ ମନ୍ତ୍ର ।
ସିନ୍ଧୁ ଜଗନ୍ନାଥ ଯେ ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ।
ହରି ହେ—ଗୁଣ ଗମ୍ଭୀର ଯେ ତୋହର ନାମ ।
ଜଳଅଧୀଶ୍ୱର ମନ ସଦନ । ୩୩୬ ।
ହରି ହେ—କଲ୍ୟାଣ କାମନା ତୁ ମୋକ୍ଷଦାତା ।
ଚଉଦ ଭୁବନେ ତୁହି କରତା ।
ନାଥ ସେ ସବୁହେଁ ତୋହର ଇଚ୍ଛା ।
ତୁ ଯେ ଯାବତ ଲୋକର ସାର୍ଥନ୍ତ ।
ହରି ହେ—କହିଲେ ନସରଇଁ ତୋ ମହିମା
ଜଳସ୍ୱମର ଭଙ୍ଗ ତୁ ଗାରିମା । ୩୩୭ ।
ହରି ହେ—ଏବେହେଁ ଦୟା କରିଥାଅ ମୋତେ
ଏହୁ ନିବେଦନ କରୁଛି ତୋତେ ।
ନାଥ ତୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟା ମୋତେ ନକର ।
ଦୟାନିଧି ନାମ ଅଟଇ ତୋର ॥
ହରି ହେ—ତୋର ଚରଣେ ଯେ ମୋ ମନରହୁ
ଜଳଆବାସେ ରଖ ମହାବାହୁ ।୩୩୮

ଦୟା ହେ—ମୁହିଁକ ଜଣାଅ ବଚନ ମୋତେ ।
ମୋ ମନ ଯେମନ୍ତେ ମଜ୍ଜଇ ତୋତେ ।
ଦୟା ହେ—ମୋର ମନରୁ ଯେ କାଳରୁ ଖେଦ
କହ ତୁ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ପାଶାପଦ ।
ଦୟା ହେ—ଯେମନ୍ତେ ପାପରୁ ତରଇ ମୁହିଁ ।
ବଳରାମଦାସ ଚାହା ଜାଣଇଁ । ୩୯ ।
ଦୟା ହେ—ସଂସାର ମାୟା ଯେ ଘୋର ରଜନା
କାଳ ମାୟାରୁ ପାରିବରୁ ଜନା ।
ନାଥ ସେ ବନ୍ଧୁସେନା ନାମ ତୋର ।
ମାୟା ଦୁପତ୍ତିରୁ ମୋତେ ଉଦ୍ଧର ।
ଦୟା ହେ—ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇଁ ତୋହର ବେଦେ
ଦାସକରିଥା ତହର କେମନ୍ତେ । ୪୦ ।
ଦୟା ହେ—ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟଠାକୁର ବୋଲାଉ ଯେଣୁ
ଡଂଡର ପ୍ରାୟେକ ନ ମଣେ କେଣୁ ।
ନାଥ ତୁ ମୋତେ ଦଶୁ ମୀନପ୍ରାୟେ ।
ତେଣେ ବୋଲାଉ ତୁ ଦେବାଧିଦେବ ।

୨ୟ ଦୋ—ତୁ ବୋଲୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସର୍ଜିଲି ମୁହିଁ ।
ଦାସପଣଅ ତୋତେ ନ ଲେଖଇଁ ।୪୧।
୩ୟ ଦୋ—ମେରୁଙ୍କୁ ବସ୍ତ୍ରାଇ ତୋ କଳେବର
ଘଟେ ଘଟେ ଅଛୁ ସର୍ବ ଅଙ୍ଗର ।
ନାଥ ତୁ କଣିପୋକ ତୁଦେ ଥାଉଁ ।
ବଡ଼ ଅସମ୍ଭବ ତୁ ମହାବାହୁ ।
୪ର୍ଥ ଦୋ—ଛିଦ୍ର ଅଚ୍ଛିଦ୍ର ତୋହଠାରେ ନାହିଁ
କଳଙ୍କୁ ଅନ୍ତର କଲୁ କିଂପାଇଁ । ୪୨
୫ମ ଦୋ—ମାଙ୍କଉଦରେ ତୁ ଦେବକୀ କୋଳୁ
ମୋହର ବେଦନା କଣି ନ ଯେଉ ।
ନାଥ ମୁଁ ଅବ ଦେବତା ଅଣଦ ।
ମୋହର ଅଙ୍ଗକର ବସାଇବ ।
୬ଷ୍ଠ ଦୋ—କରୁଥିବ ମୋର ସୁହାଇ ଯେତେ
କଳଦାସ ତେତେ କଲ ଅପ୍ରତେ ।
୭ମ ଦୋ—ଏତେପୂଜା ଅହ୍ ତାହିଁ ପାଇବୁ ।
ତେବେ ତୁ ମାଲକନର ଖଣ୍ଡିବୁ ।

ନାଥ ତୋ ପଦ କିମ୍ବା କର୍ମ ଯିବ ।
ଅନ୍ତ ଏଡ଼େ ଦଣ୍ଡ କିଂପାଇ ଥିବ ।
ହରି ହେ-କାହିଁ କେତେ ଭୋଗ ଭୋଗେ କେ ଦେବ
ଦାସବନମାଳୀ ଚାହିଁ କରୁଥିବ । ୩୪୪ ।
ହରି ହେ—ଏତେକାଳେ ତୁ କରୁଣ ହୋଇଲୁ
ଠାକୁର ହୋଇ କାହିଁକେ ନୋହିଲୁ ।
ନାଥ ତୁ ଏକା ହୋଇଁ ଏବେ ଅଛି ।
ଏବେ ତ ଲୁଚି ଥିବୁ ସିନା ବଟି ।
ହରି ହେ—ସବୁହେଁ ଯାଉଥିବେ ପେଟିଦେଇ ।
ଦାସବନମାଳୀ କରୁଥିବ ଚାହିଁ । ୩୪୫ ।
ହରି ହେ—ମୁଁ ଯେଉଁଦିନୁଁ ବସାଇଛି ଆଶେ ।
ଚକାନୟନ କଳାମୁଖ ପୂର୍ଣ୍ଣେ ।
ନାଥ ସେ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ରଧର ଥାଇଁ ।
ତୋହର ପଣ୍ଡ ସେ ମାୟାକାନେ ହି ।
ହରି ହେ—ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ଯେତିକି ଦୁଃଖ ।
ବନଦାସେ ଦିଏ ପରମସୁଖ । ୩୪୬ ।

ହରି ହେ—ଅମ୍ଭ ହାଥଁ ଠାରେ ଧୂପ ଚନ୍ଦନ ।
ଭକ୍ତ ଶୁଣେ ହେଉଥିବୁ ବନ୍ଦନ ।
ତୋତେ ଯେ ନ ଦେଲବ ଦ୍ରବ୍ୟ ପୁଷ୍ପ ।
ଅମ୍ଭଦାଥଁ ଭ୍ରୁ ଭକ୍ତବୁ ଯେ ବେଷ୍ଟ ॥
ହରି ହେ—ଏମନ୍ତ ନ କଲେ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହଇଁ ।
ବନଦାସ ଏହା ମନେ ଭାବଇଁ ।୩୭୪ ।
ହରି ହେ—ତୋତେ ରହିବାକୁ ଠାବ ନାହିଁ
ମୋ ଆଗେ କହିଲେ କାହୁଁ ଦେବଇଁ ।
ନାଥ ମୋ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖି ଜଣାଇଁ ।
ତୋହପରି ମୁଁ ନରେଖଂ ନୁହଇଁ ॥
ହରିହେ—ମୋହର ବେଦନା ତୁହି ଜାଣଇ ।
ବନଅଦାସ ଯେ ଭାବ ଜାଣଇଁ ।୩୭୮।
ହରିହେ—ତୋହର ପଣକୁ ତୁହି ଫେଇଲୁ ।
ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ବୋଲ କଲୁ ।
ନାଥ ମୁଁ ବେଳୁ ଶିଖାଉଛୁ ତୋତେ ।
ବୋଲ ତୁ ନ କଲୁ ଯେ କଦାଚତେ ॥

ହରିବୋ—ଏବେହେଁ ମୋ ବୋଲକର ଗୋସାଇଁ

ବଳଅ ପାରେ ଦେଉଛେ ଜଣାଇ ।୩୪୯।

ହରିବୋ—ଆଜଠାବରେ ଭଲ ଥାଜ ଦେବା ।

ଭୋଗସ୍ଥଳ ଦେଇ ସେବା ଖଞ୍ଜିବା ।

ନାଥ ତୁ ଏ ଅଣା ଛାଡ଼ ଗୋସାଇଁ ।

ନୀଳକନ୍ଦରରେ ନପାରୁ ରହି ।

ହରିବୋ—ଏବେ ଯେ ସହିଲ ତୋହର ଠାଣି

ବଳଅ ବୋଲଇଁ ଏବେହେଁ ଜାଣି ।୩୫୦

ହରିବୋ—ଚଉଦ ଭୁବନେ ତୁହି ଠାକୁର ।

ସବୁର ବେଦନା ତୋହର ଠାଇ ।

ନାଥ ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମି ନାରାୟଣ ।

ତୋତେ କି ବୋଲି କହୁଥାବ ପୁଣ ।

ହରିବୋ—ତୋତେ ଅଶେଷର ଅଛଇଁ ମୁହିଁ ।

ବଳଅ ଦାସକୁ କଣ ଗୋସାଇଁ ।୩୫୧।

ହରିବୋ—କରେଖରେ ହେଲା ଜ଼ବନ୍ତ ତୋର

ମୋହର ଅଛୁ ଉତ୍ତମ ସାର୍ଥ ନେ ।

ନାଥ ସେ ଉତ୍କଳପୁରକୁ ଚଳିବା ।
ତାଙ୍କୁ ଲାଗଇ ବଳିମନ କଥା ।।
ହରିବୋ—ତୁମ୍ଭର ତା ସଙ୍ଗେ ହୋଇବୁ ସର ।
ବଳରାମ ଦାସ କହେ ହସ୍ତର ।୩୬୨।
ହରିବୋ—ଉନ୍ନପୁରମଧ୍ୟେ ତୁମ୍ଭ ବିଜେଉ ।
ସବୁର ଦୁଃଖ ବେଦନାହିଁ ଫେଡ଼ ।
ନାଥ ତୁ ସବୁର ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ।
କୋଟିଯୁଗରେ ତୁ ନାପଲୁ ଫିଟି ।
ହରିବୋ—ଭକ୍ତ ଜନଙ୍କର ଖଣ୍ଡର ଦାଉ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଚରଣେ ଭରସ ।୩୬୩।
ହରିବୋ—ନୀଳକନ୍ଦରେ ତୋ ପ୍ରସନ୍ନମୁଖ ।
ଦର୍ଶନେ ଖଣ୍ଡଇ ସକଳ ଦୁଃଖ ।
ନାଥ ନ ଆଜ ନ ମାଗଇଁ ତୋତେ ।
ତୁ ଏକା ଦୟା କରିଥିବୁ ମୋତେ ।
ହରିବୋ—ତୋହ ପାଦପଦ୍ମେ କରେ ମୋ ଆଶ
ଏତେ ମାଗୁଛି ବଳରାମ ଦାସ ।୩୬୪।

ହରହେ—ମୋହର ପାପ ସବୁ ଦୂର ଯାଉ ।
ତୋହର ମନ ଯେ ମୋ ଭହୁଁ ଥାଉ ।
ନାଥ ତୁ ଏକଥା ଅନ ନକର ।
ତୋହର ନାନା ଘରଣ ପଞ୍ଜର ।
ହରହେ—ବୌଧକଳଙ୍କୁ ନାନାରୂପ ଦେଉ ।
ବଳସ୍ତମକୁ ପାଦରେ ଖଣ୍ଡାଉ ।୩୫୫।
ହରହେ—ଏକାପେଟରେ ସାତସନ୍ତୁ ଯାକ ।
ସାତଭାଇ ପୃଷ୍ଠ ଏକା କାଣ୍ଡକ ।
ନାଥ ତୁ ସାମର୍ଥ ସବୁ ଠାବକୁ ।
କସ କହନ୍ତ ମୁଁ ପ୍ରଭୁ ପଣକୁ ।
ହରହେ—ଏକା କାଣ୍ଡରେ ଯେ ବାଳକ ମାରୁ ।
ଦାସ ବଳଅଛୁ ରକ୍ଷି ନପାରୁ ।୩୫୬।
ହରହେ—ତୋହ କଥାକୁ ନ ଡ଼ରଇଁ ମୁହିଁ ।
ମୋତେଭ ତୁ ସତ୍ ଅକ୍ଷି ଦେଖାଇ ।
ନାଥ ମୁ ନୁହଇଁ ତୋର ସେବକ ।
ମୁହିଁ ଯେ ଭଜନପୁରେ ଅଣ୍ଡ ହାକ ।

ହରିବୋ—ମୁହିଁ ଯେ ଏବେ ତୁମ୍ଭର ଲୋଭେ
    ଦାସ ହଇଅଛି ଅଛୁ ସାଆନ୍ତେ ।୩୫୭।

ହରିବୋ—ରତ୍ନାକରଠିକ ତାହା ଚରଣ ।
    ନାନାପଦକ ଖଞ୍ଜିରେ ଭୂଷଣ ॥
    ନାଥ ତୋ ଧନ୍ୟ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତିର ମୂଳ ।
    ତୁମ୍ଭେ ଯେ ସ୍ୱୟଂ ଅଃ ଆଦିମୂଳ ॥

ହରିବୋ—ପୀତବାସ ଅଙ୍ଗେ ଚନ୍ଦନ ଘଷି ।
    ବଳରାମ ଦାସ ଦେଖି ପ୍ରଶଂସି ।୩୫୮।

ହରିବୋ—ଯେମନ୍ତ କଲେଣ ତାଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧରୁ ।
    ମୋ ସଙ୍ଗେ ଲାଗି ମଙ୍ଗଳ ସାଗରୁ ॥
    ହରି ତୁ ଅନାଇଲୁ କୃପା ମୋତେ ।
    ମୁହିଁ ଯେ ଭଲ ନ କରିବି ତୋତେ ॥

ହରିବୋ—କପାଇଁ ମୋତେ ଯାଚକନ୍ତୁ କଥା ।
    ବଳଆ ବୋଲେ ମୋ ହୃଦରେ ନଥା ।୩୫୯

ହରିବୋ—କଟିଓଡ଼ିଆଣି ନୂପୁର ସାଜେ ।
    ବଳୟ କଙ୍କଣ ନୂପୁର ବାଜେ ॥

ନାଥ ହେ ଷୋଳପଟଳୀ ଯେ ଶୋଭେ ।
ରୂପ ଯେ ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ମୋହେ ।
ହରିହେ—ସଞ୍ଜତ ହାତେଣି ବାଁଯମଦାଣ୍ଡ ।
ବଳରାମଦାସ ଦେଖିଲା ସାନ୍ତ ।୩୬୦।
ହରିହେ—ବେଳେସ୍ୱରର ଭୁ ଦେହୁ ଫୁଲର ।
ମୁଖ ହସା ଅଖି ଚକା ଅଟଇଁ ।
ନାଥ ହେ ଅଧର ସୁରଙ୍ଗ ବନ ।
ନାହୁଁ ତୋହର ଧାର ଯୋଡ଼ ଜାନ ।
ହରିହେ—ତୋହର ମନେ ମନେ ସ୍ମରଣ ଦେଉ
ବଳଦାସଙ୍କୁ ଯେ ଦଣ୍ଡ ନ ଦନ୍ତୁ ।୩୬୧।
ହରିହେ—ଇନ୍ଦ୍ର ଗର୍ବ ଜଳ ଗଞ୍ଜିଲୁ ଝାଲୁ ।
ଦେବ ତୁ ଜଣାଲୁ ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ରଙ୍କୁ ।
ନାଥ ତୁ ବାହାଲୁ ବଳର ନାହୁଁ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଯେ ଗ୍ରାସଇ ରାହୁ ।
ହରିହେ—ବାସୁକି ସ୍ୱଜାତ ଗର୍ବ ଗଞ୍ଜିଲୁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ମନେ ମଣ୍ଡିଲୁ ।୩୬୨।

ହରିହେ—ମହତ ଲୋକେ କୁହନ୍ତି ଏମନ୍ତ ।
ତୁ ଯେ ମହତ ବୋଲାଉ ଅନନ୍ତ ।
ନାଥ ତୁ ତୋହର ଇଚ୍ଛାରେ ଗାଢ଼ ।
ତୋତେ ଯେ କେହୁ ନ ବୋଲଇଁ ବଡ଼ ।
ହରିହେ—ମୋହ ଥାପିଲେ ଯେ ବଡ଼ ହୋଇବୁ ।
ବନଶ ଦାସର କ୍ଷମ କରିବୁ ।୩୭୩।
ହରିହେ—ରଘୁକୁଳରେ ଜନ୍ମେକ ବୋଲାଉ ।
କେଉଁ ଲୋକେ ଯାଇଁ ବନସ୍ତେ ରହୁ ।
ନାଥ ତୁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶେ ଅଧିକାରୀ ।
ବଡ଼ କଷ୍ଟ ଥାଉ ତୁ ଧନୁ ଧରି ।
ହରିହେ—ଧନୁ ଧରଣ ତୁ କରିବୁ କସ ।
ରାବଣେ ତୋତ ନେଲା ଲଙ୍କାପୁର ।୩୭୪।
ହରିହେ—ମାୟା ହୋଇଣ ମୃଗ ବେଢ଼ିଲ ।
ଦେଖି ଜାନକୀ କହିଲା ଶ୍ରୀଧର ॥
ନାଥ ତୁ ଶୁଣ ରଘୁକୁଳମଣି ।
ମୃଗ ତୁ ମୋତେ ମାରିଦିଅ ଆଣି ।

ହରିହୋ—କରେ କୋଦଣ୍ଡ ଧରୁ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଶର ।
ବଳଅ ଦେଖି ହସେ କରକର ।୩୬୫।
ହରିହୋ—ମୃଗ ମାରିବ ଘୋରବନେ ଗଲ ।
ପଞ୍ଚବଟିବନେ ସୀତା ଛାଡ଼ିଲ ।
ନାଥ ତୁ ସୀତା ନିମନ୍ତେ ବୈରାଗ ।
ତେଣେ ବନେଣ ପଳାଇଲା ମୃଗ ।
ହରିହୋ—ଅଦୃଶ୍ୟ ଶର ହାଣିଲୁ ଗୋସାଇଁ ।
ଦାସ ବଳଅ ଦେଖୁଥିଲା ଚକ୍ଷୁ ।୩୬୬।
ହରିହୋ—କୁରଙ୍ଗ ଡାକିଲା ରକ୍ଷ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ।
ଘଉଡ଼ି ଗଲେ ସୀତା ଛାଡ଼ିଣ ।
ନାଥ ସେ ରାବଣ ଆସି ହୋଇଲା ।
ଏଣେ ଜାନକୀଙ୍କ ଘେନିଣ ଗଲା ।
ହରିହୋ—ଜାଣିଲି ତୋର ବଡ ଯତିପଣ ।
ବଳଅ ଦେଖିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟପୁଣ ।୩୬୭।
ହରିହୋ—ସବୁର ବେଦନା ଅଙ୍ଗ ପେଟ ।
ତୋର କଥାକୁ ସାବଧାନ ହୋନ୍ତୁ ।

ନାଥ ହେ ଘରଣୀକି ନେଇ ଥିଲ ।
ସବୁର ରୂପରେ ମାନାଭିମାନ ॥
ହରହେ—ଏଡ଼େ ଲୀଳକଥା କେମନ୍ତେ ସହୁ ।
ବଳବୋଲେ କେଉଁକ ମୁକ୍ତିଦେଉ ॥
ହରହେ—ଭକ୍ତ ଅଭିମାନୁ ସ୍ତମ୍ଭୁ ବାହାର ।
ଧର ଦନୁଜ ପାଡ଼ିଲୁ ଜାନୁର ॥
ନାଥ ହେ ରେରେକାର ସିଂହରଡ଼ି ।
ଛୋଡ଼ର ଦନୁଜଦର୍ପକୁ ଦାଢ଼ି ।
ହରହେ—ପ୍ରହ୍ଲାଦକୁ ଯେ କଣ୍ଠରେ ଥୋଇଲୁ ।
ବଳଅ ଦାସ ମନ ନ ଜାଣିଲୁ ।୩୬୯।
ହରହେ—ବାଳକାଳେ ବସ୍ତ୍ରାଦିକି ଭୁଲରେ ।
ଯାଗ ରଖିଲୁ ଧନୁ ଶସ୍ତ୍ର କରେ ॥
ନାଥ ତୁ ତାଡ଼କାକୁ ବଧକଲୁ ।
ବନରେ ଅନେକ ଦୈତ୍ୟ ଗଞ୍ଜିଲୁ ॥
ହରହେ—ତୋତେ ଦନ୍ତଦେଲେ ଅଗ୍ନିରେ ହୋମ
ବଳରାମ ଦାସ ଦେଖି ଉତ୍ତମ ।୩୭୦।

ହରହେ—ସୀତାସ୍ୱୟମ୍ବରେ ଜନକପୁରେ ।
ଲକ୍ଷେ ନୃପତି ମେଳିଲେ ସେଠାରେ ।
ନାଥ ତୁ ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ସଙ୍ଗେ ଗଲୁ ।
ହର ଅଭେଦ୍ୟ ଧନୁକୁ ଭଙ୍ଗିଲୁ ।
ହରହେ—ଦେଖି ନୃପତି ନ ଟେକିଲେ ଶିର ।
ଭଣଇ ଦାସ ସେବେ ରଘୁବୀର ।୩୬୧।
ହରହେ—ସୀତା ବିଭାହୋଇ ଘେନି ଆସନ୍ତେ ।
ପର୍ଶୁରାମ ଯେ ଛନ୍ଦାଳନ୍ତି ପଥେ ।
ନାଥ ତୁ ଅବସର ହୋଇଗଲୁ ।
ଯାଉଁଣ ପର୍ଶୁରାମକୁ ଭେଟିଲୁ ।
ହରହେ—ତୋତେ ଦେଖି ସେ ଉଗ୍ର କଲା ସ୍ତୁତି
ଦାସ ଭଣଇ ଭାବେ ଜଗଜ୍ଯୋତି ।୩୬୨।
ହରହେ—ରାବଣ ଛଳେ ରାମ ଅବତାର ।
ପିତାବଚନେ ଗଲୁ ବନଘୋର ।
ନାଥ ତୁ ବନସ୍ତେ ଯାଇଁ ରହିଲୁ ।
କନ୍ଦମୂଳକୁ ଭକ୍ଷି ଦିନ ନେଲୁ ।

ଦଇହୋ—କଷାବସନ ଶିରେ ଜଟାବାନ୍ଧି ।
ବଳରାମ ଦାସ ଦେଖିଣ କାନ୍ଦ ।୩୭୩।

ଦଇହୋ—ତୋର କଷ୍ଟ ଯେତେ କୋହଇଁ କହି
ମୋସଙ୍ଗେ କେତେ ସହିଦେଉ ଦୁଃଖ ।
ନାଥ ମୁଁ ନଜାଣେ କୋହଇଁ ଜାଣି ।
ଦେଶ ଛାଡ଼ିଣ ବୁଲୁ ନାହିଁ ବନ ।

ଦଇହୋ—ସବୁଦିନେ ମୋର ସାଥିକୁ ପଣ ।
ବଳରାମ ଦାସ ତୋତେ ଶରଣ ।୩୭୪।

ଦଇହୋ—ଶ୍ରୀବତ୍ସ ନାମେ ଏକଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
ହୃଦରେ ତୋର ମାରିଲା ଚରଣ ।
ନାଥ ତୁ ତାକୁ କୋଳାଗ୍ରତ କଲୁ ।
ଆସ ତୁ ହୃଦରେ ବସ ବୋଇଲୁ ।

ଦଇହୋ—ଶ୍ରୀବତ୍ସପାଦ ବହିଲୁ ଅଚ୍ୟୁତ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଦେଖି ଉସତ । ୩୭୫ ।

ଦଇହୋ—ଗୁଣ ଅବଗୁଣ ତୋ କହୁଁ ନାହିଁ ।
ମୁଁ ତୋତେ ଗୁଣ କେତେ କ କହିଁ ।

ନାଥ ହୋ ତାହା ପାଶୋରିଲୁ ତୁମେ ।
ମୋତେ ତୁ ବଞ୍ଚାଇଲୁ ଦେବସ୍ଥଳେ ।
ଦୟହେ—ଧର୍ମ ଜାଣଇଁ ମୁଁ ଯେମନ୍ତ ତୋତେ ।
ବଳରାମଦାସ ଜନ୍ମକ ହେତେ ।୩୭୬।
ଦୟହେ—ତେଣୁ ନ ଜାଣେ ଗଜ ସୁଢ ବଳ ।
ରଣ ଅଦମୂଳ ବୋଲି ବୋଇଲି ।
ନାଥ ତୁ ଭକ୍ତେ ଛେଦିଲୁ କୁମ୍ଭୀର ।
ତେଣୁ ନାମ ତୋର ଗୁଣଗମ୍ଭୀର ।
ଦୟହେ—ଭିତଂ ଅଭିମାନ ନ ସମ୍ଭୁ ତୁତ ।
ବଳରାମଦାଙ୍କ ଏଣୁ ପଢ଼ି ।୩୭୭।
ଦୟହେ—ଦ୍ରୌପଦୀ ଆତଙ୍କେ ହେଲେ ଖଣ୍ଡିଲୁ ।
ପ୍ରହ୍ଲାଦକୁ ଇନ୍ଦ୍ର ପଦବୀ ଦେଲୁ ।
ନାଥ ତୁ ଗଜକୁ ହୋଇଲୁ ସେବ୍ତା ।
ତେଣୁ ତୋ ଆତଙ୍କନାଶନବାନା ।
ଦୟହେ—ମୋର ଗୁହାର ଏତା ନ ଶୁଣିଲୁ ।
ବଳଆଦାସକୁ ଏ କଷ୍ଟ ଦେଲୁ ।୩୭୮।

ହରଦେ।—ମୁହିଁ ନ ହରିଁ ବଇଭ ତୋହର ।
କପାଇଁ ମୋତେ ଏତେ ଦଣ୍ଡ ଦର ॥
ନାଥ ତୁ ମୋହର ନୋହୁ ଯେ କଷ୍ଟ ।
ତୋହର ମନେ ଯେତେ କୃଷ୍ଣ ଅଛି ॥
ହରଦେ।—ମୁହିଁ ତୋହର ନାମକୁ ଡ଼ରଇଁ ।
ତୋ ପାଶେ ବଳଆଦାସ ନ ଥାଇଁ ।୩୭୯
ହରଦେ।—ପାଣ୍ଡବେ ତୋତେ ବନ୍ଧୁପଣେସର ।
ଭଜ୍ରୀଣ ତୋ ବଳେ କେଲେ ହର ॥
ନାଥ ହେ। ସେହୁତ ତୋତେ ପାଇଲେ ।
ତୋତେ ଦେଖଣ ହସ ଅଶ୍ରୁ ପାଷ୍ଟେ ॥
ହରଦେ।— ତୁ ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ବୋଲୁ ଥାଉ ଭାଇ ।
ବଳରାମଦାସ କରଇଁ ଠାକୁ ।୩୮୦।
ହରଦେ।—ମନେ ଯାହା କହୁ ସେ କଥା ଜାଣୁ ।
ଶ୍ରବଣ ପାତ ତଇବାତେ ଶୁଣୁ ॥
ନାଥ ତୁ ଯେତ୍ତୁ ଅନଙ୍ଗ ତୁହି ।
ତେଣୁ ଚିହ୍ନିଲେ ତୋତେ ଯେ ଦ୍ରୌପଦୀ ।

ହରହୋ—କାହିଁ ଥାଇଁ ତୁ କର୍ଣ୍ଣରେ ଶୁଣିଲୁ ।
ବଳଅଦାଶଙ୍କୁ ନିରାଶ କଲୁ ।୮୧।
ହରହୋ—ଏତ'ଶାଢ଼ୀ ଯେତ୍ତୁ ଅଛନ୍ତି ମୂର୍ଖେ ।
ବେଦପାଠରେ ପଢ଼େ କୁଢ଼େ କୁଢ଼େ ।
ନାଥ ତୁ ରଖିଲେ ଏମନ୍ତ କରୁ ।
ଭକ୍ତ ସ୍ଥଳରେ ନାନା ରୂପ ଧରୁ ।
ହରହୋ—ଭୋଜପାଠରେ ନାହିଁ ବଡ଼ସାନ ।
ବଳରାମଦାସର ତୋଟେ ଧ୍ୟାନ ।୮୨।
ହରହୋ—ଶ୍ରୀରାମ ନାମ ଚତୁର୍ବେଦେ ସାର ।
ଶ୍ରୀରାମ ନାମ ଜପଇଁ ଶଙ୍କର ।
ନାଥ ହେ ଶ୍ରୀରାମ ନାମ ମହିମା ।
ନାମ ଯେ ଜପୁଛନ୍ତି ବେଦ ବ୍ରହ୍ମା ।
ହରହୋ—ଶ୍ରୀରାମ ନାମ ଜପୁଛନ୍ତି ମୁନି ।
ଦାସବଳଅର ମହିମା ଧନି ।୮୩।
ହରହୋ—ବାସୁଦେବଙ୍କୁ ମାଏ ଗାଉଥାଇଁ ।
ସେ ପାଣି ଇନ୍ଦ୍ର ସେନା ଗଲେ ବାହୁ ।

ନାଥ ସେ ଅମର ରାଜା ହେବାକୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯେ ଗଢିଲେ ତାହାଙ୍କୁ ।
ବଉଦୋ—ପାଦୁକା ଅଣି ଯୋଗ ଶରୀର ।
ବଳରାମଦାସ ଦେଖି ଭ୍ରମର । ୩୮୪।
ବଉଦୋ—ତୁ ଯେ ଜାଣିଛେ ଅଟୁ ବଡ ଜ୍ଞାନ।
ସବୁ ଜାଣିଛୁଂ ଭୋଦଠାରେ ଲୀନ ।
ନାଥ ତୁ ସର୍ବ ଅଙ୍ଗେ ଯତ୍ନେ ଥାଉ ।
ଚେଣୁ ତୁ ଜାଣିବେ ବଚ୍ଛାଲ ହେଉ ।
ବଉଦୋ— ବୃନ୍ଦ ଗୃଣ୍ଡାଳ ହବୁଠାରେ ଘର ।
ବଳଅବୋଲଲେ ଅଜାଡି ଦ୍ଵର ।୩୮୫।
ବଉଦୋ—ନୀଳା ଦେହକୁ ରଙ୍ଗ ଯାଚ୍ଛ ଘୋଷ ।
ସିନ୍ଦୁରା ଦୋପଟ୍ଟା ସୁବାସ ଭଗ୍ନ ।
ନାଥ ତୁ ଦେଲାଙ୍କ ଉପରେ ଦେଲା ।
ଶୀତଳାଳରେ ଲୁଚିହେଉ ନିଲା ॥
ବଉଦୋ—ମଣୋହ ସାର ଦେଚ୍ଛ ମେଲ୍ଲଠାରେ ।
ବଳରାମଦାଶ ଜଳ ସେଠାରେ ।୩୮୬।

ହରହେ—ଖଣ୍ଡଗ୍ରେଇ ଥେଣ୍ଟା ଦେଶରେ ଥାନ୍ତି
ପାପୀ ଲୋକ ପୁଣ୍ୟ ଧାଏ କରନ୍ତି ।
ନାଥ ମୁଁ ଥାଇଁ ତୋର ପରସାଦେ ।
ସବୁଠାରେ ମୁଁ ଥାଇଁ ଅପ୍ରମାଦେ ।
ହରହେ—ଯହିଁ ଥିଲେ ସେ ଯେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ
ବଳସ୍ତମଦାସ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉତ୍ତମ । ୩୮୭ ।
ହରହେ—ମନପବନ ସେବନରେ ଥାଇଁ ।
ମନକୁ ନ କହୁ ପବନ ଯାଇ ।
ନାଥ ଭୁ କେମନ୍ତେ ମନ ବୋଲଇ ।
କାଳେଣ ଯଉଳ ସଙ୍ଗରେ ଯାଉ ।
ହରହେ—ଯିବା ଜଗତେ ମୋତେ ପାଇବର
ବଳଅବାଷର ପାପ ନବାର । ୩୮୮ ।
ହରହେ—ଗୋରୁମାର ଜଣେ ବ୍ରାହ୍ମଣଘାଇ ।
ସ୍ତ୍ରୀମା ପ୍ରାଣ ପିଇ କ ସୁଖ ପାଇଁ ।
ନାଥ ହେ ନାଶ କ ସେ ଲୋକ ହେବ ।
ପୁରୁଶୋତ୍ତମରେ ଥାଇଁଛି ସେବ ।

ହରିହେ—ରଙ୍ଗାଅକ୍ଷି ରାଗ ନୀଳବଦନ ।
　　ବଳଅଦାସର ମନ ସଦନ । ୩୮୯ ।
ହରିହେ—କଂସକୁ ମାରିଲ କେଉଁ ଗୁଣକୁ ।
　　ତାର ଘଇତାଙ୍କି ଦେଲ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
　　ନାଥ ହେ ଧରମ ଅଟେ ପ୍ରମାଣ ।
　　ଶାସ୍ତି ତୁ ନ ପାଇଲୁ କେବେ ପୁଣ ।
ହରିହେ—ପଳାଇ ଲୁଚି ସେଠାକୁ ହୋଇଲ ।
　　ବଳଦାସକୁ କିପା ନ କହିଲ । ୩୯୦ ।
ହରିହେ—ମୁହିଁ ଅଜନ୍ତୁ ତୁହି ନରେଶ ।
　　ତୋହ ମୋହ ସର ହୋଇଲା ଦେଖ ।
　　ମୋତେ ଯେ ଯଜା ଏତେ କଲ ପୁଣ ।
　　ତୋତେ ଯେ ଦେଲ କଣ ଘଣ୍ଟଣ ।
ହରିହେ—ତୋହ ମୋହ ହୁଏଁ ଯିବା ପଳାଇଁ ।
　　ବଳରାମ ବୋଲେ ସ୍ୱାମୀ କହିଁଲ । ୩୯୧ ।
ହରିହେ—କୁବଳୟୁ ମାରି କଲ ନିପାତ ।
　　ଗର୍ଦ୍ଦନମର୍ଦ୍ଦ ଲକ୍ଷ୍ମଣହାତ ।

ନାଥ ତୁ ଏଡ଼େ କସ୍ପପଣ୍ଡ ହେଲୁ ।
ସଙ୍ଗେ ଯେ ଅବଳା ପଶିଲେ ବହ୍ନି ॥
ହଉହେ—ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଥେ ସାରଥୀ ହୋଇଣ ।
ଦାସବଳଥ ଦେଖୁଥିଲୁ ପୁଣ । ୩୧୨ ।
ହଉହେ—କଳା ଶୁକଳ ରଙ୍ଗ ଚନ୍ଦନ ।
ଶ୍ରୀ ମୁଖଚକା ଅଧର କମ୍ପନ ।
ନାଥ ତୋ ମୁଖ ଚୁମ୍ବିଲେ ଜୀଅଇଁ ।
ମୋର ଅଧରୁ ଯେ ଅମୃତ ପିଇ ।
ହଉହେ—ପୀତବସନ ଯେ ଚନ୍ଦନ ଘଷେ ।
ବଳରାମଦାସ ମନକୁ ରସି । ୩୧୩ ।
ହଉହେ—ତୁଲେହେଁ କମ୍ପସ ନ ହେଲ ମୋତେ
ନିର୍ଦ୍ଦୟ ବୋଲି ନ ଜାଣଇଁ ତୋତେ ।
ନାଥ ତୁ ଏଡ଼େ ଦାରୁଣ ହୋଇଲୁ ।
ଦୟା ଛାଡ଼ିଣ ଦଣ୍ଡ ଦେଖାଇଲୁ ।
ହଉହେ—ଦୟା ନାହିଁ ଯେଣୁ ତେଣୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟା ।
ଦାସ ବଳଥଙ୍କୁ ବଳ ସୁଦୟା । ୩୧୪ ।

ହରହେ—ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ଗୋପୀ ବୃନ୍ଦାବନ ।
ଛାଡ଼ି ଅଇଲୁ ତା ନ ବଳୁ ମନ ।
ନାଥ ତୁ ମୋର ଛାଇଲୁହଁ ଲେଶ ।
କାହୁଁ ଯେ ହସ୍ତୀବର କାହୁଁ ଯୋଷୁ ।
ହରହେ—ଅଛୁ କେହ୍ନ କାହୁଁ ତୋତେ ଦେଖଇଁ
ଦାସ ବଳଅକୁ ରଖ ଗୋସାଇଁ ।୭୯୫।
ହରହେ—ଯେବେ ବୋଲଇଁ ମୋର କେହ୍ନ ନାହିଁ
ତାହାକୁ ହଇଣ ରହୁ ଗୋସାଇଁ ।
ନାଥ ତୁ ଗର୍ଭିଥମାନଙ୍କ ସୁରୁ ।
ଥେଣ୍ଟମାନଙ୍କର ତୁ ଦର୍ପ ହରୁ ॥
ହର ହେ—ତୋ ବହୁଁ ମୋର ଆନ ନାହିଁ କେହ୍ନ
ଦାସ ବଳଅକୁ ରଖ ଗୋସାଇଁ ।୭୯୬।
ହର ହେ—କେବେ ଭୁଞ୍ଜାଇ ବହୁବାକ ତୋତେ
ଅବୁଝା ଅଟୁ ତୁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
ନାଥ ତୁ ବାଇ ହେଲ ପ୍ରାୟେ ଦଶୁ ।
ଯହୁଁ ସବୁର ସଙ୍ଗତେ ମିଶୁ ।

ହରହେ—ନିଦ୍ରା ହେଲା ପ୍ରାୟେ କଥା ନ କହୁ

କଳଅ ଦାସଙ୍କୁ କହୁଣ ଥାଉ । ୩୧୭ ।

ହରହେ—ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥେ ଭଲ ହୋଇ ଥାଅ ।

ମୋହ ବୋଲକୁ ଅମନ୍ଷ ନ ପାଅ ॥

ନାଥ ତୋ ନ ଦେଲେ କେ ଦେବ ଆନ

ଦେଲେ ଯେ ଦେଉ ଚତୁର୍ବର୍ଗ ଦାନ ॥

ହରହେ—ଦେଲେ ସେ ମନରେ ଭଲ ବୁଝଇ ।

ଦାସ ବଳଅ ମନରେ ସୁଝଇଁ । ୩୧୮ ।

ହରହେ—ତୁ ମୋତେ କିସ ଦେଉଥିବୁ କହ ।

କଥାଁ ତୋ'ମନେ ନ ଥାଇଁ ସେନେହ ॥

ନାଥ ମୁଁ ଭକ୍ତ କରଥିଲି ତୋତେ ।

ଭୂହତ କଣ୍ଡିହିଁ ନ ଦେଲୁ ମୋତେ ॥

ହରହେ—ଜାଣିଲେ ମୋ ତନ୍ତୁଁ ବନ୍ଦ୍ର ନରେଶ

ବଳରାମ ଦାସ ବ୍ରହ୍ମିଙ୍କ ହୃଦ । ୩୧୯ ।

ହରହେ—ଦୂତପଣେଣ ହସ୍ତିନାକୁ ଯାଉ ।

ଭାଇ ଭାଇ କଥା କହି ଲଗାଉ ॥

ନାଥ ତୁ ଏଡେଡ଼ ପରପଞ୍ଚେ ଥାଉ ।
ଗୋପ ରକ୍ଷିଣ ପୁତ୍ରାଙ୍ଗତ ଖାଉ ॥
ହରିହୋ—ଗଡ଼ଭୃଣୀଙ୍କ ଲୁଗା ଟେକୁଥ କରୁ ।
ଦାସ ବଳଅଛୁ ରଖି ନପାରୁ ।୪୦୦।
ହରିହୋ—ତୋତେ ତ ବୋଇବ ମୋର ଭରମ
ତୋ ବୋଲେ କଅଁ ହେଉଛୁ ନରମ ॥
ନାଥ ତୁ କେତେ ମୋତେ ବୁଝାଇଲୁ ।
ଯେଉଣ ଅବତାର ହୋଇଅଇଲୁ ।
ହରିହୋ—ତୋହର ତୋମ୍ଭାକୁ ମୁଁ ଗଲ ବିଶ୍ୱାସ ।
ଦାସ ବଳଅଛୁ କଳ୍ପ-ତରୁ ନାଶ ।୪୦୧।
ହରି ହୋ—ଗୋବିନ୍ଦ ଗୋପାଳ ମାଧବ ହରି ।
ଶ୍ରୀହରି ନାମ ଯେ ଧଇଲେ ତରି ॥
ନାଥ ମୁଁ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ଭଜେ ଧ୍ୟାନ ।
ପଡ଼ି ଘୁଞ୍ଚି ମୁଁ ସେଣୁ ଭାଷଣ ॥
ହରି ହୋ—ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ ଜପୁଛନ୍ତି ମୁନି ।
ବଳରାମ ଦାସ ନ ପାରେ ଯେନ ।୪୦୨।

ବଇଦେ।—ତୋ ନାମ ଭଜନ୍ତି, ଭବର ପାର ।
ମନସୁଖେ ଗୁଣ୍ଠି ଅଛୁ ମୋହର ।
ଦଇ ତୁ ତେଣୁ ମୋହସଙ୍ଗେ ଥାଉ ।
ମୋହର ଡାକକୁ ଶ୍ରବଣ ଦେଉ ।
ବଇ ଦେ।—ମୁହିଁ ଯେ ତୋତେ ଭଜନ୍ତି ମୋହର
ବଳଅ ଦାସକୁ ନକ୍ରୁ ତୁ ପାର ।୪୦୩।
ବଇଦେ।—ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥେ ଘାଣ୍ଡା ଦୋଳିଥାଅ ।
ମୋତେ କାଁଛ ବଇସନ୍ତ ପାଥ ।
ନାଥ ମୁଁ ତୋହର କୋହଁ ଭକ୍ତ ।
ତୋତେ ଯୋଜ ବନ୍ଧୁଥାଇଁ ମୁଁ ଦନ ।
ଦଇଦେ।—ଭୂଭୀ୧ଠାରେ ତୋର ଅନ୍ତର ନାହିଁ
ବଳରାମ ଦାସ ଏହା ଜାଣଇଁ ।୪୦୪
ଦଇଦେ।—ମାତଙ୍ଗ ମନ ଭଗ୍ନକ୍ଷ ରପ ।
ଭେଦ୍ରେ ନୃନର ତୁ ଖଣ୍ଡିଲୁ ଦର୍ପ ।
ନାଥ ତୁ ମାୟାରେ ଭାକୁ ମୋହିଲୁ ।
ଶବ ଜଳାକୁ ସେ ଶାସ୍ତି ଦହିଲୁ ।

ହରହେ।—ଅପସ୍ମାରେ ଲଘୁ ହେଲୁ ଯେବେ ।
ବଳରାମ ଦାସ କହୁଛ କେତେ ।୪୦୫।
ହର ହେ।—ବ୍ରହ୍ମନନ୍ଦନ ଯେବେ ଶାସ୍ତି ଦେଲୁ ।
ତୁହି କେତେ କେତେ ଶଙ୍କି ହୋଇଲୁ
ନାଥ ତୁ ଗୋପିଙ୍କ ଚରଣ ଧରୁ ।
ନାନା ରୂପ ହୋଇଣ ଲୀଳା କରୁ ।
ହରହେ।—ମୋହର ପହୁଳ ଜାଣଇଁ ମୁହିଁ ।
ବଳ ଦାସଙ୍କୁ ଲୁଗାଉ କପାଇଁ ।୪୦୬।
ହରହେ।—ଦୟା କଲେ ଭବ ଦୁରିତ ଯେତ ।
ଚତୁର୍ବର୍ଗ ଦାନ ଯାଚଣ ଦେଉ ।
ନାଥ ତୁ ହେଲେ ଦେଉ ଅନୁପଣ ।
ଯେବେ ତୁ କୃପା କରୁ ନାରାୟଣ ।
ହର ହେ।—ନିର୍ଦୟା ଯାହାକୁ କରୁ ଗୋସାଇଁ ।
ବଳ ବୋଲେ ତ୍ରିଲୋକରେ କେ ନାହିଁ ।
ହର ହେ।—ନରେଶ ଲୋକର ବନ୍ଧ ମୋଚନ
କୃପଣ କୋଟି ଅଭୟ ଭଣ୍ଡାର ।

ନାଥ ତୁ ସବୁରୁ ଅଟୁ ବେଢ଼ଣା ।
ଏଣୁ କରଇଁ ମୁଁ ତୋରେ ଭରସା ।
ବର ହୋ—ଏମନ୍ତ ସାମନ୍ତ ଦେଖିଲି ନାହିଁ ।
ଦାସ ବଳଅ ମନକୁ ଖଟଇଁ । ୪୦୮
ବର ହୋ—ମାୟା ସମୁଦ୍ର ତରଙ୍ଗରୁ ତାର ।
ମାୟାବନ୍ଧ ଛେଦ ଏ ଅନ୍ଧକାର ।
ନାଥ ତୁ ମାୟା ଲଗାଇ ନ ଦେଉ ।
ବ୍ରହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କରଉ ।
ବରହୋ—ଦେବଙ୍କ ମାୟାରୁ କରୁ ତୁ ପାର ।
ବଳରାମ ଦାସ ଇଚ୍ଛା ତୋହର । ୪୦୯ ।
ବରହୋ—ମୋହଠାରେ ହାଣି ହୋଇବୁ ନାହିଁ
ତୋର ଠାଣ ମୁହିଁ ଭାଙ୍ଗି ପକାଇ ।
ନାଥ ମୁଁ ନ ଜାଣଇଁ ତୋରେ ଜାଣ ।
ଇନପୁରରେ ମୁହିଁ ବଢ଼ି ଠାଣ ।
ବରହୋ—ତୋରେ ଡାକିଲେକ ସଂସାରେ ଥାଇ
ବଳ ଦାସର ଭରଷା ତୋଠାଇଁ । ୪୧୦

ହରିହୋ—ଇନ୍ଦ୍ରପୁରେ ମୁହିଁ ଅଛେ ଅଲେଖା ।
ତୋହର ନାମକୁ କରିଛି ଲେଖା ॥
ନାଥ ମୁଁ କାହିଁକି ଯେ ନ ପାରଇଁ ।
ତୋହର ନାମକୁ ଅଶେ କରଇଁ ॥
ହରିହୋ—ତୋର ଶ୍ରୀଚରଣେ ମୋ ମନ ମଜ୍ଜି
ବଳରାମ ଦାସ କହୁଛି ହେଜି ।୪୧୧।
ହରି ହୋ—ନାରଦମୁନିଙ୍କି ଯେମନ୍ତ କଲୁ ।
ତାହା ପରିଏକ ମୋତେ ବୁଝିଲୁ ।
ନାଥ ତୁ ମୋତେ ଭଣ୍ଡି ନେଉଛୁ କାହିଁ ॥
ମୁହିଁ ତୋହ ଭକ୍ତ ଭକୁତ ହୋଇଁ ।
ହରି ହୋ—ତୁଯେ ଭଣ୍ଡୁଅଛୁଁ ତୋ ଭକ୍ତ ଗଣ୍ଡି ।
ବଳଅ ଦାସକୁ ନ ପାରୁ ଅଣ୍ଡି । ୪୧୨ ।
ହରି ହୋ—ଜଗତ ଯାକ ତୁହି ବଶ୍ୟ କଲୁ ।
ବଳଅ ଦାସେ ଜିଣି ନ ପାରିଲୁ ।
ନାଥ ତୁ କେମନ୍ତେ ଜଗଜୀବନ ॥
ଯେବେ ନ ନେଲୁ ତୁ ମୋହର ମନ ।

ହର ହେ—ସବୁପଣ ତୋ ଏଥୁଠାରୁ ସରୁ ।
ବଳିଆ ଦାସଙ୍କୁ ନେଇଁ ନ ପାରୁ ।୪୧୩।

ହର ହେ—ଜଗବନ୍ଧୁ ନାମ କେମନ୍ତ ତୋର ।
ମୋହଠାରେ ଯେବେ କଲୁ ଅନ୍ତର ।
ନାଥ ତୁ ଜଗତଙ୍କୁ ଅଣହୁତ ।
ମାୟା ତୁ ଲଗାଉ ଯେ ଅପ୍ରମିତ ॥

ହର ହେ—ତୋର ନ ଥିଲେ ଯେନଥାନ୍ତା ମାୟା
ବଳବୋଲେ ଛିଦ୍ର ନୋହନ୍ତା କାୟା ।୪୧୪

ହର ହେ—ମାୟା ଛେଦିବାକୁ ତୋହର ନାମ
ଭବଦହନେ ତୁହି ଉତ୍ତମ ।
ନାଥ ହେ ମହିମା କେ କରୁ ଅନ୍ତ ।
ତ୍ରିପୁରେ ଅଛୁ ତୁ ସାମରଥ ।

ହର ହେ—ନାମ ଧଇଲେ ମହାପାପମୋକ୍ଷ ।
ବଳିଆ ବୋଲଇ ଦେଖ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।୪୧୫

ହର ହେ—ସମସ୍ତ ଠାବୁ ଅଟେ ତୋତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ତ୍ରିପୁର ଲୋକେ ତୋ ତହୁଁ ବୃଦ୍ଧ ।

ହର ହେ—ତୁ ତାହାର ମନ କେମନ୍ତେ ଜେଉ
ସବୁ ଯେ ତୋହର ଚରଣେ ଦେଇ ।
ହର ହେ—ହସ୍ତିନାପୁରେ ଯେ ଯୋଦ୍ଧା ଠାଣ ।
ଭୂପିଲ ବଳଅ ସେହୁ ଗାରେଣ ।୪୧୬।
ହର ହେ—ତୋହର ନାମ ଅଗାଧ ଔଷଧ ।
ମୋହ ଜ୍ୱର ତାହିଁ ପାଇବ ଭେଦ ।
ନାଥ ତୁ ପାରିଲେ ତାରଣ କର ।
ତୋର ଗୁଣେ ଭେଦୁ ମନ ମୋହର ।
ହର ହେ—ବନ୍ଧୁଲ ତୋତେ ମୋର ଦୋଷ ନାହିଁ
ଦାସବଳଅଙ୍କୁ ରଖ ଗୋସାଇଁ । ୪୧୭ ।
ହର ହେ—ଗରୁଡ଼ ଚଢ଼ି ମହାବାହୁନାମ ।
ସେହିର ନାମ ତୋ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
ନାଥ ତୁ ପାଣ୍ଡବକୁଳକୁ ସାହା ।
ଯଦିପଣରେ ନେଇଛୁ ବଂଶବାହା ।
ହର ହେ—କୁଟେ ମରାଇଲୁ ଭୀଷ୍ମଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ।
ବଳଅଦାସ ଡ଼ାକେ ତୋ ନାମକୁ ।୪୧୮

ହର ହୋ—ସଂସାରକୁ ତୁ ଶରଣ ସୋଦର ।
ଶରଣ ପଶୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଠାର ।
ନାଥ ତୋତେ ସର୍ ପୂଜିଲେ ସୁଧା ।
ନିର୍ମାଲ୍ୟ ଆଣ୍ଡେ କରନ୍ତି ବରୁଧା ।
ହର ହୋ—ଏଣୁ କରି ତୋର ପାଶେ ନ ଯାଇଁ ।
ବଳ ବୋଲେ ତୋତେ ଛୁଇଁବେ ନାହିଁ ।
ହର ହୋ—ମୋତେ କାହିଁ ପାଇଁ ଉ଼ସିଭ୍ ଥାଉ
କାନ୍ତି ନ ଦେବାକୁ ଭାଜନ ନୋହୁ ।
ନାଥ ତୁ ମୋତେ କ ଦେଇଛୁ କହ ।
ଦେଲ ପ୍ରାପ୍ତେକ ଦଶୁଅଛି ମୁହିଁ ।
ହର ହୋ—ଦେଇଥିଲେ ହାଥ ଯେଉଁ ମୋହର
ହଳଥଠାରେ ଧରଣା ନ କର ।୪୬୦।
ହର ହୋ—କାହିଁକି ଲଜ୍ଜାଳ କରୁଛୁ ମୋତେ
ନେଇଥିଲେ ଥଣ ତୁ ମୋର ପଦେ ।
ନାଥ ତୁ ନେଇ ନ ପାରୁ ମନ ।
ତୋହର ଚରଣେ ମୋହର ଧ୍ୟାନ ।

ଧର ହୋ—ମୋହ ମନେ ମନେ ବୁଝୁଛି ମୁହିଁ ।
ବଳଥ ଅଛି ମନ ବନ୍ଧା ଦେଇ ।୪୨୧।
ଧର ହୋ—ସୁଝେଇ ଖାତକ କପାଇଁ ଧରୁ ।
ଅନ୍ତର ବେଳେ ନେବାକୁ ବଗ୍ରୁ ।
ନାଥହେ ଆଉ ବଳ୍ଭ ମୋର ନାହିଁ ।
ଯେବେ ମୋ ମନକୁ ତୋତେ ଦେଲଇଁ ॥
ଧର ହେ—ଅଉମାନେ କେବୁ ଦେବଇଁ କାହୁଁ ।
ବଳ ଦାସ ପାଁଇ ଏ ଲେଖା ଷାନ୍ତୁ ।୪୨୨
ଧର ହୋ—ସଭା କରବା ସନ୍ତୋଷ୍ଟି ସାଇଁ ।
ମନକୁ ମୋର ଆଣ ନ୍ତୁଲାଇଁ ॥
ନାଥ ଲୁ ସାନ୍ତୁ ହୋଇଁ ଲେଖକରୁ ।
ପାଖଗୁଣଦେଲୁ ଠାବରେ ଧରୁ ।
ଧର ହୋ—ସୁଝେଲୁ ଖାତକେ ପଡ଼ୁ ନ ଦେଉ ।
ବଳରାମ ଦାସ ନ ରଖେ ଆଉ ।୪୨୩।
ଧରହୋ—ମୁଁ ଏବେ ତୋତେ ଧରବ ଗୋସାଇଁ
ମନକୁ ଯେନ ଯିବାଯାଏ ଯେଇ ।

ନାଥ ତୋ ଭଲପଣ ଏବେ ଥାଉ ।
ମୋହର ମନକୁ କଷ୍ଟ ନ ଦେଉ ॥
ବଳଦେବ—କେଣେହେଁ ମୁହିଁ ନ ପାରିଲି ଯାଇଁ ।
ବଳଦାସର ମନ ଅଛି ଇହୁ । ୪୬୪ ।
ବଳଦେବ—ଏ କଥା ଯେବେ ସବୁଦିନେ ଥିବ
ତେବେ ଯେ ଭକ୍ତିର ସେବା ଲହୁବ ।
ନାଥ ମୁଁ ଏବେ ମାଗୁଅଛି ତୋତେ ।
ତୁହି ଯେ ଦୟାକରିଥିବୁ ମୋତେ ॥
ବଳଦେବ—ମୋର ମାଗୁଣି ମୋ ମନ ତୋ ଠାଇଁ
ବଳରାମଙ୍କୁ ଭାବିଲେ କର ଶାନ୍ତ ।୪୬୫ ।
ବଳଦେବ—ମନରେ ପରତେ ନ ଯାଇଁ ମୋର ।
ଯାବତ ମାୟାର ସବୁ ତୋହର ॥
ନାଥ ତୁ କାଳଦେଇ ଜ୍ଞାନଦେଉ ।
ମାୟାପଣ ସବୁ ଦୂର କରାଉ ।
ବଳଦେବ—ଅଜ୍ଞାନ ଲୋକଙ୍କୁ ପଥ ପଧାନ ।
ବଳଆ ଦାସ ମାୟାରେ ବୁଡ଼ନ୍ତ । ୪୬୬ ।

ହରହେ—ସତ ସ୍ୱରୂପେ ଯେ କହୁଛ ମୋତେ ।
କପାଁ ଛାଡ଼ିଲୁ ତୁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
ନାଥ ମୁଁ କେଉଁଦୋଷ କଲି କହ ।
ଏଡ଼େ ଦାରୁଣ ଅଃଘିଁ ତୋ ଦେହ ।
*ହରହେ—ଦୋଷରୁ ମୋତେ କେବେ ପାରିବର
ବଳରାମଦାସ ଯେ ଭୃତ୍ୟ ତୋର ।୪୬୭
ହରହେ—ତହୁଲେ ତୁଚ କହୁହୁଁ ନ ଶୁଣୁ ।
ତୋହର ନା ଦ ଜଗନ୍ନ ତେଣୁ ।
ନାଥ ତୁ ସୁଗ୍ରୀବର ଅଗେ ଯାଇଁ ।
କେତେ କହିଲ ଯେ ଡାକିଲୁକୁହ ।
ହରହେ—ତୋଳକରଣ ବୋଲୁ ବାରେ ରଣ ।
ବଳଅ ଦାସ ଦେଖୁଥିଲି ତାତ । ୪୬୮।
ହରହେ—ମାଇଷ ହୋଇ କପିଙ୍କର ଅଗେ ।
ସବୁଙ୍କୁହିଁ କହୁ ହଜଲେ ସଙ୍ଗେ ।
ବୋଲୁ ମୋ ଘରଣୀ ନେଲ ସ୍ୱବଣ ।
ସ୍ୱବଣ ମାର ଜାନକୀକ ଅଣ ।

ହରିହେ—ସେ କଥା ତୁମ୍ଭ ପାସୋରିଲ ଯନ୍ତୁଁ ।
ବଳଅ ଦାସକୁ ଡ଼ରଗରୁ ଚନ୍ତୁଁ । ୪୨୯ ।
ହରିହେ—ମୋହର ଅଟେ ତୁ ନୋହୁରୁ ବାଛୁ
ମୁହିଁ ତୋର ସବୁ ମର୍ମ ଜାଣିଛୁ ।
ନାଥ ହେ। କହୁବଟି ସବୁ ତୋର ।
ଯେତେ କଥା ତୋର ମୋହ ଅଗର ।
ହରିହେ—ଶୁଣିଲ୍ଲ ଲେକ ଯେ କହବେ.ହାସ ।
ବଳଅ ଜାଣେ ତୋ ଦୁଃଖ ପସ୍ତପ ।୪୩୦
ହରିହେ—ନାମ ବାସନା ଆବୋଧ ସଂସାର ।
ସେ ବାସନାକୁ ମୁଁ ଭଙ୍ଗ ଅଢାର ।
ନାଥ ହେ। ହୃଦମଧରେ ହେଣର ।
ତହିଁ ମୋ ମନ ଚୈତ୍ର ଭ୍ରମର ।
ହରିହେ—ମୋ ମନ ବୁଢ ଯେ କହୁଲ୍ଲ ତହିଁ ।
ବଳଅ ଦାସର ଅପ୍ତୃତ୍ର ନାହିଁ । ୪୩୧ ।
ହରିହେ—ସେ ବାସ ଭୁମ୍ଭର ହେମନ୍ତ ହୋଏ ।
ତଉଦଭୁବନେ ପ୍ରଘଟ ପାଏ ।

ନାଥ ମୁଁ ସେ ବାସନାଲୁବ୍ଧ ବଶ ।
ବାସ ସୁଅବେ ବୋଲଇ ତୋଦାସ ॥
ହରିହେ—ବାସ କୁସୁମକୁ ମୋ ମନଭୃଙ୍ଗ ।
ସେ ବାସ ଭେଦ କରଅ ତୋ ସଙ୍ଗ ॥
ହରିହେ—ତୋ ନାଭିକମଳୁ ଯେବଣ ପୁଷ୍ପ ।
ତେଣରୁ ବ୍ରହ୍ମସ୍ରଷ୍ଟା ଯେ ତ୍ରିଦଶ ॥
ନାଥ ହେ ଏମନ୍ତ ମହିମା ତୋର ।
ନାମ ଯେ ଆଶ୍ରେ ଭଜନ୍ତି ଶଙ୍କର ॥
ହରିହେ—ତାହା ଶୁଣି ଯିବା ତୋତେ ଭଜିଲି
ଦାସ ବଳରାମ କେବେ କହିଲି ।୪୩।
ହରି ହେ—ଚଉଦଭୁବନେ ଭୁଞ୍ଜୁ ଯେ ସାଥନ୍ତି ।
ସେବା କରଣ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ॥
ନାଥହେ ଜନପୁରେ ଯେତେ ପ୍ରାଣୀ ।
ସବୁ ତୁ ମୋହୁଅଛୁ ଚକ୍ରପାଣି ॥
ହରିହେ—ତାଙ୍କସଙ୍ଗୁ ମୋତେ କଲୁ ବାହାର ।
ଦାସବଳକୁ ଦୟାନାହିଁ ତୋର ।୪୪।

ହରହେ—ମୁଁ ମହାପାପୀ ତୋତେ ନ ସେବଲି
ତୋରକଥାରେ ମନହିଁ ନ ଦେଲି ।
ମୋତେ ସଂସାରରୁ ବାହାରକଲୁ ।
ତୋହର ବାସନା ଯନ୍ତୁଁ ନ ଦେଲୁ ।
ହରହେ—ଅମୃତ ନ ଦେଇଁ ଦେଲୁ ତୁ ବିଷ ।
ବାସନାଅଗ୍ନି କଲୁ ଜସ୍ୱଷ । ୪୩୫ ।
ହରହେ—ମହାପ୍ରଭୁ ହୋଇ କଲୁ ଅନ୍ୟାୟ ।
କେତେ କହିବ ମୁହିଁ ତୋରସ୍ୱାଦ ।
ନାଥ ତୁ ସବୁପାପରେ ବରତା ।
ମାୟାମୋହନରୁ ହୋଇଛୁ ହର୍ତା ।
ହରହେ—ସତ ମୁଁବଡ ଏଣେହେ କାରଣି ।
ନଳାଦାସ ଭଣେ ଏହାଜାଣି । ୪୩୬ ।
ହରହେ—ତମଗୁଣହିଁସା ନାହିଁ ତୋହର ।
ନିତ୍ୟମାୟାଜ୍ଞାନ ଭଣ୍ଡିରସାର ।
ନାଥ ତୁ ସବୁ ଅଂଶଧର ପାରୁ ।
ପାପପୁଣ୍ୟ ଯେ ପୁଣହିଁ ଅତରୁ ।

ଦଇବୋ—ଅଂଶ ଅଂଶୀବନ କରୁ ଉଆଣ ।
ଦାସବଳଙ୍କୁ ଭଣ ନାସ୍ପୂଣ । ୪୩୭ ।
ଦଇବୋ—ମାୟାବନ୍ଧନ କାଟି ଜ୍ଞାନସାଧୁ ।
ଦେବଙ୍କୁ ଶକ୍ତୁ ମାନବେ ତୋ ବନ୍ଧୁ ।
ନାଥ ତୁ ବବାହୁବା ସୂର୍ଯ୍ୟାଶ୍ରୁ ।
ଗୁରୁଚରଣ ତୁ ଯେ ବଦ୍ୟା ପଢ଼ୁ ॥
ଦଇବୋ—ଜନ୍ମକଲ୍ଲ ପୁଣ ଅବେ ମସାଉ ।
ଦାସବଳଅ ଦେଖି ଭୟ ପାଉ । ୪୩୮ ।
ଦଇବୋ—ସଞ୍ଚାଦଠାବରେ ତୋରେ ବରଣ ।
ବ୍ରହ୍ମଠାରେ ବେଦ ବୋଦଇ ପୁଣ ।
ନାଥବୋ ଶାସ୍ତ୍ର ଯେ ପୁରାଣେ ଭୁଞ୍ଜ ।
ଯେତେସଙ୍କେ ଯେତେ ଜ୍ଞାନ ନ କହୁ ।
ଦଇବୋ—ଉନପୁରଯାକେ ତୋବର ନାମ ।
ଦାସ ବଳଅର ମଙ୍ଗଳ ମନ । ୪୩୯ ।
ଦଇବୋ—ସମସ୍ତଠାରେ ଯେ ଭଲ ହୋଇଲୁ ।
ଗୋଟେ ଗରୁଡ଼ ବର୍ଣ୍ଣା ବୋଲାଇଲୁ ॥

ନାଥହେ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ରକ୍ଷିବାପାଇଁ ।
ଭକ୍ତଜାତ ଯହିଁ ତୁହି ଯେ ତହିଁ ।
ଦଇହୋ — ଭକତପାଇଁ ହେଲୁ ନନ୍ଦସୁତ ।
ବଳରାମଦାସ ଥିଲୁ ସଙ୍ଗତ । ୪୪୦ ।
ଦଇହୋ — ଏତେକେ ସାଅନ୍ତୁ ଭୃତ୍ୟଭାବେ ତାଇ ।
ଭୃତ୍ୟବଶ୍ୟ ତୋ ନାମ ଅଟଇଁ ।
ନାଥରୁ ଭୃତ୍ୟଠାରେ ମାୟାକରୁ ।
ଦୟା ସେନେହ କୃପା ତୁଲ କରୁ ।
ଦଇହୋ — ସୁଦାମାକଲେ ପ୍ରଶଂସା ପାଇବୁ ।
ବଳଆଦାସଙ୍କୁ କାଳେ ରକ୍ଷିବୁ । ୪୪୧ ।
ଦଇହୋ — ଆନ ନ ମାଗଇ ମୋମନ ଅଛୁ ।
ତୋର ଚରଣେ ମନ ମୋର ରହୁ ।
ନାଥ ମୋମନ ନ ଯାଉ ଆନକୁ ।
ମନ ରଇଲକ ଥାଉ ଦେଖୁବୁ ।
ଦଇହୋ — ମନମତ୍ତହସ୍ତୀ କଥ ବଳାଇ ।
ବାସବଳଅ ଆନ ନ ମାଗଇ । ୪୪୨ ।

ହରହୋ—ମୋରମନ ତୁ କରଥିଲେ ବନ୍ଧ ।
ପ୍ରଭୁପଣ ତୋର ଥିବ ଗୋବନ୍ଧ ॥
ମୁହିଁ ତୋ ସଙ୍ଗ ଯେ ପାଇଁ ନେଇ ।
ତୋତେ ଯେ ପ୍ରତେକରିବ କେଉଁ ।
ହରହୋ—ମୋତେ ଯେନଥିଲେ ତୁ ବଳାଇରୁ
ଜନଅଦାସ ସଙ୍ଗ ନ ଛାଡ଼ିବୁ । ୪୪୩ ।
ହରହୋ—ତୋହର ଶ୍ରୀମୁଖ ଦେଖିଲେ ମୁହିଁ ।
କୋଟିଜନ୍ମର ପାତକ ନାଶଇଁ ।
ନାଥ ତୁ ଘଟେ ଘଟେ କରୁ ଦୟା ।
ତୋହର ଭୃତ୍ୟଙ୍କଠାରେ ନିର୍ଦ୍ଦୟା ।
ହରହୋ—ମୁହିଁ କି କହିବି ମହିମା ତୋର ।
ଜନଅ ଦାସଙ୍କୁ ତାରେ ଭବର । ୪୪୪
ହରହୋ—ଅନନ୍ତ ରୂପ ଅନନ୍ତ ମହିମା ।
ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀଙ୍କୁ ଉପମା ।
ନାଥ ତୁ ଯେତେ ଯେତେମନ୍ତ ଦେହ ।
ମେରୁ ଯେ ଦାରୁ ଶୀଳାରୂପେ ରହୁ ॥

ହରି ହୋ—ତୋହର ଭୃତ୍ୟ ମୁଁ କର ସଦୟେ ।

ବଳରାମ ଦାସ ଅଭଙ୍ଗେ ଭଜେ ।୪୪୫

ହରି ହୋ—ଜଗତେ ବୋଲନ୍ତି କଳପତରୁ ।

ମୋହର ବାଞ୍ଛା ତୁ ଦିଅ ନ କରୁ ।

ନାଥ ମୁଁ ତୋ ତହୁଁ ହୋଇବ ବଡ଼ ।

ମୋହର ମନେ ଏହୁ କଥା ଗାଢ଼ ।

ହରି ହୋ—ଏହୁ କଥାକୁ ଅବଧାନ କର ।

ବଳରାମ ଦାସ ଭୃତ୍ୟ ତୋହର । ୪୪୬

ହରି ହୋ—ଅନଙ୍ଗେ ଭ୍ରମେ ଉପବାସ ମଣେ ।

ଦର୍ଦ୍ୟା ସାମନ୍ତ ଅଛୁ ତୁ ତେଣେ ।

ନାଥ ତୁ ଠାକୁର ମୋତେ ଗୃହୁଁ ।

ମୁହିଁ ଭକ୍ତ ଯେ ତୁ ହୋଇଲୁ ସନ୍ତୁ ।

ହରି ହୋ—ଏ ବ ବସ୍ତୁ ତା ନବନ୍ତୁ ମୋତେ

ଦାସବଳିଆ ଜଣାଉଛୁ ତୋତେ ।୪୪୭।

ହରି ହୋ—ଜୀବନ ସୁଫଳ ହୋଇଲା ମୋର ।

ଦର୍ଶନ କଲୁ ଯହୁଁ ଅଦ୍ଭୂଳ ।

ନାଥ ମୁଁ ଯାଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ଅଗ୍ରେ କଲି ।
ମୋହର ଦୁଃଖ ବେଦନା କହିଲି ।
ଜୟ ହୋ—ମୁହିଁ ଯେ ତୋତେ କରୁଅଛି ସେବା ।
ବଳଅଦାସ ଯାଚ୍ଛ ବର ଦେବା ।୪୪୮।
ଜୟ ହୋ—ବାଳୁତ କାଳନ୍ତି ଲଗାଉ ମୋହ ।
ଏବେ କିପାଁ ଆଉ ନୋହୁଛ ତୋହ ।
ନାଥ ତୁ ଦୟାରେ ମାୟା ଲଗାଉ ।
ଏବେ କସ ପାଇଁ ମୋହ ଭରାଉ ।
ଜୟହୋ—ଭୁକ୍ତ ଦେହେଁ କେତେ ଦେଖାଉ ବଳ
ବଳଅଦାସ ଜୀବନ ସୁଫଳ । ୪୪୯ ।
ଜୟହୋ—ଯେତେବେଳେ ଦଶବରୁଁ ସାନ ।
ମନରେ କିପାଁ ନ ପାଇଲୁ ଅନ ।
ନାଥ ତୁ ଏବେହେଁ କ କ କରୁ ।
କଷାପ ହୋଇଲେ କପୂଣ ହାରୁ ।
ଜୟହୋ—କଣ୍ଠେ ତୁଳସୀମାଳ ତୋର ଶୁଭ ।
ବଳଅଦାସର ମନ ତ ମିଡ଼ । ୪୫୦ ।

ହରି ହେ—ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥେ ମୋ ଜାଣିଲି ମନ ।
ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯେ ହେଉ ପ୍ରସନ୍ନ ।
ନାଥ ତୁ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ରକ୍ଷିବା ପାଇଁ ।
ରଥରେ ମୂର୍ତ୍ତିଗୁ ଅସଗୋସାଇଁ ।
ହରି ହେ—ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତ ସାଇଁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଦଏ ଥନାଇଁ । ୪୫୧ ।
ହରି ହେ—ଯେବଣ ଜନେ ଅନ୍ତନ୍ତ୍ର ସୁଲ୍ଲଗି ।
ସେହୁ ଯେ ବେଢ଼ନ୍ତି ଚନ୍ଦନ ଲାଗି ।
ନାଥ ହେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଥିଲେ ସେ ଧାଇଁ ।
ତେଣୁ ଦର୍ଶନ ନଦେଲୁ ଗୋସାଇଁ ।
ହରିହେ—ଚନ୍ଦନ ଲାଗି ଯେ ଜଗତେ ସାର ।
ଧନ୍ୟ ଜୀବନ ବଳଅ ଦାସର । ୪୫୨ ।
ହରିହେ—ରୁକ୍ମିଣୀ ବୁଦ୍ଧି ପାଇଲା ଜନସ୍ତେ ।
କର୍ମେଣ ଅପୂର୍ବ ଅଳପ ହୋଏ ।
ନାଥ ତୁ ଅଳପ ସଦୟେ କଲୁ ।
ସାତକନ୍ତ ଯେ ଅମର କହୁଲୁ ।

ହରିହେ—ତେଜେଣ ନାଶନ କେଶବ ନାମ ।
ରକ୍ଷା କରିପି ଦାସ ବଳରାମ । ୪୫୩ ।
ହରିହେ—ଜଗତ ଭିତରେ ତୋନାମ ସାର ।
ନାନା କର୍ମାଦ୍ଧ ପାପୁଁ ପାରକର ॥
ନାଥ ତୁ ସବୁଙ୍କର ସବୁସନ୍ଧୁ ।
ସଙ୍ଗ ଘଟରେ ବଜେ କର ଥାଉ ॥
ହରିହେ—ମୋତେ କାହୁଁପାଇଁ କଲୁ ନରାଶ ।
କଦୋଷ କଲା ବଳରାମ ଦାସ । ୪୫୪ ।
ହରିହେ—କୋଟିଏ ତୀର୍ଥରେ କୋଟିଏ ଧନ ।
କୋଟିଏ ଭୂମିଦେବା ସଂଧା ଦାନ ॥
ନାଥ ତୋ ଗୋଟିଏ ନାମ ଜପିବା ।
କୋଟିଏ ବେଳ ଭାଗିରେ ଝୁସିବା ।
ହରିହେ—କଳା ଶ୍ରୀମୁଖକୁ କେ ବୋଲେ ଭୁଲ ।
ବଳରାମ ଦାସ ବୋଲେ ଅମୂଲ୍ୟ । ୪୫୫ ।
ହରି ହେ—ତୋହର ଦୟାରେ ବଶେଷି ବନ୍ଧୁ ।
ବଇର ଶରଣ ପଶିଲେ ସନ୍ଧୁ ।

ନାଥ ତୋ ଏହୁ କଥାକୁ ବିସ୍ମୁଛି ।
ନାଥ ମୁଁ ଏହୁ କଥାକୁ ମରୁଛି ।
ଜୟଦେବ—ଯେବେ ତୁ ମୋତେ ବାରେକ ରକ୍ଷିବୁ
କଳଣ ଦାସ ଦୋଷ ନ ଧରିବୁ । ୪୫୬।
ଜୟଦେବ—ତୋତେ ଆଶ୍ରେକର କେତେ ସହୁବ
ଅଛୁ କେତେ ସଭ ତା ତ କହୁବ ।
ନାଥ ତୁ ମୋହ କଥା ସବୁ ଜାଣୁ ।
ତୋତେ ମୋ ମନ ନ ସ୍ମରଇଁ କେଣୁ ।
ଜୟଦେବ—ଭୃତ୍ୟ ଲୋକର ଛଟିଥାଉ ପାପ ।
ତୋହର୍ତ୍ତାଂର ଭୃତ୍ୟ କଳଅଦାସ ।୪୫୭।
ଜୟଦେବ—ତୋହର ଅଙ୍ଗେକେଇଁ ମୋତେ ଭର
ଏତେକ ମାତ୍ରକୁ ତୁ ବୋଲକର ।
ନାଥ ମୋ ଦନ୍ତେ ତୀରଣ ଧରଣ ।
ତୁହି ଯେ ସର୍ବଘଟେ ନାରାୟଣ ।
ଜୟ ଦେବ—ମୁହିଁ ଯେ ତୋତେ କରଛି ମୁଦ୍ଧାଁଶ
ଦାଶ କଳର ଛେଦ ମାୟାପାଶ ।୪୫୮।

ହରହେ—ମୁହିଁ କଥା ତୋତେ କହିବ କାହିଁ ।
ତୁ କପାଁ ହସିଲୁ ମୋତେ ଅନାଇଁ ।
ନାଥ ତୁ ଅବଲଣିପଣେ ଯାଉ ।
ସଭିତଲେ ଘଣ୍ଟ ଖଣ୍ଡେ ବଜାଉ ।
ହରହେ—ତୁ ଯେବେ ହସିଲୁ ମୋତେ ଅନାଇଁ
କଳଅବାସକୁ ଭଣ ଗୋସାଇଁ । ୪୬୧ ।
ହରହେ—କୃପାସିନ୍ଧୁ ବୋଲି ବୋଲନ୍ତି ତୋତେ
କପାଇଁ କୃପା ତୁ ନ କଲୁ ମୋତେ ।
ନାଥ ମୁଁ ଅଟଇଁ ତୋର ଅଭକ୍ତ ।
ମୋତେ ଖଣ୍ଡଣ କେଡ଼େ ବନ୍ଧୁଦିନ ।
ହରହେ—କହା ଗିତ୍ତୁଥିଲୁ ତନ୍ତୁ ରହୁଲୁ ।
ବୋଲେ କଳଅ ତାହା ପାସୋରଲୁ ।
ହର ହେ—ଦଶବାମନ ରୂପକୁ ଦଇକ ।
ନାମକୁ ଜପୁଛନ୍ତି ସୁରମୁନି ।
ନାଥ ତୋ ନିର୍ଗୁଣ ନାମ ଅଟଇଁ ।
ମୋହର ମନକୁ ଦଣ୍ଡେ ନ ଯାଇ ।

ଜୟହୋ—ହରିବାର ବୋଲି ତୁହି ବୋଲାଉ ।
ବଳଅ ବୋଲେ ସବୁଠାରେ ଥାଉ ।୪୭୧
ଜୟ ହୋ—ଶୌସ୍ୱଣିବାଠେ ଭଙ୍ଗା ନଖକୋଣେ
ପୃଥ୍ୱୀ ଧରିଲୁ ତୁ ଦନ୍ତମୂଳେ ।
ନାଥ ତୁ ବର୍ଣ୍ଣପୋଢ ହୃଦେ ଥାଉଁ ।
ବଡ ତୁ ଅସମ୍ଭବ ମହାବାହୁ ।
ଜୟ ହୋ—ଦେବେ ଅଗୋଚର ମାୟା ଭୋଦର
ବଳରାମଦାସ କେତେ ମାଗଇ । ୪୭୨ ।
ଜୟ ହୋ—ନବଖଣ୍ଡ ପୃଥ୍ୱୀ ଗର୍ଭେ ପୂରାଉ ।
କୋଟି ମେରୁ କୋଟି ସିନ୍ଧୁ ଦେଖାଉ ।
ନାଥ ତୋ ରୋମମୂଳେ ବସୁନ୍ଧର ।
କେତେ ମୁଁ କହିବଇଁ ଅନ୍ତର ।।
ଜୟ ହୋ—ଦେବେ ଅଗୋଚର କହିବ କେତେ
ଦାସ ବଳଅର ଭରସା ତୋତେ ।୪୭୩
ଜୟହୋ—ଶୌସ୍ୱଣି ଡାଠେ ଗଙ୍ଗାପାଦେ ଲୁଚେ
ଯଶୋଦା ପାଣି ଆଞ୍ଜୋଳରେ ପୋଛେ ।

ନାଥ ତୋ ମହିମା ବଡ଼ ଦୁର୍ଲଭ ।
ସ୍ତବରେ ଭକ୍ତ ଜନଙ୍କୁ ସୁଲଭ ।
ହରିହୋ—ଦେବେ ଅଗୋଚର ଯାହାର ମାୟା
ବଳଆ ଦାସଙ୍କୁ କର ସୁଦୟା । ୪୬୪ ।
ହରିହୋ—ଧନଲୋଭ ଦେଖି ଗରବୀ ପ୍ରାଣୀ ।
ଭଲମନ୍ଦ ଦୁଇ ପାପ ନ ଜାଣି ।
ନାଥ ଏ ସଂସାରେ ଅସାର ଦେଖି ।
ଏଥିକି ଯେ ଅପକାରର ଥାଇଁ ।
ହରିହୋ—ଅଭପଦେ ନ ଥିବ ଏ ଦେହ ।
ବଳ ଦାସଙ୍କୁ ସତକଥା କହ । ୪୬୫ ।
ହରିହୋ—ଧନ ଯଉବନ କୋହଇଁ ସତ ।
ତରିବ ଯେବେ ଚିନ୍ତ ଜଗନ୍ନାଥ ।
ନାଥ ତୁ ବୋଲୁଥାଉ ହରିହର ।
ଭବସାଗରରୁ ଯିବୁ ତୁ ତର ।
ହରିହୋ—ତାରକ ନାମଟି ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଭାବେ ଶ୍ରୀରାମ । ୪୬୬ ।

ହରିବୋ—ସାସ୍ତ୍ରାଙ୍କୁଣୀ ତୁ ଫେଡ଼ ମୋହର ।
ଯେତେ ଅକର୍ମ ସବୁ ଦୂରକର ।
ନାଥ ତୁ ତାରିବୁ ମୋତେ କେମନ୍ତେ ।
ଏବା ଭଜ ମୋତେ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
ହରିବୋ—ଏହୁ କଥାକୁ ମୋତେତ ସୁହାଉ ।
ବନଅ ଦାସକୁ ନଅ ଉଦ୍ଧାର ।
ହରିବୋ—ଜାଣ୍ ତୁ ସକଳ ଲୀଳା କେମନ୍ତେ ।
ଅଧିପ ହାତେ ଦଣ୍ଡଦେଲୁ ମୋତେ ।
ନାଥ ମୁହିଁ କ ଦୋଷ କଲି କହ ।
ତୁମ୍ଭେ ଇଚ୍ଛାର ମାନ ଯେ ନ ସହ ।
ହରିବୋ—ଇଚ୍ଛାର ଛଳେ ବାମେ ଛୁଇ ନେତ ।
ବଳରାମ ଦାସ କହେ ଜୁଟାଇ । ୪୬୮ ।
ହରି ବୋ—ଧୂପର ବେଳେ ଜଗତର ମୁଖ ।
ଶୁଣ ସୁଜନେ ଭକ୍ତର ଦେଖ ।
ନାଥ ମୁଁ ଧୂପବେଳେ ଗଣ୍ଡଥାଇଁ ।
ତୋହର ଶ୍ରୀମୁଖ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ।

ବରଦୋ—ଧୂପ ଅଲଗି ଚନ୍ଦାପନା ଭୋଗ ।
ଦେଖି ବଳଅ ହୋଇଲ୍ଲ ନିସ୍ତାର ।୪୬୯
ବରଦୋ—ସବୁବେଶ ଏକା ଲୋକେ ଯେ ବୋଲ
ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟ ଯାକ ତୋ ମୁଖ ମୋହଇଁ ।
ନାଥ ରୁ ଛୁଇଁବାରୁ ଜଗତେ ପ୍ରାଣୀ ।
ତୁହିଁ ଅଜ୍ଞାନ କରୁଛୁ ନ ଜାଣେ ।
ବରଦୋ—ଜଗତସଙ୍ଗେ ମୋତେ ସଉକଳ ।
ଦାସ ବଳଅ ମନ ଏବେ ଦୃଢ଼ । ୪୭୦ ।
ବରଦୋ—ବଇଭବେ ଭଜୁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ।
ସ୍ନାନବେଦୀରେ ଯେ ବଡ଼ ଉତ୍ସବ ।
ନାଥ ରୁ ଦେଖିଲ ପବଣ୍ଡ୍ରି ଜନେ ।
ସ୍ନାନମଣ୍ଡପରେ ଶ୍ରୀ ଦେବରାଜେ ।
ବରଦୋ—ନାନା ତୀର୍ଥଜଳେ ସ୍ନାନକୁ କର ।
ବଳରାମ ଦାସ ଦେଖି ନିସ୍ତର । ୪୭୧ ।
ବରଦୋ—ସ୍ନାନ ଭରଣ ଲେଉଟି ବଜସ୍ତେ ।
ଫୁଲଚୂଳମାନ ଦସୃଣା ଶୋଭେ ।

ନାଥ ତୁ ଶ୍ରୀଗଲାଗି ହୋଇଁ ବଳେ ।
ଛନ୍ଦ ଭୂଷଣରେ ଶଙ୍ଖ ସାଜେ ।
ହରିହେ—ଦର୍ପଣମୂର୍ତ୍ତି ବନାପନା ସାର ।
ବଳରାମ ଦାସ ବୋଲଇ ଧର । ୪୭୨ ।
ହରି ହେ—ଜଗମୋହନ ପାଳକୁ ଯଜସ୍ୱେ ।
ଅଣସରକୁ ତାହି ବନ୍ଦାହୋଏ ।
ନାଥ ତୁ ଆସି ହୋଇଁ ଅଣସରେ ।
ତାହି ରୂପରେ ଶ୍ରୋପମ୍ପଗ କରେ ।
ହରିହେ—ପନଦ୍ଦଦନ ଅଣସରେ ରହୁ ।
ବଳଅ ଦାସଙ୍କୁ କଥା ନ କହୁ । ୪୭୩ ।
ହରିହେ—ଅଣସରନ୍ତେ ଉଭାହେଲେ ଯାଇ ।
ସ୍ୱର୍ଗେ ସୁରଗଣେ ଅଛି ସମସ୍ତ ।
ନାଥ ସେ ମଣୋହି ବୋଠାରେ ଯାଇଁ ।
ଶିରେ ମାରକର ପାପାଡ଼ି ଶୋଇ ।
ହରିହେ—ନେତ୍ର ଉତ୍ସବଶୂନ୍ୟରେ ମେଳଣି ।
ଦାସ ବଳଅ ଦେଖୁଥିଲା ପୁଣି । ୪୭୪ ।

ହରିବୋ—ଲକ୍ଷାଅବସାନେ କମଳା ବୋଧି ।
ମାୟାବରଣ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରବୋଧି ॥
ନାଥ ହୋ ଗୁଣ୍ଡିଚ ଯାତ୍ରା ସମନ୍ତେ
ଉଦ୍ଧ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଭୁଲେଣେ ଏକାନ୍ତେ ।
ହରିବୋ—ଦାରୁବସାନେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଦେଖି ଜଗତ । ୪୭୫ ।
ହରିବୋ—ଅଷାଢ଼ ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ୱିତୀଅ ଦିନ ।
ଗୁଣ୍ଡିଚ୍ଚବଳେ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ।
ନାଥ ହୋ ନବଦନ କଣ୍ଠହାର ।
ସଙ୍ଗରେ ଆଗିଅଣେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭାଇ ।
ହରିବୋ—ପ୍ରଭୁବରଷ ଧନେ ଏନ୍ତୁରନେ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଦେଖେ ନୟନେ ।୪୭୬
ହରିବୋ—ଶୋଳଚକରଥେ ବସିଲୁ ବେଶେ ।
ମୋତେ ଦେଇଗଲୁ ଦାରୁଣ ଦୁଃଖେ ।
ନାଥ ତୁ ମୂରୁଛି ପାଇଲେ ବଡ଼ ।
ତୋର ଦୟାଥିଲେ ରଥରେ ଚଢ଼ ।

ଦଇବୋ—ତୁ ଇଥେ ରଜକୁ ମୁଁ ଥିବ ଅଗ ।
ବଳଅ ବାସର ଅଡ ସଗ୍ଗ । ୪୭୨ ।
ଦଇବୋ—ଘଇଢ଼ିବୁ ବୋଲି ମୋ ମନେ ନାହିଁ
ମେଛ ପ୍ରାଏକ ମଣିଥିଲି ମୁହିଁ ।
ନାଥ ମୁଁ ମନେ ଜାଣିଥିଲି ଏତେ ।
ମୋହର ହୃଅ ଯେ ଭଜିଲି ତୋତେ ।
ଦଇବୋ—ଯେତେବେଳେ ଯେତୁ ନେଲୁ ବାହାର
ଜାଣିଲି ବଳଆ କୋହେ ତୋହର ।
ଦଇବୋ—ମୁହିଁ ଯେବେ କର୍ମେ ହୁଅନ୍ତି ତୋର
କପାଇଁ ଯେତୁ ଯେ ବୋନ୍ତି ବାହାର ।
ନାଥ ହୋ ଏବେ ଯେ ଜାଣିଲି ମୁହିଁ ।
ତୋହର ଦୟା ଅଛି ମୋତେ ନାହିଁ ।
ଦଇ ବୋ—ତୁ ଥବା ମୋତେ ଛାଡ଼ିବୁ ଗୋସାଇଁ
ବଳରମ ଦାସ ଛାଡ଼ିବ ନାହିଁ । ୪୭୯ ।
ଦଇ ବୋ—ଗୋରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସ୍ତ୍ରୀଶ୍ୱ ହତ୍ୟାକରୁ ।
ଦୁଣ୍ଡୀ କୋଠାର ଗୁରୁଜନେ ମାରୁ ।

ନାଥ ତୁ ମାଗି ବରଷଣେ ସହୁ ।
ପିତା ବୋଇଲେ ମାତାମୃଣ୍ଡ ତାହୁଁ ।
ହରି ହେ—ଯାହାର ସାର୍ଥନ୍ତ ଅଟେ ଏମନ୍ତ ।
ବଳଅ ଘର ଯେ ଜସ ମହତ । ୪୮୦ ।
ହରି ହେ—ଠାକୁର ହୋଇ ବହୁରୂପ ତାକୁ ।
ଯନ୍ତୁଁ ଜନଙ୍କର ଭିତରେ ଅଛୁ ।
ହାଥ ତୁ ସଙ୍ଗେ ପେଲ ନଷ୍ଟ କଷ୍ଟୀ ।
ମହାମାୟା ଯେ କପଟ ଆବୃଷ୍ଟ ।
ହରି ହେ—ଅଳ୍ପପାଷ୍ଟ ହେଉଁ ଭିତରେ ଥାଇଁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଦେଖି ଅନାଇଁ । ୪୮୧ ।
ହରିହେ—ଅନନ୍ତରେ ତୋ ବହୁରୂପ ରୂପ ।
ନଷ୍ଟ ବାରେଣେ ଯେ ସ୍ଥାନ ସ୍ୱରୂପ ।
ନାଥ ତୁ ବାକୁଥାଉ ବାହୁଁପାଇଁ ।
ସେହୁ ବଂଶେ ଗୋପୀ ହୋଇଲେ ବାଇ ।
ହରିହେ—ତୋହ ବାଞ୍ଛାଲତ ବଳ ହୋଇଲା ।
ବଳରାମ ଦାସ ବାଞ୍ଛା କହିଲା । ୪୮୨ ।

ହରିହେ—ଅପାର କାଳ ବୁଡ଼ାଦଅଁ ମୋଟ ।
ସବୁ ଦେବାଦେବୀ ତୋ ଚେଷ୍ଟାଦେଟ ।
ନାଥ ତୁ ଅନେକ କାଳ ପୁରୁଣା ।
ତୋତେ ନ ଜାଣିଣ ହୁଅନ୍ତ ବଣା ।
ହରିହେ—ତୋତେ ଯେ ଜାଣନ୍ତି ସବୁଙ୍କୁ ଅଗ
ବଳରାମ ଦାସ ଜାଣେ ସେ ଭାଗ ।୪୮୩
ହରିହେ—ଅପାର କାଳ ବୁଢ଼ାଦଅଁ ଗୋଷ୍ଠି ।
ଶୋଭୁଛ ପାଦପଦ୍ମକୁ ବଇଠି ।
ନାଥ ହେ ଭକ୍ତ ବଇଠି ତୋ ସାଜେ ।
ଅନାଥବା ହୋଇଲେକ ଯେ ଭାଜେ ।
ହରିହେ—ତୁମ୍ଭ ପାଦପଦ୍ମ ହରଷେ ବନ୍ଦୁ ।
ବଳରାମଦାସ ସାନନ୍ଦେ କହୁ । ୪୮୪ ।
ହରିହେ—ହରଷେ ଚିନ୍ତିଲି ତୁମ୍ଭ ଚରଣ ।
ଜାଣି ଶଙ୍କର ଯଣ୍ଠିଲ ଶରଣ ।
ନାଥ ଯେ ଅଜାମଳ ହୋଇଅଛୁ ।
ସେଜବ୍ୟାଧ ଯେ ରମ୍ଭ ନାହିଁ କହୁ ।

ହରହେ—ସେହୁପାଦରେ ପଶିଲି ଶରଣ ।
ବଳଦାସଙ୍କୁ କଲୁ ଅବାରଣ । ୪୮୫ ।
ହରହେ—ଯିଏସେ ବୋଲୁ ମୋ ତହୁଁ ନାହିଁ ଆନ
ତୁ ଈଶ ହରି ଗୁରୁଁ ଭଗବାନ ।
ନାଥ ତୁ ମୁଣ୍ଡିଆମାନଙ୍କ ଗୁରୁ ।
ଥେଣ୍ଟମାନଙ୍କର ତୁ ଦର୍ପହରୁ ।
ହରହେ—ଯେହ୍ନୁ ଯେମନ୍ତେ ତା ଦେଖିଲେ ଜାଣୁ
ବଳଅ ଚନ୍ଦ୍ରଇ ତୋ ପାଦରେଣୁ ।
ହର ହେ—ଶଙ୍କର ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଉଧାରିଲୁ ।
ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ କାଟିଲେ ସହିଲୁ ।
ନାଥ ତୁ କ ଲଙ୍କ ସମ୍ପୁଲ ଧନ ।
ଦେଇ ତୁ ବାଣ୍ଡିପୁରେ ବସଇନ ।
ହର ହେ—ପ୍ରଭୁପଣର ପରମ ଶ୍ରୀସାଇଁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଏଣୁ ଭାବଇଁ । ୪୮୬ ।
ହରହେ—ଅଭୟ ନବ ଅବଗଳ ବେଶ ।
ଅଲେଖ ଲେଖ ନାହିଁ ପରକାଶ ।

ନାଥ ତୁ ଦେଖିଣ ଏମନ୍ତ ହେଉ ।
ଏବେତ ଆନ ଗତହିଁ ନ ଦେଉ ।
ଦଇହୋ—ନାନା ଅବଗୁଣ ହୋଇଲା ସିଦ୍ଧେ ।
ବଳଅ ଦାସଙ୍କୁ କଲୁ ଅବାଧ୍ୟ । ୪୮୮ ।
ଦଇହୋ—ଭାବଦେଇଁ କରିଁ ଅଭାବ ହେଉ ।
ପ୍ରଭୁପଣେ ଏତେ ଗୁଣ ଦେଖାଉ ।
ନାଥ ତୋ ମାୟାର କେବଳିଁ ଜାଣେ ।
ମୋହର କାଠ ତୁ ମାୟା ଭାଙ୍ଗୁଣେ ।
ଦଇହୋ—ପାପ ପୁଣ୍ୟକୁ ତୁହି ଯେ ଗିଆଁତା ।
ବଳରାମ ଦାସର ଫେଡ଼ ଚିନ୍ତା । ୪୮୯ ।
ଦଇହୋ—ଚନ୍ଦ୍ରସେଣା ଘୌଡ଼ି ଭଲ ଯୋଉଲା ।
ଜାଡ଼ ଜାଣି ତୋ ମୁଣ୍ଡ ଛେଚିଥିଲା ।
ନାଥ ତୁ କଣ ପଳାଇ ଥଇଲୁ ।
ଆସି ବୁଢ଼ୀ ଆଗରେ କହିଲୁ ।
ଦଇହୋ—ଶୁଣି ବୁଢ଼ୀ ହସେ ଦରଦର ।
ବଳରାମ ଦାସ ଥିଲା ସେଠାର । ୪୯୦ ।

ହରହେ—ଏବେ କହୁଛ ଯେତେ ତୋର ଗୁଣ
ମୋତେତ ଇନ୍ଦ୍ର କଲୁ ନାରାୟଣ ।
ନାଥ ମୁଁ ତୋର ଏଥିଁର ସହିବ ।
ଯେତେ ମୁଁ ଜାଣି ଅଛଇଁ କହିବ ।
ହରହେ—ତୁ ଯାହା କଲୁ ଜଗତେ ଲହଳା ।
ବଳରାମ ଦାସ ତୋତ ଯୋଇଲା ।୪୧୧
ହରହେ—ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ତୋ ଦେହ ବୋଲି କହୁ
ବଢ଼େଣିବ ତୋର ବଳି ବସଉ ।
ନାଥ ତୁ ସଭ୍ରଳ ଆପଣେ ଥାଉ ।
ମାରିଁବ ଲୁହ ଯେ ଭୂଜ ଛଡ଼ାଉ ।
ହରହେ—ଜାଉଳୁଳ ଲାଜ ତୋ ବହୁଁ ନାହିଁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ସତବଦଇଁ । ୪୧୨ ।
ହରହେ—ମହୁଳାଙ୍କୁ ଛନ କପଟ କଲୁ ।
ମାରିଁବ ପଲଙ୍କସ୍ତପାତ ଦେଲୁଁ ।
ନାଥ ତୋ ଚନ୍ଦ୍ରସେଣୀ ଯେ ଦେଖିଲା ।
ନନକୁ ଦେଖାଇବ ଯେ ବୋଇଲା ।

ଦଇବୋ—ଅସି ଦେଖେ ନନ୍ଦକୋଳେ ବାଳୁତ

ବଳରାମ ଦାସ ଜାଣେ ଗୁପତ । ୪୯୩ ।

ଦଇବୋ—ମଜିଲା କାଖେ ବାଳୁତ ସ୍ୱଭାବ ।

ରାଧିକା କୋଳେ କ୍ରୀଡ଼ା କାମଦେବ ।

ନାଥ ତୁ ଏଡ଼େ ବନ୍ଧୁରୂପେ ଥାଇଁ ।

ଭାବରେ ଗୋପୀଙ୍କ ପାଲଟା ବନ୍ଧୁ ।

ଦଇବୋ—ଗୋପାଳଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ମିଶା ।

ବଳରାମ ଦାସ କରନ୍ତି ଆଶା । ୪୯୪ ।

ଦଇବୋ—ଦେବେ ନ ଜାଣନ୍ତି ତୋହର ମାୟା ।

ଅଜ୍ଞ ହୋଇ କେ ଜାଣିବ ତାହା ।

ନାଥ ତୁ କାନ୍ଦୁଥାଉ ମାନ୍ତୁ ଅଗେ ।

ମାନ୍ତୁ ମାଇଁ ଦେଖିବୁ ଏକସଙ୍ଗେ ।

ଦଇବୋ—ରାଧା ଦେଖେ ଚନ୍ଦ୍ରସେଣୀ କାଖର ।

ବଳଅ ଦାସ କରଇଁ ଗୁହାର । ୪୯୫ ।

ଦଇବୋ—ବୃନ୍ଦାବନ ପଥେ ପଶିଲୁ ଯାଇଁ ।

ଗୋପିସଙ୍ଗରେ ଖେଳନ୍ତୁ ତୁହି ।

ନାଥ ତା ବୃତ୍ତି କେମନ୍ତେ ଜାଣିଲ ।
ଯାହିଁ ଯଶୋଦା ଅଗରେ ବହିଲ ।
ହରହେ—ଯଶୋଦା ଦେଖେ ଭାଇଯା ଗୃହସ୍ଥ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଦେଖି ହସନ୍ତ । ୪୯୬ ।
ହରହେ—ଏଡ଼େ ବହୁରୂପୀ ଦେଖିଲ କାହିଁ ।
ସୁଧାଙ୍କୁ କାଳୁଅ ଖାଇଲ ଯାଇଁ ।
ନାଥ ତୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୁଣ ଦେଉ ।
ଗଦ ତୁ ଆଣ ଯା ମାମୁଙ୍କୁ ବନ୍ଧୁ ।
ହରହେ—ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ରସେ ବିବିଧ ରସେ ।
ତାହା ଦେଖିଲେ ବଳରାମ ଦାସେ ।
ହରହେ—ଏଡ଼େ ମହାପ୍ରଭୁ ସବୁ ଜାଣଇଁ ।
କେତେଲେକ କଥା ଅଛୁ ଚତୋଇ ।
ନାଥ ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନାରାୟଣ ।
ନରେ ଯେ ସୁମରନ୍ତି ମନେ ମନ ।
ହରହେ—ତୋର ମହିମା ଦେବଙ୍କୁ ଦୁର୍ଲଭ ।
ବଳରାମ ଦାସ କହେ ସୁଲଭ । ୪୯୮ ।

ହରହେ—ଯମନନ୍ଦନୀ କର୍ଣ୍ଣିକା ସଙ୍ଗେ ।
ତୋ ସଙ୍ଗେ ଭଙ୍ଗିଗଲେ ହେଜ ହୁଦେଁ ।
ନାଥ ତୁ ପର୍ଶିବାମାତ୍ରକେ ଖାଉ ।
ଭୁଞ୍ଜ ଖୋସ ଯୋଜଣ ବସି ଥାଉ ॥
ହର ହେ—ଲୋକେ ବୋଲନ୍ତି ଏ ସଂସାର ଅବା
ବଳରାମ ଦାସ ଦେଖି ହସିବା । ୪୯୯ ।
ହର ହେ—ଗୋପପୁରରେ ଗୋପାଳଙ୍କ ମେଳେ
ଖେଳ ଖେଳୁଥାନ୍ତି ବାଳୁତ କାଳେ ।
ନାଥ ତୁ ସେ କଥା ଜାଣୁ କି ହର ।
ମନରେ ଧରୁଛି ମୁଁ ହେତୁକର ।
ହର ହେ—ଦୃଢପଣେ ମୁହିଁ ଅସର ଯାଇଁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଅଛି ତ ତୋର । ୫୦୦ ।
ହରହେ—ଲକ୍ଷ୍ମଣରୂପି ତୋତେ ଭୁକ୍ତି କଲ ।
ଅପୂର୍ବ କି ହୋଇଅଛି ବୋଇଲ ।
ନାଥ ତୁ ପ୍ରଭୁଦାନ ତାକୁ ଦେଲୁ ।
ସାତଦିନ ସାତ କଳପ କଲୁ ।

ବଉଦୋ—ଦେବସଭାରେ ଯେ ଋଷି ବାନ୍ଦଳ ।

ବଳରାମ ଦାସ ବଦୋଶ ବଳ । ୬୦୧ ।

ବଉଦୋ—ହସ୍ତିନା ଦ୍ୱାରକା କେତେ ଅନ୍ତର ।

ଦ୍ରୌପଦୀ ଡ଼ାକଲେ ମାନ ଛଡ଼ର ।

ନାଥ ତୁ କାହୁଁ ଥାଇଁ ତା ଶୁଣିଲୁ ।

ବସ୍ତ୍ରରେ ବହୁଳ ପ୍ରାପ୍ତ ମଣିଲୁ ।

ବଉଦୋ—ବସ୍ତ୍ର ଯେଭଳେ ନ ଦିଶିଲା ଅଙ୍ଗ ।

ବଳରାମ ଦାସ ଦେଖଇ ରଙ୍ଗ । ୬୦୨ ।

ବଉଦୋ—ଦେଖି କଉରବେ କାତର ହୋଇଁ ।

ମନରେ ଅଗ୍ନି ଯେ ଲାଗିଲା ଯାଇଁ ।

ନାଥ ତୁ ଭକ୍ତର ମାନ କ ସହୁ ।

ଭକ୍ତଯୁଗରେ ତୁ କଥା ରୁହାଉ ।

ବଉଦୋ—ତେତେକର ମୁହଁ ଲୋକେ ବସଇଁ ।

ବଳରାମ ଦାସ ସେବାରେ ଥାଇଁ । ୬୦୩

ବଉଦୋ—ଜଗତେ ତୋର ବସୁଣା ଲାଗୁଣି ।

ଅଟେ ନିଜସ୍ୱ କରୁ ଚକ୍ରପାଣି ।

ନାଥ ତୁ ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ବଜେ ।
ପଞ୍ଚଅଙ୍ଗରେ ଭୂଷଣ ସାଜେ ।
ହରି ହେ—ମୋହ ଭବରେ ବାନ୍ଧି ନାଦ ଦେଉ
ବଳଅ ଦାସଙ୍କୁ କଥା ନ କହୁ । ୫୦୪ ।
ହରିହେ—ଚନ୍ଦନ ଲାଗି ଯେ ହେଉ ଗୋସାଇଁ
ଭୂତଗଣ ଥାନ୍ତି ସମ୍ମୁଖେ ରହି ।
ନାଥ ମୁଁ ତୋହସଙ୍ଗେ ଥାଇଁ ପୁଣ ।
ଚନ୍ଦନ ଲଗୁଥାଇଁ ମୋ ଦେହେଣ ।
ହରିହେ—ତେତେ ସେନେହ ତା କଲୁ ତୁ ହରି
ବଳଅ ଗୁହାରି ନ ଶୁଣୁ ଆଉ । ୫୦୫ ।
ହରି ହେ—ମୂଳକ ତୋତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପଣେ ସହ ।
ଭୂହ ସାଅନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ପୂରି ।
ନାଥ ସିନ୍ଧୁକନ୍ୟା ଯାହା ଦାସୀ ।
ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ଶକ୍ତ ଥାଅନ୍ତି ଅଧି ।
ହରି ହେ—ଲକ୍ଷ୍ମୀପଣେ ଲକ୍ଷ୍ମ ନୋହିଲା ସହ ।
ବଳଅ ଦାସ ଏଣୁକରି ଡ଼ରି । ୫୦୬ ।

ହରଦେବୋ—ଏଡ଼େ ନିଷ୍ଠୁର ହୋଇଲୁ କହିଁାଇ ।

ଜଗତେ ଅଛୁ ପ୍ରତେ ଛପୁଜାଇ ।

ନାଥ ତୁ କାହାକୁ ଦୃଷ୍ଟି ନ ଦେଉ ।

ତୋହର ନାମେଣ ବୋଧ କରଉ ।

ହରଦେବୋ--ମୋତେହେଁ ପାଉଲେ ତୋର ହସ୍ତାସେ

ତୋ ଭୃତ୍ୟ ଭୃତ୍ୟ ବଳରାମ ଦାସେ ।

ହରଦେବୋ—ତୁ ମୋତେ ପୂର୍ବେ ଯାହାଥିଲୁ କହୁ ।

ଏବେକି ତାହା ପାସୋରୁ ଗୋସାଇଁ ।

ନାଥ ତୁ ତାହା ଛାଡ଼ି ଏହା କଲୁ ।

ଯେତୁକୁ ପଡ଼ଭୁଣ ମୋତେ ଦେଲୁ ।

ହରଦେବୋ—ସେହୁ କଥାକୁ ମୁଁ ରୁଚିଲି ତୋତେ ।

କଳଆ ଦାସ କହୁଥିବ କେତେ । ୬୦୮

ହରଦେବୋ—ଜାଣୁ ନା ଯୋପରେ ହୋଇଲୁ ଭୂତ

ଦେଖି ଡ଼ରଲେ ଗୋପାଳ ସମସ୍ତ ।

ନାଥ ତୁ ସ୍ୱଧାକୁ ଲଚିଲୁ ଯାଇଁ ।

ଏହା ଯେ ଗୋପୀ ନ ଜାଣନ୍ତୁ କେହୁ ।

ବର ହେ—ଛଡ଼ାଇ ଯାଉଣ ତୁମର ବନ୍ଧୁ ।
ଦାସ ବଳଅ ଦେଖି ଅପସରୁ । ୬୦୯ ।
ବରହେ—ତାନେ ବହୁଲେ ବେଦେହେଁ ନ ଶୁଣ
ଧୀରେ ବହୁଲେ ତପରେ ଶେନୁ ।
ନାଥ ତୁ ସବୁଠାରୁ ସବୁ ଜାଣୁ ।
ଏବା ମୋହର ଗୁହାର ନ ଶୁଣୁ ।
ବରହେ—ଯେତେ ତୁ ବଳୁ ଯେତେ ଭୁବନରେ
ବନ୍ଧା ହୋଇଲୁ ବଳଅ ଗୁମୂରେ । ୬୧୦
ବରହେ—ଯେତେକ ଭାବ ତୁ ଭକତଙ୍କୁ ଦେଉ
ତନଣେ ଯାଉ ବାନ୍ଧିଲେ ହୋ ସହୁ ।
ନାଥ ହୋ ଏ କଥା କୋହରି କହୁ ।
ଏବା ତାହାବଲେ ତୁଅଇ ସହୁ ।
ବରହେ—ମୂହିଁର ହୋଲେ କଛୁ ବଳ ନାହିଁ ।
ବଳଅ ଦାସଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ କପାଇଁ । ୬୧୧ ।
ବର ହେ—ମୋର ଧ୍ୟେଣ ଯହିଁ ଇଚ୍ଛା ଥାଇଁ ।
ତୋ କଥା କହିଁ ମୋତେ ପ୍ରସରଇ ।

ନାଥ ତୁ ଯାଚି ଦେଉ ମୋତେ ଅଣି ।
ମୋତେ କ ଦେଇ ଯୋଷୁ ଅଛୁ ପୁଣି ।
ବରବୋ—ଏ ବେଳ ତୋ କଥା ଶୁଣେମି ନାହିଁ ।
ବଳଅ ଦାସ ଚରଣକୁ ନ ଯାଇଁ ।୪୧୨।
ବରବୋ—ସବେଦେଁ ମୁଁ ତୋର ନୋହଇଁ ସେବକ
ମୋତେନ ଜାଣନ୍ତି ଘନ ଶଇଲେକ ।
ନାଥ ମୁଁ ତୋହ ଯେନ କ ବଳାଇ ।
ତୋହନାମରେ ପଇଚେ କୋହଇଁ ।
ବରବୋ—ଅଣ୍ଡା କେବଳ ମୋ ତୋହ ନାମକୁ
ସବେଦେଁ ଲେଖୁ ବନ୍ଧୁଅ ଘରକୁ ।୪୧୩।
ବରବୋ—ମନେ ମନେ ଚିନ୍ତା ଦ୍ରୌପଦୀ କଲେ
ଏବା ଶାଢ଼ିଁକ ଅନେକ ଦେଖିଲେ ।
ନାଥ ତୁ ଭଲ ଯେ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧାଉ ।
ତୋହର ଭ୍ରତଂକୁ କେ ପୁଣ କହୁ ।
ବରବୋ—ଖଣ୍ଡେ ଫେଡ଼ିଲେ ଖଣ୍ଡେ ସୁଞ୍ଜୀଅଉ ।
ବଳରାମ ଦାସ ତୋତେ ଭୁଲଇ ।୪୧୪।

ବଉ ହୋ—ଅସନ ଶଯୁନ ଭକ୍ଷ୍ୟ ଖେଳନ୍ତେ ।
ତୋତେ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରା ଭଲେ ମନେ ମନେ
ନାଥ ଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ଦୟା କରୁ ।
ତୁମ୍ଭ ଭୁଜ୍ୟର ଯେ ମାନ ଭୁଞ୍ଜରୁ ।
ବଉହୋ—ତୋତେ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀର ଜନ୍ମଃସିଦ୍ଧ
ବଳଅ ଦାସ କୁବରଙ୍କ ସେ ଘେନ ।୫୧୪।
ବଉହୋ—ବଣସ୍ପତାଗତ ଭୁଞ୍ଜ ସେବେହିଁ ।
ଦୁଉତ ନାହିଁ ସର୍ବ ସୁଖ ଦେଉ ।
ନାଥ ଭୁ ଭାଳ ଭାଟି ଯେତ୍ରୁ ବସ୍ତୁ ।
ଭଜନ ଚନ୍ଦ୍ରା ଭଲେ ବେଉ ଭେଟ ।
ବଉ ହୋ—ମୁହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରା କଲି ଭଶ ଭୁ ମୋତେ
ବଳରାମ ଦାସ କୁବରଙ୍କ ତୋତେ ।୫୧୬।
ବଉହୋ—ଖୋଲ ଚନ୍ଦ୍ରା ପିଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ଧଇବା ।
ତାହୁଁରେ ତେବେ ଫଟାନ୍ତୁର ଦେବା ।
ନାଥ ଭୁ କେମନ୍ତେ ଅଟୁ ଗୋସାଇଁ ।
ନାଶ ଅଜ ତୋର ଭୂର୍ଗବ ମୁହିଁ ।

ଦରଦେବୋ—ଅଜ ଜାଣେମା ତୋର ବଡ଼ପଣ ।
ଯେବେ ବଳଅଛୁ ଯିବୁ ଷଡ଼ଣ ।୫୧୭।
ଦୟଦେବୋ—କୃଷ୍ଣ କେଶବ ମୁକୁନ୍ଦ ବାମନ ।
ମାଧବ ଅଚ୍ୟୁତ ମଧୁସୂଦନ ।
ନାଥ ତୁ ନିରଞ୍ଜନ ଅବଜନ ।
ଚୈତଧାରୀ ନାମ ତୋର ମୁକୁନ୍ଦ ।
ଦୟଦେବୋ—ଏକା ବେଦେ ସହସ୍ର ନାମ ବନ୍ଧୁ ।
ବଳଅ ଦାସଙ୍କୁ ଜଥବା ବନ୍ଧୁ ।୫୧୮।
ଦୟଦେବୋ—ତୁହୁ ଅଟୁ ଏକା ସହସ୍ରେ ସଜା ।
ସହସ୍ରେ ଭୁଜ ସହସ୍ରେ ଭାରଯା ।
ନାଥ ତୁ ସହସ୍ରେ ସୁଧା ସୁବର୍ଣ୍ଣ ।
ମୋହର ଏମନ୍ତ ବଢ଼ଇଁ ମନ ।
ଦୟଦେବୋ—କେଉଁଙ୍କା ପୁଷ୍ପ ତୋ ଶିରେ ମୁକୁଟ ।
ବଳଅ ଦାସର ଉଦ୍ଧରୁ ବେଟ ।୫୧୯।
ଦୟଦେବୋ—ଖଣ୍ଡ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଣ୍ଡ ଦେଖ ଲେଡ଼ନ୍ତି ।
ପାପୀ ଯେ ପୁଣ୍ୟଥାନକୁ ଯାଅନ୍ତି ।

ନାଥ ମୁ ସାଧୁ ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ।
ଯହିଁ ତହିଁ ଥାଇ ଯେ ଅପ୍ରମାଦେ ॥
ଜଗଦେବ—ମୁ ଯହିଁ ଥାଇଁ ସେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଦେଖି ଉତ୍ତମ । ୫୨୦ ।
ଜଗଦେବ—ତାସନାମେ ଏକ ନଗ୍ର ଥିଲା ।
ନୀଳଗିରି ଦେବତାଙ୍କୁ ପୂଜିଲା ॥
ନାଥ ତୁ ତାହାରେ ତ୍ରିପୁରହୂତା ।
ତୁମେ ଦେବାଧିଦେବଙ୍କର ସଜା ॥
ଜଗଦେବ—ତାହା ସନ୍ଧାନ ତୁ କେମନ୍ତେ ଜାଣ
ବଳରାମ ଦାସ ତାହା ପୁଛଇ । ୫୨୧ ।
ଜଗଦେବ—ନେତେକ ପଦ୍ମ ନେତେକ ଗଢ଼ୁଛି ।
ସୁଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପମାଳ ଦେଇଅଛି ॥
ନାଥ ତୁ ସତେଦେଁ ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର ।
ନୂଛଣ ଯାଇଁ ଖୁଲିବା ପଦ୍ମର ॥
ଜଗଦେବ—ତୋର ସୁନ୍ଦରପଣ କାହିଁ ଅଛି ।
ବଳରାମ ଦାସ ଏହା ପୁଛୁଛି । ୫୨୨

ଦଇବୋ—ଅଛ ଅଲୁଳେ ଯେ ସଳ ଦ୍ରାବଳ ।
ଭଣ ଆଦମୂଳ ବୋଲି ବୋଲଇ ।
ନାଥ ତୁ କାହିଁ ଥାଇଁ ତା ଶୁଣିଲୁ ।
ଗରୁଡ଼ ଚଢ଼ିଣ ବଳସ୍ତେ କଲୁ ।
ଦଇବୋ—ଭକ୍ତେ ଯେଣ ଶିର ଛେଦିଲୁ ଗ୍ରାହା
ବଳରାମ ଦାସ ଭାବଇଁ ଏହା । ୫୨୩ ।
ଦଇବୋ—ମନପବନ ଏକଘରେ ଥାଇଁ ।
ମନକୁ ନ କହୁ ପବନ ଯାଇଁ ।
ନାଥ ତୁ କେମନ୍ତେ ମନ ବୋଲାଉ ।
ତାଳେ ପବନ ସଙ୍ଗତରେ ଯାଉ ।
ଦଇବୋ—ଯିବାର ବେଳେ କହିଯିବୁ ମୋତେ ।
ବଳଅ ଦାସର ମାଗୁଣି ଏତେ । ୫୨୪
ଦଇବୋ—ଭକ୍ତର ପାଇଁ ଅଲଘ୍ୟ ଲଘିଲୁ ।
ଭକ୍ତ ଯୋଜଣ ସମରେ ପଶିଲୁ ।
ନାଥ ତୁ ମାରିଥିଲୁ ମହାରଥୀ ।
ରଥରୁ ଅବତରୁ ପାଦଗତି ।

ହରିହେ—ସତ ଶରଣ ଭୃତ୍ୟବୋଲ ଯାଞ୍ଚ ।
ଦାସ ବନଆକୁ ହୋନ୍ତୁ ଦୟାନ୍ତୁ ।୫୨୦।

ହରିହେ—କମଳ ନୟନ ଯେ କମଳାୟୁ ।
କଳଯୁଗେ ନୀଳଗିରି ବିଜୟ ॥
ନାଥ ତୁ କରୁଣାସାଗର ବୋଲି ।
କେଣୁ ଯେ ଆଶ୍ରେ ମୁହିଁ ତୋତେ ବଳି ॥

ହରିହେ—ଜଣ କରମ ବେ ଜଗତ ଅତ ।
ବନଥି ଦାସର ଘେଡ଼ା ତୁ ମାନ ।୫୨୧।

ହରିହେ—କଳାମୁଦରକୁ କଳା ଭଜିର ।
ସବୁର କୃପା ତୁ ହୋଇଲବୋଉ ॥
ନାଥ ହେ ତୋତେ ଲୁଣ୍ଠଇବ କାହିଁ ।
ସାତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଠାବତ ନାହିଁ ।

ହରିହେ—ମୁହିଁ ଯହିଁ ଥିବ ତୁ ତହିଁ ଥିବୁ ।
ବନଥି ଦାସର ମନକୁ ଯିବୁ । ୫୨୨ ।

ହରିହେ—କଳାଶ୍ରୀମୁଖକୁ ବମ୍ପା ଅଧର ।
ଦୁଇ ନୟନ ସେ ପଦ୍ମ ଭ୍ରମର ॥

ନାଥ ମୁ ଲୁବ୍ଧ ଭଲ ତୋତେ ନେଇ ।
ମୋର ମନକୁ ଜଗିଥାଅ ତୁହି ।
ହରିହେ—ତେବେ ସିନା ମୋର ହୋଇବ ଅଙ୍ଗ
ବନଦାସର ନ ଛାଡ଼ିବୁ ସଙ୍ଗ ।୫୬୮।
ହରିହେ—ସନ୍ଧ୍ୟା ଅବକାଶେ ସଜ ହୋଇବ ।
ଦର୍ଶନ ଦେଲୁ ଦଲା ପାବଛଇ ॥
ନାଥ ତୋ ଦର୍ପଣ ଗଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡଳ ।
ହୃଦରେ ଶୋଭଇ କଦମ୍ବ ମାଳ ॥
ହରି ହେ—ଗଦା ପଦ୍ମ ଯେ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଶୋଭେ
ବନଅ ଦାସ ତା କରୁଛି ଧ୍ୟାୟେ ।୫୬୯।
ହରି ହେ—ରତ୍ନସିଂହାସନ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଳା ।
ରତ୍ନ ଓଢ଼ିଅଣି ବଢ଼ଣ ଲେଖା ॥
ନାଥ ତୋ ବିକ୍ରମସିଂହର ଠାଣି ।
ଦେଖିଣ ଭଇବେ ମନୁଜ ପ୍ରାଣୀ ।
ହରି ହେ—ବଢ଼ିଂହାରରେ ନେତ ପଉଷ ।
ବନଅ ଦାସର ଦେଖିବେ ଲଜ୍ଜା ।୫୭୦।

ବଉଦେବୋ—ତୁ ଯେତେ ତାହା ଜାଣୁ ଜଗନ୍ନାଥ
ତୋତେ ଡ଼ାକନ୍ତି ଦୀନ ଚତୁର୍ମାଥ ।
ନାଥ ତୁ ବାହାକୁ କରନ୍ତୁ ସଙ୍ଗ ।
ବାଃ ସଜନ୍ମା ଜନ୍ମ ମାଗୁ ଭଙ୍ଗ ।
ବଉଦେବୋ—ତୋ ଛନ୍ଦ ରଚନା ସଂସାରେ କାହିଁ
ବଳରାମ ଦାସ ଭଲେ ଜାଣଇଁ । ୫୩୯ ।
ବଉଦେବୋ—ଲୋଭ ଭୟ କ୍ରୋଧ ଛନ୍ତି ନ ବନ୍ଧୁ ।
କୁହୁବନ ଯାକ ସବୁ ମସନ୍ତୁ ।
ନାଥ ହେ ସଙ୍ଗୀଙ୍କୁ ତୁ ବଡ଼ ଦୈନ୍ୟ ।
ଭାଣ୍ଡିବ ଧର ନପାରେ ଦବସ୍ତ ।
ବଉ ଦେବୋ—ମୈତ୍ରକୁ ଜାଣିବାଣେ ପ୍ରାଣବନ୍ତ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଜାଣେ ତଦନ୍ତୁ । ୫୩୨ ।
ବଉଦେବୋ—ଗରୁଡ଼ସରେ ବସ୍ତ୍ର ରକ୍ଷି ଥାଉ ।
ଗରୁଡ଼ ହୋଇଁ ତୁହାଙ୍କ ଖାଉ ।
ନାଥ ତୁ ବାଟେ ଯାନ୍ତୁଅଛ ହେଉ ।
ମାନ୍ତୁ ଡ଼ରଲେ ତୁ ଲୁଚଣ ଥାଉ ।

ହରିହୋ—ମାମୁଙ୍କୁ ମାର ମାରିଥିଲେ କାହ୍ନୁ ।
ବଳଆ ଦାସର ଲୁ ଅନ୍ଧ ବନ୍ଧୁ । ୫୩୩ ।

ହରି ହୋ—ନନ୍ଦସୁତ ହୋଇ ଗୋପରେ ଥାଇଁ
ସବ ଲବଣୀ ଯେ ଚୋରାଇଁ ଖାଉ ॥
କାଥ ଭୁ ବନେ ଗାଈ ଚରାଉଥାଇଁ ।
ବନରେ ପୁଡ଼ାଭାତ ନେଇଁ ଖାଉ ॥

ହରିହୋ—ମାତୁଳରେ ଧରି ମାରିଲ ମାରି ।
ବଳ ଧରିଥିଲା ବସନ ଚୋରି । ୫୩୪ ।

ହରି ହୋ—କେଶବ ଭୁଞ୍ଜୁ ବଳଲା ଦୁଧ ।
ତାହା ଖାଇଲେ ତନ୍ତୁଶଠୀ ସିଦ୍ଧ ॥
କାଥ ସେ ପଞ୍ଚେ ଗୋଚେଣ ଅଲଲା ।
ଭୁଇଁ ରେହୁଁ ଯେ ଅମର ହୋଇଲା ।

ହରି ହୋ—ଅବ ଜନ୍ମ ତନୁରଙ୍ଗି ନ ପାଇ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଧ୍ୟାନ ସେଠାଇଁ । ୫୩୫ ।

ହରିହୋ—ସହସ୍ରେ ବେଲ୍ଲୁ ବଲ୍ଲେକରି ବୋଲେ
ମହାସନ୍ଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧରବ ମୋତେ ॥

ନାଥ ମୁଁ ବହୁତ ପାଇଲି ଦୁଃଖ ।
ମୋତେ ବାରେ ଦେଖ ତୁ ପଦ୍ମମୁଖ ॥
ହରିହେ—ତୋର ନ ରଖିଲେ ମୁଁ ବାହୁଁ ଅଛି ।
ବଳରାମଦାସ ଭଜେ ମରୁଛି । ୬୩୭ ।
ହରିହେ—ବ୍ୟାସସଭାରୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମାରୁ ।
ଯଶୀତନୟଙ୍କୁ ସଙ୍କଟୁ ତାରୁ ॥
ନାଥ ତୁ ରଖିଲେ ଏମନ୍ତ କରୁ ।
ତୁମ୍ଭ ଯେ ଭୃତ୍ୟର ଶତ୍ରୁ ଜବାରୁ ॥
ହରିହେ—ଦୟା କଲେଣି ତୁ କରୁ ଏମନ୍ତ ।
ବଳରାମ ଦାସ ତୋହର ଭୃତ୍ୟ ।୬୩୯ ।
ହରିହେ—ନାରଦ ମନେ ବଳ୍ଗିଲ ମଦ ।
ସ୍ତ୍ରୀ ଗୋଟିଏ ତୁ ଦେଲୁ ଗୋବିନ୍ଦ ॥
ନାଥ ତୁ ଦୋଷଜାଣି ଶାସ୍ତି ଦେଲୁ ।
ଯେତେଗୋପୀ ତେତେ ରୂପ ହୋଇଲୁ ॥
ହରିହେ—ତୋର ମହିମା ଦେବେ ଅଗୋଚର ।
ବଳରାମ ଦାସ ବଶେ କିଙ୍କର । ୬୩୮ ।

ହରହେ—ଶ୍ରୀବତ୍ସଲାରେମ ଏକଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
ସ୍ୱର୍ଗରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଲ ଇନ୍ଦ୍ରପଣ ॥
ନାଥ ତୁ ତାରିଲୁ ଅହଲ୍ୟା ଭବେ ।
ତୋର ଭକ୍ତଂଙ୍କୁ କେ କହୁଛ ଗର୍ବେ ॥
ହରହେ—ସାନ ଲୋକଙ୍କୁ ବଡ଼ କରୁପାରୁ ।
ଦାସ ବଳଅଙ୍କୁ ଦଳନ କରୁ । ୫୩୯ ।
ହରହେ—ସାନ ଲୋକଙ୍କୁ ବଡ଼ଲୋକ କଲେ ।
ବିବାଦ କଲ ସେ ନାରଦ ବୋଲେ ।
ହର ତୁ ଧଇଲୁ ମନବୃତ୍ତିର ।
ଧର ରଖିଲୁ ଗୋପପୁରଈଶ୍ରୀ ॥
ହର ହେ—ଇନ୍ଦ୍ର ପଡ଼ିଲା ତୋର ପାଦତଳେ ।
ବଳରାମଦାସ ଦେଖିଲା ଡୋଳେ ।୫୪୦।
ହରହେ—ତୋର ଥାପିଲାଙ୍କୁ ବ୍ୟାସ ବଶିଷ୍ଠ ।
ନ ବାଛିଲୁ ତାଙ୍କୁ ଜାଇରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ॥
ହର ତୁ ଲୋକେବଡ଼ କର ଦେଖୁଁ ।
ମୁନିମାନଙ୍କର ତୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଲେଖୁ ॥

ବଉଦୋ—ଜନ୍ମରେ ବସ୍ତ୍ର ଶୃଙ୍ଗାର ଏକତ ।
ବଳରାମ ଦାସ କହେ ଉଚିତ । ୫୪୧ ।
ବଉଦୋ—ବୃକ୍ଷ ପ୍ରଳୟ ଜଳଷରେ ଜଳ ।
ନାଭିକମଳେ ଭବଶେଷ ଥିଲ ।
ତହୁଁ ତୁ ବ୍ରହ୍ମାପଦ ଲାଗୁ ଦେଲୁ ।
ସୃଷ୍ଟି ପାଳନା କର ତୁ ବୋଇଲୁ ।
ବଉଦୋ—ଉପଦେଶ ତୃଣ ବେଦ ବଖାଣି ।
ବଳରାମ ଦାସ ମନରେ ଗୁଣି । ୫୪୨ ।
ବଉଦୋ—ପ୍ରଳୟ କାଳେ ବଟପତ୍ରେ ଥିଲୁ ।
ମାର୍କଣ୍ଡ ଋଷିଙ୍କି ଗର୍ଭେ ଥଇଲୁ ।
ନାଥ ତୁ ରଖିଲେ ଏମନ୍ତ କରୁ ।
ଗର୍ଭରେ ଦେଖିଲା ଅଶେଷ ମେରୁ ।
ବଉଦୋ—ଗର୍ଭେ ଭୁଲିଲା କେତେଦିନ ଯାଏ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଭରସା ପାଏ । ୫୪୩ ।
ବଉଦୋ—ଜାଗର ଜାଳ ଯେ କରବ ଲୟେ ।
ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ ଦେବାଧିସ୍ୱୟେ ।

ତଉ ମୁଁ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରିନାହିଁ ।
ଯେଣୁ ପରସନ ନୋହୁ ଗୋସାଇଁ ॥
ବରଦୋ—ଏ ପୁଣ୍ୟ କରବ ତା ମୋତେ କହ ।
ବଳଅ ଦାସର ଦେଉ ତୁ ଦେହ ।୫୪୪।
ବରଦୋ—ମୁହିଁ ଜାଣିଲି ତୁମ୍ଭ ସେହୁମତ ।
ଜମ୍ବୁ ଦ୍ୱୀପରେ ଯଜା କଲେ ସୁତ ॥
ନାଥ ତୁ ବେନି କରଣ ଲୁଚିଲୁ ।
ଯେଉଁ ଲାଜରେ ସଂସାରେ ରହିଲୁ ॥
ବରଦୋ—ମୋତେ ଏମନ୍ତ କଉ କେହୁ ନାହିଁ ।
ବଳଅ ଦାସକୁ ଭର୍ଗ ଗୋହାଇଁ ।୫୪୫।
ବରଦୋ—ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଯେଉଁ ବୁଲିଲୁ ଯେତେ ।
ସଂସାର ଲୋକଙ୍କୁ କ କଲୁ କେତେ ॥
ନାଥ ତୋ ଏତେକେ ସାଙ୍ଗେ ନ ଥାନ୍ତି ।
ତାହାଙ୍କୁ ଯେଣ ଦେଲୁ ଏତେ ଭ୍ରାନ୍ତି ॥
ବରଦୋ—ଏବେ ଏହା ଅଛୁ ବଳଅ ଦାସ ।
ଏଥିପାଇଁ ତାକୁ କଲୁ ତୁ ନଗ୍ନ ।୫୪୬।

ହରହେ—ମୁହିଁ ମହାପାପୀ ତୁ ମୋତେ ତାର ।
କ୍ଷମାକର ଯେତେ ଅପ୍ରାଧ ମୋର ।
ନାଥ ହେ ଚରଣକମଳେଣ ଦାସ ।
ଖଣ୍ଡନ ପାପ ଅବକାଶ ।
ହରହେ—ଅପଣା ଭୃତ୍ୟଙ୍କୁ ଅପଣେ ଦଣ୍ଡ ।
କରଅ ଦାସର ଦୁଃଖ କ ଖଣ୍ଡ ।୪୭।
ହରହେ—କରଯୋଡ଼ି ଦନେ ଗୋପୀ ଗୋପାଳ
ଅଗ୍ନି ଦେଖିଣ ହୋଇଲେ ବିକଳ ।
ଭୟ ତା ଦେଖି ସବୁଙ୍କୁ ବୋଧିଲୁ ।
ନୟନେ ତୁ ନାସିକା ବୁଜ ବୋଇଲୁ ।
ହରହେ—ଅନୋଉଣ ଅଗ୍ନି ତେତେ ତୁ ଗିଳୁ ।
କରଅ ଦାସଙ୍କୁ କେତେ ଦୟାଳୁ ।୪୮।
ହରହେ—ମୋତେ ଯେ ଗାଳି ନ ଦେବ ତୋତେ
ମୁହିଁ କ ଡରିଲି ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
ନାଥ ମୁଁ ସତେ କହେଣ ତୋହରି ।
ମେଳବ ପ୍ରଭୁ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଥାଇଁ ।

ବରଦେ—ତୁମ୍ଭ ଜାଣିଲୁ ଅନ୍ତରାହିଁ କେହ୍ନୁ ।
ଜଗଅ ଦାସଙ୍କ ସାମନ୍ତ ତୁମ୍ଭ । ୫୪୯ ।
ବରଦେ—ମନ ଜାଣି ତୋହର କରନ୍ତୁ ସେବା
ତୁ ମୋତେ ନ ଦେଲୁ ତାହା କହୁବା ।
ବରଦେ—ଯେବେ ଦେଲୁ ତୁମ୍ଭ ଚରଣ ବର ।
ଶୁଣୁଁ ଥିଲ ତୋର ଦମ୍ପାଅଧର ।
ବରଦେ—ମୋମନ ଦେଖିବ ତୋହର କହିଁ ।
କେବେ ଜଗତୋର ସେବା କରଇଁ ।
ବରଦେ—ତୁଯେ ମନ୍ଦର ଖରୁଣ ଠାକୁର ।
ସବୁବେଦନା ତୁମ୍ଭେ ପାଇବର ॥
ନାଥ ହେ ସତଶାନ୍ତି ଦଣ୍ଡ ଖମା ।
ଦାସର ଦୋଷ ଏବେ ନ ଘେନମା ।
ବରଦେ—ସବୁ ସାଗର ବାନ୍ଧିଲୁ ତୁମ୍ଭ ।
ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ ଛନ୍ଦୁ କହିଲି । ୫୫୧ ।
ବରଦେ—ନାରାଣ କହନ୍ତି କରଇ ବଧୁ ।
ହାତ ଓ୍ଵାଡରେ ସେତୁବନ୍ଧ ବାନ୍ଧୁ ॥

ନାଥ ତୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପ ଯେ ଧରୁ ।
ଶସ୍ତ୍ରଙ୍କୁ ଦେଉ ଦେଉ ପରସରୁ ॥
ବରଦେବା—ତେବେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଜଣାଅ ଆଣି ।
ଦାସ ବଳଅଛୁ ନ ଭଣ୍ଟୁ ପୁଣି । ୫୫୨ ।
ବରଦେବା—କପଟେ ନାରୀକୁ ସତ୍ୟ କହୁଁ ।
ବୋଇଲୁ ଯୁଦ୍ଧ ଦଅ କରସାଇଁ ॥
ନାଥ ସେ ନାରୀ ଜାଣି ନ ପାରିଲା ।
ତୋତେ ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପ୍ରାୟ ମଣିଲା ॥
ବରଦେବା—ବୃକୋଦରଙ୍କୁ ଯେ ଅବୋଧ ଲାଗିଁ ।
କଳସ୍ତମ ଦାଣ୍ଡ ଥିଲା ସେଠାରେଁ । ୫୫୩ ।
କପଟକର ହିନା ମରାଇଲ ।
ପାଇଥା ହୋଇଁ ଜାଣି ନ ପାରିଲୁ ।
ବଳ ତୁ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଙ୍କୁ ଜଣୁ ।
ବ୍ରହ୍ମାରୁଦ୍ରଙ୍କୁ ଯେ କରୁ ତୁ ଗଣ୍ଡୁ ॥
ବରଦେବା—ଗର୍ବ ଭଞ୍ଜନ ତୁହ୍ନ ଯେ ନ ସହୁ ।
ଜନଅବାସକୁ ଏ କଷ୍ଟ ଦେଉ । ୫୫୪ ।

ହରହେ—ଅଜା ମଞ୍ଜୁଳା ଗ୍ରନ୍ଥ ବନ୍ଧୁ ମାରୁ ।
ପଲକୁ ଦେଖନ ଅପର ଦଗ୍ଧରୁ ।
ପାଣ୍ଡବେ ଅବା ତୋ ଅନ୍ତ୍ରୁ କସ ।
ତାଙ୍କଠାରେ ତୋର ସ୍ନେହ ବିଶେଷ ।
ହରହେ—ବାଳରେ ସେ ତୋତେ ଛୁଇଁଲେ କାହିଁ
ଜଳଦାସଙ୍କୁ ଲୁଣ୍ଠନ୍ତ କପାଇଁ । *** ।
ହରହେ—ମୋର କଥାକୁ ସାବଧାନ ହୁଅ ।
ସୁଦସ୍ୟାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ମୋତେ ଦଅ ।
ହରହେ ଯେତୁ ତୋ ଅଇଲ ମୁହିଁ ।
ମୋତେ ତୁ ନ ପାରିବୁ ଅଡ଼ୁନେଇଁ ।
ହରହେ—ତୋତେ ଛାଡ଼ିଲେ ତୁ ମୋତେ ଛାଡ଼ିବୁ
ଦାସ ବଳଅ ମାଙ୍କେ ସାଙ୍ଗେ ଥିବୁ ।
ହରହେ—ଜାଣୁ ଜାଣୁ ଅଭିମନ୍ୟୁ ମରାଉ ।
ପକ୍ଷୀରଜସୂକୁ ଘଣ୍ଟ ଘୋଡ଼ାଇ ।
ନାଥ ତୁ ଭସିଲେ ଏମନ୍ତ କରୁ ।
ଜରିବସ୍ତ୍ରାରେ ରଣଙ୍କାକୁ ମାରୁ ।

ହରହେ—ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦୟା ହେଲେ ସବୁ ।
ଦାସଜନଙ୍କୁ କାହିଁ ଦୁଃଖ । ୬୭ ।
ହରହେ— ଅର୍ଜ୍ଜୁନ କର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ।
କ ର ନ ଜଲୁ ଭୁ କୃପଶଲ୍ୟଙ୍କ ।
ନାଥ ତୁ ଏମନ୍ତ ଜଣୁ ଗୋସାଇଁ ।
ଭକତବତ୍ସା ତୋ ନାମରୁ ହାଇ ।
ହରହେ—ମୋତେ କପାଳ ତେ କୃପାଟେକୋହିନ
ଜନଅଦାସ ଜାଣି ଜଣାଇଲି । ୬୮
ହରହେ—ଏବେ ତୁ ମୋତେ ବାରେ ମାତୁଳେଖ
ଛନପୁରମଧ୍ୟେ ତୁହି ନରେଶ ।
ନାଥ ତୋ ଦୟାକୁ ସାଗର ନାନା ।
ମୋହର ଦୁଃଖ ଖଣ୍ଡ ହୁଅ ସେହ୍ନା ।
ହରହେ —କେଉଁ ଅପ୍ରାଧକୁ ଏ ଦଣ୍ଡ ଦେଲୁ
ଜନଦାସର କୃପା ଛଡ଼ାଇଲୁ । ୬୯ ।
ହରହେ —ଇନ୍ଦ୍ରାଜଳ ଲୋଥ ଦଶ ଦୋଇଲୁ ।
କେମନ୍ତେ କୁଣେଆଁ ସରେ ଝାଇଲୁ ।

ନାଥ ତୋ ଚନ୍ଦ୍ରବେଦନା ଯେ ଶଲା ।
ମୋହ ଯେନ ଦେହ କ୍ଷୀଣ ହୋଇଲା ।
ହରିହେ—ସେହୁ ଗୁରୁ ପତ୍ନୀ ହରଇ ଜାଣି ।
ବଳଦାସଙ୍କ ନ ଜାଣଇଁ ପୁଣି । ୫୭୦ ।
ହରିହେ—ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତୁ କୃପା ନ ସହୁ ।
କେମନ୍ତ କରୁଣ ବନ୍ଧୁ କହାଉ ।
ନାଥ ସେ ଯାହାର ଯେତୁ ଅଭାବ ।
ତାହାକୁ ଦେଖାଉ ଉପାୟ କର ।
ହରିହେ—ସବୁ ଘଟପୂର୍ଣ୍ଣ ତୁହି ଯେ ଜାଣୁ ।
ବଳଅଦାସ ତୋତେ ଶଂଠେ ଜେଣୁ ।
ହରିହେ—ମୋତେ ତରିବାକୁ ଉପାୟ କହ ।
ଯେବେ ମୋତେ ତୋର ଥାଇଁ ସେନେହ ।
ନାଥ ମୁଁ ଉପାୟ ନ ଜାଣେ କିଛି ।
ତେଣୁ ତୋତେ ମୁଁ ଅଣ୍ଣେ କରୁଅଛି ।
ହରିହେ—ସତ୍ୟକର ତୁହି କହ ଯେ ମୋତେ
ହାଁବିଳଅ ଜଣାଉଛି ତୋତେ । ୫୭୧

ଦୟହୋ—ମୋହ ଅଗରେ ତୁ ଗଭୁର ଦେହ ।
ଥୋଇଣ କଥା କାହ୍ନି ପାଇଁ କହୁ ।
ନାଥ ମୁଁ ତୋତହୁଁ ବଡ଼ ନାଗର ।
ତୁ ଏବେ ପଶୁର ମାଲତନର ।
ଦୟହୋ—ଏମନ୍ତକଲେ କ ଜିଣିବୁ ମୋତେ ।
ତଲସ୍ୱମଦାସ ଧରନ୍ତି ତୋତେ । ୬୭୩
ଦୟହୋ—ତୋହର କପାଁ ମୋତେ ଏଜ୍ଞେସ୍ୱର
ମୂର୍ହ୍ଞ ତୋତେ ବରନ୍ତି ସସ୍ୱର ।
ନାଥ ତୁ କୁଟିଳ ହିଂସ୍ରକପ୍ରାଣୀ ।
ତୋତେ ଯେ ଭରସାର ନୋହେପୁଣି ।
ଦୟହୋ—ଯେତେକ ମନ୍ଦ ପାପ ମାୟା ହିଂସା ।
ଦାସକର ବୋଲେ ତୋହର ଆଶା ।
ଦୟହୋ—ଭଲକଲେକ ତୋତେ କୋହେଜଣି
କେଣା ନାମ ବଜଲେ ପାରୁ କ ଜଣି ।
ଦାଥ ହେ ତୋତେ ଦେବେ ସେଦା ପାଇ ।
ଆନ ଜୁପାୟେ ଯେ ଜଣି କୌଦ୍ଧିଁ ।

ଦଇଦୋ—ତେଲୁ କଇଣ ଧଇଥିବ ଚତ୍ରେ ।
ବଳଅଦାସ ଛାଡ଼ିବୁ କେମନ୍ତେ । ୫୬୫ ।
ଦଇଦୋ—ମାନ କଲେଣ ଯେ ତୋତେ ନ ପାଇଁ
ଯେଉ ପଣି ଯେବେ ଜଣାଉଁ ଥାଇଁ ।
ତଉ ସେ ମନ ଚଇରଜ ତୋତେ ।
ସତ୍ତ୍ଵ ଦବସରେ ଯେ କଣ୍ଠାଗ୍ରତେ ।
ଦଇଦୋ—ଭକ୍ତାସକଇ ଟ୍ଟେବବା ଚିତ୍ତେଜ ।
ଦାସବଳଅଇ ତୋତେ ଧୀଅଜ । ୫୬୬
ଦଇଦୋ—ମୁହିଁ ଯେ ତୋତେ ଅଶ୍ରେ କଇଥାଇ
ତୋ ନାମ ଜଇ ବଙ୍ଗାଇବ କାହିଁ ।
ନାଥ ମୁଁ ତୋହ ପସଙ୍କ ଜାଣଇଁ ।
ସୁଇଇ ସୁପୀଇଇ ଯେ କଣଇଁ ।
ଦଇଦୋ—ତୋହ ନାମ ମୋତେ କଇଛି ବାଇ ।
ଦାସବଳଅଲୁ ଉଣ ଯୋଗାଇଁ । ୫୬୭ ।
ଦଇଦୋ—ମୁହିଁ ଏବେ ତୋତେ ବାଇ କଇବ ।
ଗଳଗ୍ରହ ନାନା ଦେଶ ବୁଲିବ ।

ନାଥ ତୁ ଭକ୍ତଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଥିବୁ ।
ମନେ ଚିନ୍ତିଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇବୁ ।
ହରିହେ—ସ୍ତବଦନ ଅବକାଶ କୋହିବ ।
ଜନଅଦାସ ଦେଖି ହସୁଥିବ । ୫୬୮ ।
ହରିହେ—କଷ୍ଟାଶ ନୟନ ଜାନକୁ ଦାସ ।
ଶୁଣିବା ମାତ୍ରକେ ତୁଟଇ ନାଶ ।
ନାଥ ତୋ ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଅନାଇଁଲେ ।
ଭସ୍ମରେ ନୃପତ ଯେ ପକାଇଲେ ।
ହରିହେ—ତୋର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜଳା ଅଛନ୍ତି ।
ଜଗସ୍ମବାସ ଜାଲ କାଟଇଁ । ୫୬୯ ।
ହରିହେ—ଯେତ୍କ ଶୁଣି ଥିବ ତୋର ବଦନ ।
ଜଗପୁରେ ସାଧୁ ଅଟେ ସେ ଜନ ।
ନାଥ ତାହାକୁ ସମ ଦେବା କାହିଁ ।
ତୋହର ସଦସ୍ଥା ତାହାକୁ ଥାଇଁ ।
ହରିହେ—ଯେତ୍କ ଶୁଣିବ ତୋ ଜଳା ଶ୍ରୀମୁଖ ।
ଦାସବନ ବୋଇଲ କାହିଁ ତା ଦୁଃଖ ।

ବଇଦେ।—ଯେ ତୋର ଦେଖଇଁ ବଡ଼ ପୈହାର ।
ତାଙ୍କୁ ସଉଜନ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଙ୍କର ॥
ନାଥ ହୋ ଝୁମ୍ପା ଅଞ୍ଚଳ ଯେ ଶୋଭା ।
ସିନ୍ଦୂର ବାଳଯେ ପାଶେ ଖଞ୍ଜିବା ॥
ବଇଦେ।—ରତ୍ନବର୍ଣ୍ଣିରଥ ଉପରେ ଥାଇଁ ।
ଦାଶବନଙ୍କ ଦର୍ଶନ ସେଠାଇଁ । ୫୭୧।
ବଇଦେ।—ନାନାସୁବାସ କୁସୁମମଣ୍ଡିତେ ।
କଳପଲ୍ଲବେ ବେଢ଼ ବେଢ଼ ପୁଣି ॥
ନାଥ ହୋ ଶ୍ରୀମୁଖ ସୁନ୍ଦର ଦଶେ ।
ଶୋଭା ବେଳେ ମୁହିଁ ବନ୍ଦିବ ବସେ ॥
ବଇଦେ।—ଜେଜେବେଲେଙ୍କର ଅବଲୋକନ ।
ଦାସବନଙ୍କର ଧନ୍ୟ ଜୀବନ । ୫୭୨ ।
ବଇଦେ।—ଯେ ତୋର ଶ୍ରୀମୁଖ ଜଳେଶି ଗୃହିଁ ।
ତାହାର ପୁଣ୍ୟ ଜାହୁଁ ନ ଦେଖଇଁ ॥
ତାହାକୁ ସାଧୁସଙ୍ଗରେ ପଡ଼ି ।
ଜୀବନପଞ୍ଚାଳୁର ନାହିଁ ଯେ ପୁଣି ॥

ବରଦେ।—ସୁଧାପ୍ରତିମା ଯେ ତାହାକୁ କହୁ ।
ବଳରାମଦାସ ଅଛୁ ଧ୍ୟାଇ । ୫୬୩ ।
ବରଦେ।—ଯେତେବେଳେ ଜନେ୍ୟ କଲଇ ଦର୍ଶନ
ତ୍ରିପୁରଲୋକେ ତାଙ୍କୁ ନାହିଁ ସମ ।
ନାଥତୋହ୍ର ଗୁଣ ଉକ୍ତିଟ ସେହୁ ।
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନେ ପ୍ରାଣୀ ତରଇଁ ।
ବରଦେ।—ଇନ୍ଦ୍ରପୁରଯାକେ ତୋର ମହିମା ।
ଦାସବଳଅଛୁ ଲଣ ତୋ ସୀମା ।୫୬୪।
ବରଦେ।—ମଉନରେ ବନ୍ଧୁଦେଇଲେ ଥାଉ ।
କେତେଲୋକସ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀତଳଖାଉ ।
ନାଥହେ। କେମନ୍ତେ ତା ଖାଣ୍ଡିବରୁ ।
କେହିଁ ପେଟରେ ଏତେ ଦ୍ରବ୍ୟବରୁ ।
ବରଦେ।—ଲୋଭିପଣକୁ ତୋତେ ସର ନାହିଁ ।
ବଳରାମଦାସ ଲଭ୍ୟଥଇ । ୫୬୫ ।
ବରଦେ।—ଅଖଳପାନ୍ଥି ବାଳଲୋକ ତୋର ।
ଗୋପାଳବଲ୍ଲଭସଙ୍ଗୀଙ୍କୁ ସାର ।

ନାଥ ହେ ତ୍ରିଲୋକେ କେହୁ ନାହିଁ ।
ଏତେଣବାଳ ମୋ ଦେଖିଲ ନାହିଁ ।
ହରହେ—ଅସନ୍ତୁ ଷଣ୍ଢ ତୋହର ଠାଇଁ ।
ବଳଆଦାସଙ୍କୁ ରଖ ଗୋସାଇଁ । ୫୭୬ ।
ହରହେ—ନବଘନବେଶ ବର୍ଣ୍ଣକେ ଦେହ ।
ଅଶାନ୍ତ ହୋଇ ଯେ ବନ୍ଧୁର ଖାଉ ।
ନାଥ ତୁ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ରକ୍ଷିବୁ କାହୁଁ ।
ମୋତେ ବାହାର କରୁ ଦେଲୁ କହୁଁ ।
ହରହେ—ମୋତେ ଖଣ୍ଡିବାକୁ ଉଚିତ ତୋ ନାହିଁ
ବଳଅ ତୋତେ ଛାଡ଼ି ନ ପାରଇ । ୫୭୭
ହରହେ—ତୁ ମୋତେ ଛାଡ଼ିଲେ ମୁହିଁ ମରବ ।
ତୋହର ଅଗରେ ମୁଁ ହତ୍ୟା ହେବ ।
ନାଥ ମୁଁ ନରେଶ ପାଜ ଯେ ଜନ ।
କେବଳବଳ ତୋତେ ସମ୍ବୋଧନ ।
ହରହେ—ମୋକଥା ବୋଇଲେ ସରବ ନାହିଁ
ଚନ୍ଦ୍ରଅଦାସ ଜଗତରେ ଜନ୍ମୁ । ୫୭୮ ।

ଦଇତେ—ଉଦେଇ ମୋର ମନକୁ ହଣିଲୁ ।
କଳଙ୍କର ଚୋରହୃଦେ ଭରିଲୁ ।
ନାଥକୁ ବଞ୍ଚିହିଁ ମୋତେ ନଦେଇ ।
କପାଇଁ ମନକୁ ମୋହନ ନେଉ ।
ଦଇତେ—ମୋହମନନେଇଁ ତୋସାଙ୍ଗେ କରୁ
ଦାସବଳଅଛୁ ମନେ ନ ଧରୁ । ୬୭୯ ।
ଦଇତେ—ମନ ମୋରଯେବେ ନେଲୁ ଗୋବିନ୍ଦ
ତୁହିଁଯେ ହୋଇଲୁ ଚୋରରେ ବନ୍ଧ ।
ନାଥ ମୋର ମନ ତୋଠାରେ ଥାଇଁ ।
ମୋତେକୁ ଛାଡ଼ିଲୁ କାହିଁ ଗୋସାଇଁ ।
ଦଇତେ—ମୁଁ ତୋତେ ଧଇଲ ତୁ ମୋତେ ଛନ୍ଦୁ
କଳଅଦାସର ତୁହିଯେ ବନ୍ଧୁ । ୬୮୦ ।
ଦଇତେ—ତୋତେ ଆଶ୍ରେକଉ ହେଲିକରେଣ
ଏ ମୋର ମହିମା ତୁ ଏବେ ଦେଖ ।
ନାଥମୁଁ ସତ୍ୟକହୁଅଛୁ ତୋତେ ।
ତୁହିତ ଦର୍ପଣ୍ଣ କରୁଛୁ ମୋତେ ।

ହରହେ—ନାମଯେ ତୋହର ଦୟାସାଗର ।
ବଳରାମଦାସ ଯୋଉଛି ତୋର ।୫୮୧
ହରହେ—ତୋତେ ଜପାଁ ମୋତେ ଏତେଗୁଡ଼ାଉ
ତୋଷଲେ ମୋତେ କଷ୍ଟ ନୋହେ ଜଗ
ନାଥମୁଁ ସବେହେଁ ଦୁଃଖୀ ନୋହଇଁ ।
ତୋତେ ଜଣିବା ଭରସା ଅଛଇ ।
ହରହେ—ଜନ୍ମଦେଇଲେ ମୁଁ ଅଟେ ଜାଉଣି ।
ବଳଦାସକୁ ରଖ ଚକ୍ରପାଣି । ୫୮୨ ।
ହରହେ—ଜାହ୍ନବୋଷ୍ଟ ଭଣ୍ଡାର ମୋହର ।
ତୁମହିଁ କଷ୍ଟନୋହୁ ଚକ୍ରଧର ।
ନାଥ ମୁଁ ତାହାରେ ପାଉଛି କଷ୍ଟ ।
ମୋହର ସାଥନ୍ତ ଅଞ୍ଚଳେ ମୁହିଁ ।
ହରହେ—ଯେତେ ଇଷ୍ଟ ଜନ୍ତୁଁ ବେତେକ ଜଥ
ଦାଶବଳଥର ଭରଣ ପେଅ । ୫୮୩ ।
ହରହେ—ବାଉପଣେ ତୋତେ ବୋଲଉଯାହା
ତୁମ୍ଭେ ଷ୍ଟବେ କରଅବୁ ଛାହା ।

ନାଥମୁଁ ତୋହର ସେବକ ହେଲା ।
ମୋହର ଅପ୍ରାଧ କରବୁ କ୍ଷମା ।
ହର ହୋ—ବହୁଦେଉଛେ ଜଉମୋର ସେବା ।
ଦାସବଳଅଛୁ ତାରେ ରଖିବା ।୫୮୪
ହର ହୋ—ମୁହିଁଯେ ତୋହର ପାଶେନଥିବ ।
ତୁ ଯହିଁ ନଥିବୁ ତହିଁ କି ଯିବ ।
ନାଥତୋ ତ୍ରାସ ନ ଲାଗିବ ଯହିଁ ।
ମୁହିଁ ରହିବ ସେଠାବରେ ଯାଇଁ ।
ହର ହୋ—ସେ ଥାନ ଅଟଇ ନୀଳବନର ।
ବଳରାମ ଦାସ ଭୃତ୍ୟ ତୋହର ।୫୮୫
ହର ହୋ—ସେ ଥାନେ ଅଛୁ ବଡ଼ ସାନ କାହିଁ
ତୁହ ଯେଡ଼େ ମୁହିଁ ତେଡ଼େ ଅଟଇ ।
ନାଥ ତୁ ବଣ୍ଡ୍ରି କ ପାଇବୁ ମୋତେ ।
ମୁହିଁ ଯେ ସେବା ନ କରିବ ତୋତେ
ହର ହୋ—ସେଠୁଠାବରେ ମୁଁ ରହିବ ଯାଇଁ ।
ବଳଅ ଦାସ ତୋତେ ନ ଭୁଲଇ ।୫୮୬

ହରହେ।--ଜଗତେ ତୋତେ ଯେ ବାଞ୍ଛିବେନାହି

ଭବ୍ୟ ଦଗ୍ଧନ୍ତି ଅବିବେକ ଲୋକ ।

ନାଥ ହେ ଜଗତେ ବୋଲିବା ଏହା ।

ତୁମ୍ଭ ଯେ କରଅଛୁ ମୋତେ ଯାହା ।

ହରହେ—ମୁହିଁ କହୁବଯେ ସବୁରଥରେ ।

ବନ୍ଧୁଅଦାସଙ୍କୁ ଭଇସନ୍ତେ । ୪୮୭ ।

ହରହେ—ତୋତେଯେ ଅଶାନ୍ତି ହୋଇଲ ଏବେ

ତୁ ମୋତେ ଦଣ୍ଡ ଦଅଇଲୁ ଯେବେ ।

ନାଥହେ ପରମା ସରଳଜାଣ ।

ମୁହିଁ ସାରବଇଁ ତୋହର ଶାଣ ।

ହରହେ—ଏବେହେଁ ତୁମୋତେ କରଅପତ ।

ଦାସବନ୍ଧୁ ହେ ତୁମ୍ଭର ଭୃତ୍ୟ ।୪୮୮

ହରହେ—ମୁହିଁ ଜାଉମାଣ୍ଟି ନଲେଷ ଜାଣ ।

ତୋହପାଦେ ପଶିଥାଇଁ ଶରଣ ।

ନାଥ ମୁଁ ସେବା ନଜାଣଇଁ ତୋର ।

ଚେଷ୍ଟିଲି ମନ ମୋ ତୋହସାଙ୍ଗର ।

ବରଦେବ—ସେ ମନ କେଉଁ ଭୁ ମୋତେ ସହନ୍ତୁ ।
ବଳଆଦ୍ୟାଙ୍କୁ ବରୁ ଛୁରୁଡ଼ୁ । ୬୮୯ ।
ବରଦେବ—ତୁ ଏବେ ମୋତେ ଉଚ୍ଚ-ବର ଦଣ ।
ମୁହିଁ ତୋ କଥାରେ ଥାଇଁ ହାବ ।
ନାଥ ତୋ ନାମ ଧରୁଥାଇଁ ନିତ୍ୟ ।
ଉଦ୍ଧବ ଉଗ୍ରସେନେ ଏହା ଜାଣନ୍ତୁ ।
ବରଦେବ—ସେବାରେ ନଥିଲେ ବର୍ତ୍ତିନଯାରୁ ।
ଦାସବଳଙ୍କୁ ଦୋଷଦେଇଁ ମାରୁ ।୬୯୦।
ବରଦେବ—ମୁହିଁ ଯେ ତୋତେ ସେବା କରଇବ ।
କେଉଁ କଥାକୁ ଏଣୁ ଶାନ୍ତି ପାଇବ ।
ନାଥ ମୁଁ ଭୁଲିଲି ତୋର ସେବାକୁ ।
ଦଣ୍ଡ ଦେଇଣ ଲଗାଇଲୁ ମୋତୁକୁ ।
ବରଦେବ—ତୋହ କଥାରେ ଥିଲେ ନାଶ ସିଦ୍ଧ ।
ବଳ ବୋଲେ ଆଜ ଉପାୟ କେହ ।
ବରଦେବ—ମୋମନ ରହିଲା ତୋହର ଠାଇଁ
ମୋହ ଅସ୍ତବ୍ଧ କୋଟେ ଗୋସାଇଁ ।

ନାଥ ମୋ ମନକୁ କରକୁ ବଶ ।
ସେ ତ ନ ରହୁଛି ମୋହର ବଶ ।
ଫୁଇହୋ—ଭକତବତ୍ସଳ ଏତେବ ନାମ ତୁମ୍ଭରେ ।
ଦାସବନମାଳୀ ଜଣାଉଛି ତୋତେ ।୫୧୨
ଦୁଇହୋ—ସତେବେଁ ନିର୍ଗୁଣ ନାମ ଧରିଅଛୁ ।
ଏତେବଡ଼ ଦଣ୍ଡ କେଉଁପାରୁ ସହୁ ।
ନାଥ ତୋ ଦାସ ବୋଲାଣ ସହୁଲି ।
ଅଛୁ ମୁଁ କାହା ଅଟେ ନ କହିଲି ।
ଘଇହୋ—ବାଘଣ ବାଟୋଭା ମାରିଲୁ ମୋତେ ।
ବନମାଳୀ ଦାସ କହୁଛି ତୋତେ ।୫୧୩।
ରଇହୋ—କଂସମାରିବାକୁ ମଥୁରାପୁରେ ।
ଗୋପାଳପୋଏ ସଙ୍ଗରେ ବସିଲେ ।
ନାଥ ଭକତକୁ ତୁ ଦୟା କଲୁ ।
ମୁଣ୍ଡଛେଦନ ବଇକୁଣ୍ଠେ ନେଲୁ ।
ରଇହୋ—ସୁଦାମାକୁ ବର ଦେଲୁ ଗୋସାଇଁ ।
ବନମାଳୀ ଦେଖିଥିଲି ଭଲ ।୫୧୪।

ଦଇତେ—କୁବୁଜା ନସ୍ତାର କଲୁ ମୋଚନ ।

ଜୁଜମୁଖଛନ୍ଦ ହୋଇଲା ଗୃନ୍ଦ ।

ନାଥ ତୁ ପ୍ରସନ୍ନେ ଏମନ୍ତ କରୁ ।

ମୋତେକଷ୍ଟଦେଇ ଏକାଯେ ମାରୁ ।

ଦଇତେ—କୁବୁଜାପାଇଲା ବୈକୁଣ୍ଠେଥାନ ।

ବଳଅଦାସ କ୍ଷେକଲୁ ତୁ ଭିନ୍ନ । ୬୧୫ ।

ଦଇତେ—ମଥୁରାଇଛୁଣ୍ଡି ଗୋପନବାସି ।

ପ୍ରଭାପିଶିଳା କଂଶାସୁର ନାଶି ।

ନାଥତୁ ଗୋପୀଙ୍କ ନସ୍ତଣକଲୁ ।

ତାହାଙ୍କ କ୍ରୋଧେ ମଥୁରାକୁ ଗଲୁ ।

ଦଇତେ—ତୁହୁକେତେ ଶାସ୍ତ୍ରେ ପାଇଲୁପଣ ।

ବଳଅଦାସ ଦେଖୁଥିଲା ତାଣ । ୬୧୬ ।

ଦଇତେ—ଏକାମାଇଁ ଯେ ଭକତଙ୍କ ଧରାଉ ।

ପଦ୍ମନ ପର ପୂଜକୁ ମସାଉ ।

ନାଥ ତୁ ଏଡ଼େ ଜସ୍ୱପଣ ତାଣ ।

ଜୋରେ ଭରସା କେନ୍ଥୁ ଉତେ ପ୍ରଣ ।

ଜୟଦେବ—ଏଣୁକର ସେବା ତୁମର ମୁହିଁ ।
ଦଳଣ ଦାସଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧ ଗୋସାଇଁ । *୧୭
ଜୟଦେବ—ଯାଥନ୍ତୁ ଦୋଉଁ ଜନ୍ମପଥ ଦେଇ ।
ତୁ ଯାଆ କରୁ ତା ଭେଟବା ସବୁ ।
ନାଥଙ୍କୁ ସବୁଠାରେ ଏକ୍ଷମଛ ।
ଭେଡ଼ିଙ୍କୁଙ୍କୁ ଯେ ତୋତେ ସେବନ୍ତି ।
ଜୟଦେବ—ଏବେ ମୁଁ ଜାଣିଲି ତୋହଦଗୁଣ ।
ଦଳଅଦାସଙ୍କୁ ଅର୍ପିଲ ପୁଣ । *୧୮ ।
ଜୟଦେବ—ଜନ୍ମପଙ୍କେ ମୋଉବଜଦଯେ ।
ଅନେକପାପ ଅଂକଜନ୍ମ ଦେବେ ।
ନାଥ ମୁଁ ଏବେ ଜାଣିଅଛି ତୋତେ ।
ପାପଗ୍ରସ୍ତ ମୁଁ ଛେଦନ କେମନ୍ତେ ।
ଜୟଦେବ—ତୁମ୍ଭ ଦର୍ଶନେ ଦୁଃଖ ନ ଥାଇଁ ।
ଦଳସମବାସ ଏବା ଜାଣଇଁ । *୧୯ ।
ଜୟଦେବ—ମୋହବେଦନା କଦଣା ନ ଯାଇଁ ।
ତୋତେ ଅନ୍ତେକଲେ ଏମାନପାଇ ।

ନାଥ ତୁମ୍ଭ ଭକତପଣ ଜାଣୁଛ ।
ଯେଉଁ ତୁ ସବୁରି ବେଦନା ଯାଉ ।
ହରିହେ—ଭାଳ ନଭରେ ଯେ ତୋର ଦର୍ଶରେ
ଭକ୍ତଦାସଙ୍କ ଯେତେ ଅଭିମାନେ । ୨୦୦ ।
ହରିହେ—ପଞ୍ଚଭୂତଙ୍କର ନ ଲଗ୍ନ ପଣ ।
ଅହଲ୍ୟା ହରିଲେ ଇନ୍ଦ୍ରରାଜନ ।
ନାଥ ଯେ ତାଙ୍କୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖିଲେ ।
ତାହାର ଯେ ଫଳ ଜାଣ ହୋଇଲା ।
ହରିହେ—ଗୁଣରେ ଦୋଷ କଲେ ଆସୁରେନ
ଭକ୍ତରାମଦାସ ଏହା ଜାଣଇ । ୨୦୧ ।
ହରିହେ—ମନ୍ଦୋଦରୀ ତାରା କନ୍ତକ ଦୋଷୀ ।
ଯଜ୍ଞପାତ୍ରେ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କି ଭଣି ।
ନାଥ ତୁ ନ କରୁ କେଉଁ ବିଚାର ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ଠାରେ ଲଗାଇଲୁ ଦୋଷ ।
ହରିହେ—ଅପଯଶଙ୍କୁ ଲଗାଇଲୁ ଯାହା ।
ଭକ୍ତଦାସ ତ ନ ଜାଣେ ତାହା । ୨୦୨

ହରହେ—ପାଙ୍ଗ କଲେ କି ପୁରୁଷ ହତ୍ୟା ।
ବ୍ରହ୍ମା କ କେଲେ ନଜର ଦୁହିତା ।
ନାଥ ତୁ ଶିବଙ୍କୁ ବଷ ନ କଲୁ ।
ମାତୃହରଣ ଦୋଷ ଲଗାଇଲୁ ।
ହରହେ—ଇନ୍ଦ୍ର ହରଣ୍ଡ ଗଉତମ ନାରୀ ।
ବଳୀବୋଲେ ସହସ୍ର ଭାଗ ତାର ।୨୦୩
ହରହେ —ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା କର ଦୋଷ ନେଲୁ ।
ଲଙ୍କାକୁ ଭେଦ ସୁବଳସ୍ଥ ଗଲୁ ।
ନାଥ ତୁ ସାଗର ଅଭସ୍ଥ କଲୁ ।
ମହାକବନ୍ଧ ତୁ କାହିଁ ଘଟାଇଲୁ ।
ହରହେ—ସମୁଦ୍ର ଶୋଷିଲେ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ।
ବଳଅଦାସ ବୋଲେ ଯଶୁରୁଛୁ ।୨୦୪।
ହରହେ—ଯେ ଯେତେ ଭାଲୁବେଢ଼ିକ ବଷଣ
ଗଙ୍ଗାଳୁଣ୍ଡ ତୁ ନଷରଦୋଣ ।
ନାଥ ତୁ ଚନ୍ଦ୍ରେ କଲଙ୍କ ଲଗାଉ ।
ଉଦରୁଁ କାଢି ଘୀନ୍ତ କରାଉ ।

ଜୟ ହେ—ପବନଦେବ ହୋଇଲ ଅସାର ।

ବନଅଶ୍ୱର ଯେ କେତେ ମାରିଲ ।୨୦୧

ଜୟ ହେ—ଅସ୍ତ୍ର ଅପ୍ସରୀ ହେଲେ ନଷ୍ଟ ନାସ୍ତି ।

ଚକ୍ରନାନାରୂପରେ ଅବତରି ।

ଜଗତେ ଜୟବା ଲୋକଙ୍କ ତୁହି ।

ପଦ୍ମନିଧିରେଣ ଯେ କାଣ ଯାଇଁ ।

ଜୟ ହେ—ବ୍ରାହ୍ମଣଲୋଭୀ ଅବନକଯୋଗୀ ।

ବଳଦାଷଙ୍କୁ ନାଶ ଲୁ ଶ୍ରୀ ରଙ୍ଗେ । ୨୦୨

ଜୟ ହେ—ପାଣ୍ଡବେ ଅଷ୍ଟନ୍ତ୍ର ଜାର ଜାତକା ।

ସେ ପୁଣ ତୋଦର ହୋଇଲେ ସଖା ।

ନାଥ ତୁ ସୋମବଂଶଙ୍କୁ ଯେ ରାକ୍ଷୁ ।

ତୁହ୍ନ ଯେ ନନ୍ଦଘରେ ବଢ଼ାଇଣ ।

ଜୟ ହେ—ତୁହ୍ନ ପୁଣି ଭୃଷ୍ଣ ଦଦୁନଘରେ ।

ବଳୀ ବଢ଼ାଲ ବଳୁ ଜନ୍ମଧରେ ।୨୦୩।

ଜୟ ହେ—ଏବେ ସେ ଜାଣେଲି ସେମାନଙ୍କର

ଶାଗୁଙ୍କୁ ଲୁଣ୍ଠିଥ ହୀଅ ଦାରିଲ ।

ନାଥ ତୁ ଗୋପୀଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଯାଉ ।
ବନ୍ୟା ସ୍ନେହବଶ ତୁ ବଶ ହେଉ ।
ବଳଦେବ—ସଂସାର ଅଗତି ତୋହର ଠାଇଁ ।
ବନଅ ତୋ ଘରେ ଖାଇବ ନାହିଁ ।
ବଳଦେବ—ତୋଘରେ ଖାଇଲେ ଚଣ୍ଡାଳ ହେବ ।
ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ପାଇଲେ କୃତାର୍ଥ ହେବ ।
ନାଥ ମୁଁ ଏତେ ଲୋକ ସୁଧାହୁତ ।
ମୋତେ ଯେ ସବୁ ନୂଆଁ ଲେହୁଡ ।
ବଳଦେବ—ତୋନାମ ଗାଏ ତୋ ନିର୍ମାଲ୍ୟ ଖାଇଁ ।
ବନଅବୋଲଙ୍କି ତେଜ ସେତେ ଥାଇଁ ।
ବଳଦେବ—ମୋତେ ତୁ କ ଭକ୍ତ ରଖଗୋସାଇଁ ।
ମୋପରି ସେବକ ପାଇବୁନାହିଁ ।
ନାଥ ମୁଁ ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟବଶଙ୍କ ତୋର ।
ତୋତେ ବଡେବଳ ଏହୁ ସେତ୍ତର ।
ବଳଦେବ—ତୋହର ମହିମା ମୋହର ନାମସାର ।
ବନଅଦାସ ତୋ ହୃଦରେ ଥାଇଁ ।୨୧୦

ହରହେ—ଭକତବତ୍ସଳ ପଣ ନ ହେଉ ।
ଭକ୍ତ କଥାକୁ ସାମନ୍ତ ହୋଇଥାଉ ॥
ନାଥ ତୁ ପୋଷ ସେବକ ପାଳିଲୁ ।
କେଣ୍ଟୁ ତୁ ଏଡ଼େ ଯୂଷ ହୋଇଲୁ ॥
ହରହେ—ବର୍ତ୍ତନ ଦେଲେ ଯେ କଇନ୍ତୁ କେତେ
ଜନନ୍ଥ ବୋଲନ୍ତି ଭୃଷଣ୍ଡୁ ଏତେ ।୨୧୧।
ହରହେ—ସେବକ ହୋଇ ନ ରହୁବେ କେହୁ ।
ସାଆନ୍ତ ହୋଇଁ ଯେ ଗୃହିଁଲୁ ନାହିଁ ॥
ନାଥ ତୁ ଭକ୍ତକୁ ଦଣ୍ଡ କହିଲୁ ।
ଏବେ ତୁ ଏକା ହୋଇଁ ହିନା ଥିବୁ ॥
ହରହେ—ହସ୍ତୁ ସେତ୍ର ଭୃଙ୍ଗଙ୍କ ବୋହଭ ।
ଜନଥକୁ ଦଣ୍ଡେ ନୃପଭଞ୍ଜର ।୨୧୨।
ହରହେ—ଏସ ବହୁବ ଭୁ କାହା ନ ଜାଣୁ ।
ତୋ ନାମ ସୁଧା ଯେ ମନକୁ ଅଣୁ ।
ନାଥ ମୁଁ ସେ ଯେବ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଥାଇଁ
ଯନ୍ତୁଁ ମନ ରହୁଲ ତୋହ ଠାଇଁ ॥

ବରଦେବ—ମୋତେ ଦଅ ତୁମ୍ଭେ ଅଧରୁ ସୁଧା ।
ବଳଅବାସକୁ କରନ୍ତି କ୍ଷୁଧା । ୨୧୩ ।
ବରଦେବ—ତୋ ଭାବପ୍ରୀତିରେ ବଳିଲୁ ମୋତେ
ମୋହର ଦେହେ ଛନ୍ଦି ନୋହେ ତୋତେ
ନାଥ ତୁ ଅଛୁ ମୋ ସଙ୍ଗେ ତୋଡ଼ାଇଁ ।
ମୋତେ ତୁ ବନ୍ଧେ ନ ଛାଡ଼ୁ ଗୋସାଇଁ ।
ବରଦେବ—ମୋ ମନ ତୋ ଛନ୍ଦି ଦେବଙ୍କ ଯନ୍ତୁଁ
ବଳଅବାଷକୁ ନ ଛାଡ଼ୁ ଭନ୍ତୁଁ । ୨୧୪ ।
ବରଦେବ—ସାମନ୍ତ ପଣ ଘରଦେଶ୍ରୀ ଯିବା ।
ଡାକିଲେ ଶୁଣି ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଥିବା ।
ନାଥ ତୋ ମୁହିଁ କହୁଛ ତୋତେ ।
ତୁଚ ରହୁଛୁ ମୋହ ମନଗତେ ।
ବରଦେବ—ଭୁବନମାନ ଏଡ଼େ ଯେତ୍ରୁ ।
ବଳଅବାସକୁ ଦଉଣ ଛନ୍ତୁ । ୨୧୫
ବରଦେବ—ମୋତ ଛରପାଇଁ ବାହୁଁଢ ରକ୍ଷ ।
ସମ ଧିକ୍ରେ ଲଣିବାଥ ଆଛ ।

ନାଥ ହେ ଗୁଣ୍ଡିଚାସଦନକୁ ଯାଅ ।
ନବଦନ ଯାତ୍ରା ତୁ କରୁ ଥାଅ ।
ଦରହେ—ମୋତେ ସେନା ଘେନୁ କଲୁବାହାର ।
ଦାସକଲଶ୍ରମ ନୋହେ ତୋହର ।୨୧୬
ଦରହେ—ତୁ କପାଁ ମୋହର ସନ୍ନିଧେ ରହୁ ।
ଅଭକ ଦଣ୍ଡ ଦେବୁ ମହାବାହୁ ।
ନାଥ ହେ ନୃପତି ଏହା ଜାଣିଲେ ।
ମୋତେ ସେ ନ ରଖିବ ଅନୁଭଲେ ।
ଦରହେ—ଏହୁ କଥାକୁ ଡରୁଅଛୁ ମୁହିଁ ।
ଦାସକଲଅନୁଭଣ ଗୋସାଇଁ । ୨୧୭ ।
ଦରହେ—ତୋତେ ଯେ ମୋର କାହୁଁ ବଶୁଅସ ।
ହେ ସେବ ମୁହିଁ କଷ୍ଟେ ଗଲନାଶ ।
ନାଥ ତୁ ମୋତେ କପାଁ ଏହା କଲୁ ।
ମୋହର ବେଦନା ତ ନ ପେଇଲୁ ।
ଦରହେ—ମୁହିଁତ ତୋହର ଜନ୍ମ ହୋଏର ।
ଦାସ କନଥିଲୁ ବାଟେ ଛଟିର ।୨୧୮

ହରହେ—ତୁମ ମୋହର ସନ୍ନିଧେ ଥିଲ ।
ଯାହା ଇଚ୍ଛା କରି ଏବେ ରହିଲ ॥
ନାଥ ତୁ ଯାଅ ଯା ବୁଲିବୁ ଘର ।
ଭୋଗ ଅପାର ଅଛି ସେହିଠାର ॥
ହରହେ—ସେ ସୁଖ ଇଚ୍ଛା ମୋର ପାଶେ ଅଛି ।
ଦାସ ବଳରାମ ମନରେ ପଛୁ । ୨୧୯ ।
ହରହେ—ସେନାପତି ଲାଗି ନଗୁ ଗୋସାଇଁ ।
ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥ ଭୋଗରେ ସହିଁ ॥
ନାଥ ତୁ ସେ ମାନ କରିବ ଇଚ୍ଛୁ ।
ମୋହଠାରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଲେ ଗଛୁ ॥
ହରହେ—ଏହୁ ସ୍ୱଦୟା ସବୁଦିନେ ଥାଉ ।
ଦାସ ବଳରାମ ଭଣେ ମହାବାହୁ । ୨୨୦ ।
ହରହେ—ଭକ୍ତ ଜନାରଣ କମଳାବନ୍ଧୁ ।
ଶରଣ ପଞ୍ଜର କରୁଣାସିନ୍ଧୁ ।
ନାଥ ହେ ଦୟା ସାଗର ତୋ ନାମ ।
ବିପତ୍ତି କାଳେ ହେଉ ବନ୍ଧୁସେହି ॥

ବରଦୋ—ମନେ ଚିନ୍ତା କଲେ ଭୁକ୍ତ ଯେ ଜାଣୁ

ଭଲଅ ଦାସଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ତୁ ଦେଲୁ ।୨୨୧

ବରଦୋ—କେମନ୍ତେ ମୋତେ ବାନ୍ଧିବେ ଗୋସାଇଁ

ଏହୁ ଅପକୀର୍ତ୍ତି ଯାଉନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

ନାଥ ତୁ ଏଥିଁ କର ମୋତେ ପାର ।

ମୋତେ ବାନ୍ଧିବେ କ୍ଷୁଦ୍ର ସଂସାର ।

ବରଦୋ—ଶରଣ ପଶିଲି ତୁ ରଘୁବର ।

ଦାସଭଲଙ୍କୁ ରଖ ଚକ୍ରଧର । ୨୨୨ ।

ବରଦୋ—ତୁହିଁ ତୋତେ ଧର ଅଣୋଳାହିଁ ।

ତୋହର ସୁନ୍ଦର ଅଛନ୍ତି ଗୋସାଇଁ ।

ନାଥ ମୋ ତୁହିଁ ଯେ ତୋହର ଦାସ ।

କେବଳ ପାଦପଦ୍ମଙ୍କୁ ମୋ ଆଶ ।

ବରଦୋ—ମୋ ମନ ବାସନା ଅଛି ତୋତେ

ଦାସ ଭଲଅଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କେମନ୍ତେ ।୨୨୩।

ବରଦୋ—ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ହୋଇଲା ବାଳ ।

ମୋତେ କଥର ଦେଲ ଘରଭାର ।

ନାଥ ସେ ଜାଣନ୍ତି ମୋହର ବାନା ।

ତୁମ୍ଭ ସେ ଲୀଳାର ଯେତେକ ବେଦନା ॥

ଦୟାଦେବ—ଅନପ୍ରାପ୍ତେ ସ୍ୱଜା ଭୁଞ୍ଜିଲ ମୋତେ ।

ଭକ୍ତଦାସଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଜଗନ୍ନାଥେ । ୨୧୪ ।

ଦୟାଦେବ—ଭୁବନ ଯୋଗୀ ପାଇଁ ତୁ ଭୋଗେଇଥାଉ

ଯେମନ ବେଦନା ବର୍ଣ୍ଣେ ନ ସକୁ ।

ନାଥ ତୁ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ବୋଲାଉ ।

ତୁଷ୍ଟ ସେ ଦୋଷଙ୍କରେ ଛାଡ଼ାସନ୍ତି ।

ଦୟାଦେବ—ମୁହିଁ ଯେ ଅପ୍ରାଧ ନ କଲି ତୋତେ

ଭକ୍ତଦାସଙ୍କୁ ଭଣ ଜଗନ୍ନାଥେ । ୨୧୫ ।

ଦୟାଦେବ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମୋତେ କହେ ଅନାଇଁ

ତୁ ଯେବେ ଆଜ୍ଞା ନ ଦେଲୁ ମୋପାଇଁ ।

ଦୟାଦେବ ସେତେବେଳେ ମୋତେ ଦଣ୍ଡି ।

ଦେଖ ସେ ଲଙ୍ଗୋଳ ମୋ ଥୋଇ ଖଣ୍ଡି ॥

ଦୟାଦେବ—ତାହାକୁ ବୋଲିବ ତୁ କଲୁ ଏହା ।

ଭକ୍ତଦାସଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ସାହା । ୨୧୬ ।

ଦଇବେ-ମୋହଠାରେ ଯେବେ ଅଛୁ ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ
ମୋ କଥା ରକ୍ଷ ସ୍ୱାମୀ ଯାଉ ଲାଜ ।
ତୋହର ରଥ ନ ଚଳବ ଠାଉଁ ।
ମୁହିଁ ଯେ ଦୁଃଖେ ରହୁଅଛୁ ଚହୁଁ ।
ଦଇବେ—ମୁହିଁ ଏକା ଯିବ ଭୁବନ ଯିବୁ ।
ବନଅ ଦାସକୁ ଖାଙ୍ଗା ବୋଇବୁ ।୬୨୭।
ଦଇବେ-ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱଜା ବାନ୍ଧିଲ ମୋତେ
ତୋହର ଦେହ ସହିଲା କେମନ୍ତେ ।
ନାଥ ତୁ ଭୃତ୍ୟଙ୍କଠାରେ ଅଟନ୍ତ ।
ତୋହର ମୋର ନାହିଁ ଭିନ୍ନାଭିନ୍ନ ।
ଦଇବେ ଯେତେବେଳେମୋତେମାରେହାତୋଡ
ବନଅ ଦାସକୁ କୋଷ୍ଠକୁ ସାକ୍ଷୀ ।୬୨୮
ଦଇବେ—ପାଷାଣ ପ୍ରାପ୍ତ ତୋର ଦେହକଲୁ ।
ମୋହରଦଣ୍ଡ ଦେଖି ସହୁ ଥିଲୁ ।
ନାଥ ତୁ ଭେଷଣ କହିଥା ଅଛୁ ।
ଏବେ ତୁ ମିଛେ କହୁ ମୋତେ ମ୍ଭୁ ।

ହରିହୋ—ନଷ୍ଟପ୍ରୁ ଯେବେ ମୁଁ ଅନ୍ତେ ହୋଇବ ।
ବଳଅ ଦାସଙ୍କୁ ତାରେ ଉଦ୍ଧର ।୨୨୯।
ହରିହୋ—ନୃପତ ତୋର ଯେ ଅଃଗି ଦାସ ।
ସେ ତୋର ଅଃଗି ବଡ଼ ବିଶ୍ୱାସ ।
ନାଥ ତୁ ସର୍ଗେ ତା ହସ୍ତ ବଳୁ ।
ତାହାଙ୍କୁ ବହୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଥଇଲୁ ।
ହରିହୋ—ମୋ ଏବେ ନେବ ଯେ ହରିକନ୍ଧର
ଦାସବଳଅଙ୍କୁ ରଖ ଗୋସାଇଁ ।୨୩୦ ।
ହରିହୋ—ତୁମ୍ଭେ ସତ୍ୟ ବାଧଅଛୁ ଯାହା ।
ଭକ୍ତସଙ୍ଗେ ନ ଛାଡ଼ ତହୁଁ ବାହା ।
ନାଥ ମୁଁ ଜଗସାଗର ତରିବ ।
ମୋହର ମନ ତୋହର ତରିବ ।
ହରିହୋ—ତୁ ଯେ ଉଦ୍ଧରୁ ନେଇଥ ବୋଲରୁ ।
ବଳଅଠାରୁ ଯାଇଁ ନ ପାରୁ ।୨୩୧
ହରିହୋ—ତୋହର ମୋହର ହୋଇଛୁ ସତ୍ୟ ।
ତୋତେ କରୁଛ ନାନା ହିଗ୍ଧାନ୍ତ ।

ନାଥ ତୁ ସମସ୍ତ ମୋର ସହିବୁ ।
ଯହିଁ ମୁଁ ରକ୍ଷିବ ତହିଁ ତୁ ଥିବୁ ।
ବଉଦୋ—ମହାପ୍ରଭୁ ହୋଇଁ ସହିବୁ ତାହା ।
କଳଅ ସ୍ୱରକୁ କହୁଛୁ ଏହା । ୨୩୨ ।
ବଉଦୋ—ମୁହିଁତ ତୋତେ ବୋଲି ନାହିଁବଛୁ ।
ତୁ ମୋତେ କପାଁ ଲୁଚିଛୁ ଶ୍ରୀବତ୍ସେ ।
ନାଥ ତୁ ମୁହିଁ ଜାଣଅଛୁ ଏତେ ।
ତୁହୁଅଛୁ ଯେତେ ମୁହିଁ ଯେ ତେତେ ।
ବଉଦୋ-ତୋହୁଲେ କେମନ୍ତେ ରକ୍ଷିଛୁ ତୋତେ
ଦାସ ବଳଭୁ ଜଣ ଜଗନ୍ନାଥେ ।୨୩୩।
ବଉଦୋ—ଯାହା କହଇଁ ମୁହିଁ ତୋତେସତ ।
ସାଥକୁ ଯହା ବୋଲଇ ଭକ୍ତ ।
ନାଥ ମୋ କଥାତୋତେ ଲାଗିଥାଉଁ ।
ଭକ୍ତଥିଲାକୁ ତୁହି କଡ଼ ଦେଉ ।
ବଉଦୋ—ଭକ୍ତ ନ ଥିଲେ ସାନ୍ତ କ ବହାଇ ।
ଜଳସ୍ପ ଦାସ ଅଛଇଁ ବାଇ । ୨୩୪ ।

ହରହେ—ମୁହିଁ ଦୁଷ୍ଟଭାବେ ବୋଲଇଁ ଯେବେ
ତୁହ୍ମମୋତେ ବୋଲ ଶୁଣ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
ନାଥହେ ତୋହରବଳେ ହୋଏ ସହ୍ୟ ।
ମୁହିଁ ଯେ ଦଣ୍ଡେହେଁ ସହୁଇ ନାହିଁ ।
ହରହେ—ମେରୁସମ ଦୁଃଖ ପିମ୍ପୁଡ଼ି ହେଉ ।
ଦାସ ଜନଅଙ୍କୁ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଲେଖୁ ।
ହରହେ—ଅଣଦେଖିଲ ବୋଲି ନାହିଁ ତୋତେ
ସ୍ଥାନ କହିଲି ସଂସାର ମଧ୍ୟେ ।
ନାଥ ତୁ ଅଦେଖା ହୁଅ ଗୋସାଇଁ ।
ମୋହର ମନରେ ଦୁଃଖ ବଢ଼ଇ ।
ହରହେ—ଏହ୍ମ କଥାକୁ କାହିଁ ମୋତେରୁଷ ।
ସତେ କଳଣ ଦାସକୁ ନ ଯୋଷ୍ଟ ।୨୩୨
ହରହେ—ଅଭବେଳେ ଶେଷ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲୁ ।
ଭୋଗରେ ଯେତେକ ଭଞ୍ଜୁ ନ ପାରିଲୁ ।।
ନାଥ ତୁ ମୋହ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଗଲୁ ।
ମୋହର ନା ମହିମା ହୋଇଥିଲୁ ।

ବଉଦୋ—ତୁହିଁ ତୋର ସ୍ୱାଂ ତୁ ମୋର ସଙ୍ଗୀ
ଏବେହେଁ ଅଛୁ ବଣଅଛୁ ଲାଗି ୨୩୭

ବଉଦୋ—ଦକ୍ଷିଣେ ବନ୍ଧା ଦେଇଥିଲୁ ମୋତେ
ତୁ ଅଗହୋଇ ଅଇଲୁ କେମନ୍ତେ ।
ନାଥ ତୁ ଅଶ୍ୱବାଟେ ଥିଲୁ ବସି ।
ମୋତେ ତୁ କହିଲୁ ଛୁଟିଣ ଦୁସି ।

ବଉଦୋ—ପଣ୍ଡୁର ଯେଜଣ ପଥ ଜଗାଉ ।
ବଣଅନ୍ତୁ ଗୁଣା ଦାତେ ବନ୍ଧାଉ ।୨୩୮।

ବଉଦୋ—ପୂର୍ବେ ଯେ ଆଜ୍ଞାଦେଲୁ ଚକ୍ରଧର ।
ବୋଇଲୁ ଦ୍ରୋଣ ସହିତ ତୋହର ।
ନାଥ ମୁଁ ତେଣୁ ତୋତେ ସେବା କଲି ।
ଏବେ ଯେ ସଙ୍ଗେ ହୋଇଁ କର୍ଷେଁ ସଲ ।

ବଉଦୋ—ଭୀଷ୍ମଣ ପ୍ରଣ ଯେ ପାଞ୍ଚିଲୁ ମୋତେ
ବନଅ ବିଶ୍ୱାସ କରାଇଁ ମୋତେ ।୨୩୯

ବଉଦୋ—ଯେବେ ଯିବୁ ଅଛ ବାଲ୍ମି ନବର ।
ମୁହିଁ ନ ରହିବ ଏଥୁ ସେତର ।

ନାଥ ତୋ ଭୃତ୍ୟଙ୍କୁ ବେଳଣ୍ଟ ଶାସ୍ତି ।
ଜଣା ଯେ ହୋଇବ ବୈଷ୍ଣବ ଜାତି ।
ବଉବୋ—ଭୃତ୍ୟଜନଙ୍କୁ ରକ୍ଷ ଚକ୍ରପାଣି ।
ବଳଅ ଦାସ ଜଣାଉଛି ପୁଣି । ୨୪୦ ।
ବଉବୋ—ରଥରେ ତୋର ଦାଣ୍ଡ ଦଣ୍ଡ ଯୋଡ
ନୃପତି ପ୍ରତିଜ୍ଞାକର ବନ୍ଧୁଛୁ ।
ନାଥ ସେ କଥା ପଡ଼ିଅଛି ଘଟୁଛି ।
ଦାଣ୍ଡ ନେ ଯୋଡିଲେ କଥା ବଢ଼ୁଛି ।
ବଉବୋ—ଆଜ ନେବ ତୋତେ ଦାନ୍ଦ ଜବର
ବଳଦାସ ଜଣାଉଛି ଶ୍ରୀଗୁରୁ । ୨୪୧ ।
ବଉବୋ—ସ୍ୱଭାବ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଷ୍ଟ ପଣ ।
ଭୁତ ଶ୍ରୀଙ୍ଗ ଅଛୁ ଭୃତ୍ୟ ପସନ୍ତ ।
ବଉବୋ—ତୁମ୍ଭେ ମୋ ନାନା ଜାଣ ।
ମୋହର କଷ୍ଟହିଁ ନ ଯିବ ପୁଣ ।
ବଉବୋ—ତୁ ଯେବେ ବଡ଼ ତୋର କଥା ରଖୁ
ଦାସ ବଳଙ୍କୁ ରକ୍ଷ ମହାବାହୁ । ୨୪୨ ।

ବରଦୋ—ମୁହିଁ ଯେ ତୋତେ ପଶିଲି ଶରଣ ।
ତୁ ଯେବେ ମୋତେ ନ ରଖିବୁ ପୁଣ ।
ନାଥ ମୁଁ ପ୍ରଳୟରେ ଗଲି ଭାସି ।
ମୋତେ ଯେ ତାରେ ଉଷ ବ୍ରହ୍ମଋଷି ।
ବରଦୋ—ଘାଉଲେ କୂଳରେ ଲଗାଅ ମୋତେ
ବଳରାମ ଦାସ କହୁଛି ତୋତେ ।୨୪୩।
ବରଦୋ—ଜଗତେ ଜାଣନ୍ତି ମୁହିଁ ତୋହର ।
ତୋହର ମୋତେ ଏତେ ଅହଙ୍କାର ।
ନାଥ ମୁଁ କାହିଁରେ ନୋହଇଁ ଊଣ ।
ଏତେ ଗୁଣଙ୍କୁ ମୁଁ ସେବା ଭରଣ ।
ବରଦୋ—ଋଷେଶ ଲେଖ ଶାନ୍ତ ତୋଗନ୍ତୁ ।
ବଳଭ ଦାସଙ୍କୁ ଭରସା ଦେଇ ।୨୪୪।
ବରଦୋ—ମୁଁ ତ ତୋତେ ବଳେ ଲଜ୍ଜ ନାହିଁ ।
କେବଳ ମନମୋହ ତୋହଠାଇଁ ।
ନାଥ ହୋ ସାଥିନ୍ତୁ ସେ ବଳଆଇ ।
ମୁହିଁ ଯେ ଦେଲେ ଦେବ ପଇପାର ।

ଦଇବୋ··ସେବକ ହେଲେ ସବୁ ମୋତେ ଦୋଷ

ବଳଅ ଦାସଙ୍କୁ ବଳୁ ନସୁଷ । ୨୪୫ ।

ଦଇବୋ—ପୁଣି କ ମୋତେ ଦଣ୍ଡ ଦଅଇବୁ ।

ନୃପଙ୍କ ଅଗରେ ଯାଇଁ କହିବୁ ।

ନାଥ ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ ତୋତେ କଯାଇଁ ।

ତୋହର ଅଙ୍ଗେ ବେଦନା ବଇଇଁ ।

ଦଇବୋ—ବିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇଁ ତ ପାଇଲି ଫଳ ।

ବଳ ଦାସଙ୍କୁ ରଖ ଅଦମୂଳ । ୨୪୬ ।

ଦଇବୋ—ତୋତେ ଜଣାଉଁ ଛି ତୋହର ପାଇଁ

ମୋହର ଏଥୁ କଛି ଯାଉ ନାହିଁ ।

ନାଥ ତୋ ଗୁଣ କଦା ଯାଉଅଛି ।

ତୋତେ ଯେ ଜଗତଯାକ ଯେ ବାଛି ।

ଦଇବୋ—ତୋର ମହିମା ଉକପୁରେ ରହୁ ।

ଦାସ ବଳଙ୍କୁ ରଖ ମହାବାହୁ । ୨୪୭ ।

ଦଇବୋ—ମୋତ କହୁଲେ ତୁ ଜଳନୁ ନାହିଁ ।

ତେଇଁ ଲଜେ ଦୟୁ ମୋତେ ଅନାଇ ।

ନାଥ ତୁ ଲଭ ସତ୍କୃତ ନ ପାଉ ।
ତୁମ୍ଭ ବଡ଼ ଲୀଳାପଣରେ ଥାଉ ॥
ବଉଦୋ—ଯେତେକ ଅନ୍ୟାଯ୍ୟ କୋଦଉ କହୁ ।
ଦାସ ବଳଅ ଏହା ନ ଜାଣଇ ।୨୪୮।
ବଉଦୋ—ତୁମ୍ଭ ଯେବେ ମୋତେ ଚଲ୍ଲି ଏମନ୍ତ
ମୁହିଁ କ ରକ୍ଷିବ ତୋର ମହତ ।
ନାଥ ମୁଁ ବାନ୍ଧ ଦେହ ତୋତେ ଶାସ୍ତ୍ରେ ।
ଆମ୍ଭେ ଯେ ରକ୍ଷିବ ସେହୁ କୃପଣ ।
ବଉଦୋ—ପାରଲେ କେ ତୋତେନେନ୍ତୁ ଛଡ଼ାଇ
ବଳଅ ଦାଃ ଏତେ କର କହୁ ।୨୪୯
ବଉଦୋ—ତାହାଙ୍କୁ କହୁବ ତୁ ନ ଶୁଣିଲେ ।
ମୋର କଥା ତୋତେ ଲାଗଇ ଭଲେ ।
ନାଥ ତୁ ମୋତେ ଅନ୍ତର ନ କର ।
ତୋହର ନ ରକ୍ଷିବ ପଣ ଆଉ ।
ବଉଦୋ—ତେତେ ଅଶ୍ରେ ବଲେ ଏମନ୍ତକେଉ
ବଳଅ ଦାସଙ୍କୁ ରଣ ଗୋସାଇଁ ।୨୫୦।

ବଉଦୋ—ମୁହିଁ ତୋର ଦାସ ତୁ ମୋରପ୍ରଭୁ ।
ଭକ୍ତକୁ ଏଡ଼େ ନିର୍ଦ୍ଦୟା ନୋହିବୁ ।
ନାଥ ତୁ ଷମାସାଗର ବୋଲାଉ ।
ମୋ ଦୋଷ ଷମା କର ମହାବାହୁ ।
ବଉଦୋ—ଏଡ଼େ ଆତଙ୍କରୁ ରଖ ତୁ ମୋତେ
ବଳରାମ ଦାସ କହୁଛି ତୋତେ ।୨୫୧
ବଉଦୋ—ତୁମେ ବୋଲାଉ ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟଠାକୁର
ସବୁ ଗୁହାରି ଶୁଣ ଶ୍ରବଣର ।
ନାଥ ତୁ ମୋର ଶ୍ରବଣ ବୁଜିଲୁ ।
କପାଁଳ ହୃଦେ ତୋ ଲହୁ ଦେଖିଲୁ ।
ବଉଦୋ—ଏଡ଼େ ଦୋଷେ ଦାସେ କୁହଇ ତୋର
ବଳରାମ ଦାସ ତୋର କିଙ୍କର ।୨୫୨।
ବଉଦୋ—ମହା ପ୍ରଭୁ ହୋଇ ଏମନ୍ତ କଲୁ ।
କେଉଁ ଦୋଷଲୁ ଏହା ଭୁଷିଲୁ ।
ନାଥ ତୁ ସକଳ ସଙ୍କଟ ଫେଡୁ ।
ମୋତେ ଏଡ଼େ ଦୁଃଖ ଅର୍ପଣ ଦେଉ ।

ବଇଦେବୋ—ଏହି ଭଷଣରୁ ତରିବ ପାଇ ।
ବଳଆ ଦାସ କରୁଛୁ ଗୁହାରି । ୨୫୩ ।
ବରଦେବୋ—ନୀଳକନ୍ଦରେ ମୋତେ ଭୁଲାଇଲୁ ।
ଯେତେ ସୁଖ ମୋତେ ପ୍ରଥମେ ଦେଲୁ ।
ନାଥ ମୁଁ ସେହୁମତେ ଭାବିଥିଲି ।
ତୋର ପାଦ ଯତ୍ନେ ସେବା ମୁଁ କଲି ।
ବଇଦେବୋ—ଏବେ କି ଏତେ ଭଷଣ ହୋଇଲୁ ।
ଦାସ ବଳକୁ ଭାଙ୍ଗିଲେ ନଦେଲୁ ।୨୫୪
ବଇଦେବୋ—ତୋହର ହୃଦରେ ତେତେ ଗୋସାଇଁ
ପୂର୍ବେ ଯେତେକ ଥିଲୁ ମୋତେ ଭଳି ।
ନାଥ ମୁଁ ଭାବି ଏବେ ପାସୋରିଲୁ ।
ପୂରୁବ କଥା ମନେ ନ ଦେଲୁ ।
ବଇଦେବୋ—ଭବେଭୟଣ ନୋହଇଁ ତୋହର ।
ବଳଦାସକୁ କଷ୍ଟ ଉଦ୍ଧର । ୨୫୫ ।
ବଇଦେବୋ—ଷଡଭଗ ମୋତେ କହ ଗୋସାଇଁ ।
ଯିବୁ କି ଥିବୁ ନା କହୁ ବର୍ଷାଇ ।

ନାଥ ମୁ ପଚରେ କଥାଇଁ ତୋତେ ।
ତୋର ଦର୍ଶ ଅପଣଙ୍କୁ ଛଇବେ ।
ବରଦେ—ଏବ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଏ ଶାସ୍ତି ଦେଲୁ
ବଳବୋଲେ ଜୀବ ନ ବାମୋଡ଼ିଲୁ ।
ବଉଦେ—କାଳିନ୍ଦୀ ମୋତେ ସଜ୍ଜନସ୍ତରିଲୁ ।
ବାଲି ନବଙ୍କୁ ଯିବା ବୋଇଲୁ ।
ନାଥ ଭୁ ସେନା ଅଷ୍ଟାଇଗି ବୋଧି ।
ମୋତେ ସାଙ୍ଗେ ଯେଜଣ ଲୁଚଗ୍ରାମୀ ।
ବଉଦେ—ପଦ୍ମର୍ଣ୍ଣୀ ବଳସ୍ତୁ ଜନ୍ମ ସୋଦର ।
ବଳସ୍ତମ ଦାସ ତୋହ ଥବର ।୨୫୭।
ବଉଦେ—ଇଥରେ ବଡ଼ି ମୋତେ ବନାଇଲୁ ।
ଘଉଳ୍ପ ଦେଇଁ ଘାଷେ ନ ଥୋଇଲୁ ।
ନାଥ ତୋ ସବ ବଳଙ୍କ ଭେମନ୍ତେ ।
ପଛେ ଯେ କୋହଙ୍କି ଥବେ ଯୁଗତେ ।
ବଉଦେ—ମୁଁ ଜରେଣ ଦେଲି ସନ୍ତାନ ଏବା ।
ବଳଥ ଦାସଙ୍କ ନ ବଳ ବାବା ।୨୫୮

ହରି ହେ—ସାଙ୍ଗେ ସଜନର ବାନ୍ଧଣ ମାରୁ ।

ହସ୍ତାର ଚରଣ ବାହା ନ ଦରୁ ।

ନାଥ ମୁଁ ମୋହ ଭକ୍ତ ଏ ଅସାର ।

ବାଧାଇ ଲନ୍ଧୁଛ ତୋହ ପାଶର ।

ହରିହେ—ସାଙ୍ଗେ ଥିଲାକୁ ମୁଁ ପାଇଲି ଶାସ୍ତି ।

ଦାସ ବନ ବୋଲେ ଭଣେ ଶ୍ରୀପତି ।୨୭୫।

ହରିହେ—ତୋହ ଦଣ୍ଡରେ ମୁଁ ଅଛଇଁ ଲଜ୍ଜୁ ।

ମୋହ ଦଣ୍ଡ ଯେବେ ପାଇବୁ ଖଣ୍ଡୁ ।

ନାଥ ମୁଁ ଏମନ୍ତ କହିବ ତୋତେ ।

ତୋତେ ମୁଁ ବାନ୍ଧିବ ମୋମନ ସୂତେ ।

ହରିହେ—ମୋହ ମନ ଯେବେ ଯିବୁ ପେସାଇ

ଚନ୍ଦନବାସ ହେବେ ତୋତେ ଦାଉଁ ।

ହରିହେ—ଏବେବେଁ ଜାଣେମା ଭୂ ବେଢ଼େ ପାଦ

ଦଣ୍ଡ ଥାପିଲାକୁ ଭୁ ଦେଉ ଦଣ୍ଡ ।

ନାଥ ମୁଁ ତୋତେ ଏବେ ଜୁଆଇବ ।

ତୋତେ ଯେ ମୁହିଁ ବାନ୍ଧିଁ ନ ଦଇବ ।

କୃପହେ—ମୋହର ପାଇଁ ଯେ କ୍ରୋଧ ତୋତେ
ଦାସ ବଳଅଛୁ କଉଛୁ ଯେତେ ।୨୨୧।
ହରହେ—ତୋହ ମୋହ ହୃଦେ ହୋଇବା ବାଞ୍ଛ
ମୁଁ ଏବେ ତୋତେ ନ କରବ କଛୁ ।
ନାଥ ଭୁ ମୋହ ସାଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗତର ।
ପଣ୍ଡିଣ ଦେହୁ ସ୍ୱଏ ଦଣ୍ଡଧର ।
ହରହେ—ମୋତେ ଏକା ହର ଗ୍ରହରୁ ନାହିଁ ।
ବଳ ଦାସଲୁ ରକ୍ଷିବୁ ଗୋସାଇଁ ।୨୨୨।
ହରହେ—ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କରୁଣା ତୋର ।
ଯାହିଁ ବ୍ରହ୍ମଯାଏ ସବୁର ଠାର ।
ନାଥ ଭୁ ମୋତେ କରୁଣା ନ କଲୁ ।
ତୋହର ମନରେ କଢ ବଗ୍ଭଲୁ ।
ହରହେ—କମଳ ପଉଷ ଲବଣୀ ତୋର ।
ଦାସ ବଳଲୁ ଅନୁଗ୍ରହ କର ।୨୨୩।
ହରହେ—ତୋତେ କଢ ବେଉଁ କଥା ଜୁବାଇ
ପଉଣ ଅଛୁ ଭ ସତସ୍ୱତର ।

ନାଥ ତୁ ସବୁଙ୍କ ଆଦ୍ୟ ପୁରୁଷ ।
ଯାହାର ଚରଣେ ଶଙ୍କେ ଅଶେଷ ।
ବଉଦୋ—ଅଚଳ ମହିମା ତୁ ଅଦମେଲୁ ।
ବଳ ବୋଲେ ତୋତେ କେ କଳପାରୁ ।
ବଉଦୋ—ଆପଣେ ଭକ୍ତ ତୁ ଅପେତେହଁ ଲକ୍ଷ ।
ଅପେତେଁ ଲକ୍ଷ ତୁ ଅପେତେଁ ଶାଢ଼ ।
ନାଥ ତୁ ଅପେ ଅଧ ସୁଖେ ସୁଖୀ ।
ଦେଖୁ ପରଦୁଃଖରେ ଭୁକ୍ଷ ଦୁଃଖୀ ।
ବଉଦୋ—ତେଣୁ ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ବୋଲାଉ ।
ବଳ ବୋଲେ ତୁ ପରଦୁଃଖ ସହୁ ।୨୨୦
ବଉଦୋ- ତୋହ ନ ଚଳଲେ କେଶଲୁ ତୋତେ
ସୂଜା ଦାଗ ଜଁା ଯୋଡିଲ ରଥେ ।
ନାଥ କେ ବୁଝିବ ତୋହର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
ଯାହା ରୋମକୂପେ ପୃଥିବୀ ଖଣ୍ଡ ।
ବଉଦୋ—ଏ କଥା ଜଁା ସୂଜା ନ ଜାଣଇଁ ।
ଦାସ ବଳକୁ ସମୁଦ୍ରଣ ଦେଇଁ । ୨୨୨

୩ଯବେ—କେମନ୍ତେ କର ସେ ଚୂଳକ ରଥେ
ମୁଁ ବନ୍ଧନ କରୁଛୁ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥେ ।
ନାଥ ହେ ଅଛି ମୋ କଥା ଜାଣିମା ।
ଆଜ ଲାଗିବ ତୋହର ଗାରମା ।
୪ଯବେ—କେମନ୍ତ କର ନେଇ ତୋର ରଥ
ନନ୍ଦଘୋଷେ ଅଛୁ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ । ୨୨୭ ।
୫ଯବେ—ମୋତେ ସେ କରଛୁ ଯେତେକ ଶାସ୍ତି
ସେକ୍ଷୁ ମତ ଯେବେ ଦେବ ନୃପତି ।
ନାଥ ତୁ ଭାଇ ରଥ ଚଢ଼ି ଥାଅ ।
ମନ ସେ ଗୁଣ୍ଡିଚାଘରକୁ ଯାଅ ।
୬ଯବେ—ମୋହପାଇଁ ତୁ ରଥରେ ରହୁରୁ ।
ଦାସବନକୁ କେବେ ନ ଛାଡ଼ୁରୁ । ୨୨୮
୭ଯବେ—ସର୍ବେ ଦେଖିଲେ ସୁଭା ବଳ ଯାହା ।
ତୁ ସିନା ଏବେ ବଳୁ ଭକ୍ତବାହା ।
ବୋଲେ ସମସ୍ତେ ଦେଖନ୍ତି ଚାହିଁ ।
ରଥ ଯେ ରହୁ ସିଂହଦ୍ୱାର ଠାଇଁ ।

ଦଇଦୋ—ମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇଲି ସଙ୍ଗକୁ ତୋର ।
ଦାସ ବଳକୁ ବାରେ ରକ୍ଷା କର ।୨୨୪
ଦଇଦୋ—ମୋହ ଶୁଳ ପାନ ମୂଢ଼ ପାମର ।
ହିଂସା ଅପବାଦ ପାପ ଅପାର ।
ନାଥ ମୁଁ ନ ଭଜିଲି ତୋ ନାମକୁ ।
ତେଣୁ ଭୟ ପାଇଅଛୁ ଯମକୁ ।
ଦଇଦୋ—ତୁ ମୋତେ ପାରିଲେ ଭବ ତାରଣ
ବଳଆ ଦାସ ଯେ ତୋତେ ଶରଣ ।
ଦଇଦୋ—ଦାସ ବଇଷ୍ଣବ ସନ୍ଥ ସୁଜନ ।
ଜ୍ଞାନଏ ପୁଣି ମହା ଜନମାନ ।
ନାଥ ହେ ଏଥି ମଧ୍ୟେ ଅଛୁ ଯେତେ ।
ମୋହର ଶାସ୍ତ୍ରେ ଦେଖିଲେ ସମସ୍ତେ ।
ଦଇଦୋ— ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡର ।
ବଳ ବୋଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଶରଣ ।୨୨୫
ଦଇଦୋ—ନ କଲି ବ୍ରତ ମୁଁ ନ କଲି ତପ ।
ନ ସେବିଲି ଅବା ଦେବତା ରୂପ ।

ନାଥ ମୁଁ ତୋହରନ୍ତ ଅନେ ନାହିଁ ।
ତାହାକୁ ବେଦନା କହନ୍ତ ଯାଇଁ ।
ହରହେ—ଯାହାକୁ କର ତୋତେ ମୋତେସେବା
ବଳରାମ ଦାସକୁ ଦୟା କରିବା ।୨୨୨ ।
ହରହେ—ଶରଣ ତାରଣ ନାମ ତୋହର ।
ଶରଣ ପଶିଲେ ଦେଉ ଯେ ବର ।
ବିଭୀଷଣ ଯେ ପଶିଲା ଶରଣ ।
ଲଙ୍କା ଦେଲୁ ତାକୁ ମାରି ରାବଣ ।
ହରହେ—ତ୍ରିଜଗତ ହୋଇ ସେ ଲଙ୍କେ ରହିଲା
ବଳରାମ ଦାସ ନ ହୋଇ ଭଲା । ୨୨୩
ହରହେ—ସୁଗ୍ରୀବଙ୍କୁ ଥାପିଣ ବାଳିକ ମାରୁ ।
ପାଣ୍ଡବ ରକ୍ଷି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମାରୁ ।
ନାଥରୁ ଗୋପୀଙ୍କି କଲୁ ବସ୍ତ୍ରାର ।
କୁବୁଜାକୁ କଲୁ ରୂପ ସୁନ୍ଦର ।
ହରହେ—ଉଦ୍ଧବ ଅକ୍ରୂର ବହୁରସଙ୍ଗୁ ।
ବଳରାମ ଦାସର ଏବୁଦ୍ଧି ପାଙ୍କୁ । ୨୨୪ ।

ଦଇତେ—ଯେବେ ମୋତେ ଏଥୁଁ ତରିବୁ ପାର ।

ମୋର କଥାକୁ ସାବଧାନକର ।

ନାଥ ମୁଁ ସଂସାରରେ ବଡ଼ଦୁଃଖୀ ।

ସଂସାରକୁ ନାହିଁ ମୁଁ ଡରମାଣି ।

ଦଇତେ—ଅଜ୍ଞାଯାତ ମୁହିଁ କରନ୍ତି ତୋତେ ।

ବଳଦାସଙ୍କୁ ଭଣ ଜଗନ୍ନାଥେ । ୨୨୮ ।

ଦଇତେ—ଆଜ୍ଞାଯାତ ଅଛି ତୋହରଠାଇଁ ।

ତୁ ମୋର ଅପା ଛାଡ଼ିଲୁ ନାହିଁ ।

ନାଥଙ୍କୁ ଅଜାକୁ ନୃଥ ଅର୍ଜ୍ଜାମ ।

ଭକ୍ତଙ୍କୁ ଦେଇ ଉଦ୍ଧବର୍ଦ୍ଧନ ।

ଦଇତେ—ମୁହିଁ ଯେ ତୋତେ ସେବା ଅଛିକରୁ ।

ବଳଅବାସଙ୍କୁ ଭଣ ଶ୍ରୀହରି । ୨୨୨ ।

ଦଇତେ—ଶ୍ରୀମୁଖବାସ ଶ୍ରୀମୁଦେବପଦ ।

ଶ୍ରୀଧର ଶ୍ରୀହର ଅନନ୍ତମୂର୍ତ୍ତି ।

ନାଥ ତୁ କମଳାବର ବୋଲାଉ ।

ଛନ୍ତୁ ସକଳଜଳମଣ ବନ୍ଧୁ ।

୧ମପଦ—କଳ୍ପତରୁ କରୁଣାସାଗର ।
　　ବଳରାମ ଦାସ ଶରଣ ତୋର । ୨୨୨ ।
୨ୟପଦ—ଅନଙ୍ଗେ ସ୍ୱଭାବ କରୁଛି ତୋତେ ।
　　ତୁ ପରବାଣୀରେ ଗୃହୁଁକୁ ମୋତେ ।
　　ନାଥ ତୋ ଦେହ ରେଖ ଦୟା ନାହିଁ ।
　　ଅପତ୍ତିର କାଳେ କରୁ ତୁ ଠାଇଁ ।
୩ୟ ପଦ—ମୁହିଁ ଏବେ ତୋତେ କହଇ ଦାସ
　　ତୋତେ ନ ଭୁଲେ ବଳରାମ ଦାସ ।
୪ର୍ଥ ପଦ—ଆପ ଅପତ୍ତିରୁ ତୁହି ଯେ ତାରୁ ।
　　ଭକ୍ତଙ୍କ ଭରସା ତୁହି ଛଡାରୁ ।
　　ନାଥ ତୁ ଦୁଷ୍ଟଙ୍କର ଦର୍ପହରୁ ।
　　ବେଦେ ବେଦେ ତାହା ଆଜବଗରୁ ।
୫ମପଦ—ତୋତେ ନ ଭଜିଲେ ଗତ ଯେ ନାହିଁ ।
　　ଭକ୍ତଅବାସକୁ ଦେଖ ଗୋସାଇଁ । ୨୨୯ ।
୬ଷ୍ଠପଦ—ସବୁର ମନକୁ ସବୁରଦୃଷ୍ଟେ ।
　　ସବୁର ଅପତ୍ତି ସବୁର ସୁଖ ।

ନାଥ ତୁ ସବୁର ବେଦନା ଫେଡୁ ।
ମୋତେ ଏତେ କଷ୍ଟ କପାଇଁ ଦେଉ ।
ଚରଣେ—ସର୍ବଘଟେ ଦୟା ନ କେ ବୋଲାଉ ।
କଳପାଦାୟର ଦୁଃଖ ନଫେଡୁ । ୨୮୦ ।
ଚରଣେ—ମୋର ଜନ୍ମରେ ତୁ ଦ୍ୱିଗୁଣ ଦେଲୁ ।
ମୁହିଁ ତ ତୋତେ ନଜଣବ ଥାଉ ।
ନାଥ ତୁ ଏ ବଳରୁ ମୋତେଭଲ ।
ତୋତେ ନାହିଁ ଥାଉ ମୋହବନ୍ଧନ ।
ଚରଣେ—ମୁଁ କପା ତୋତେଭଳ କହୁଥାଇଁ ।
କଳଆଗୁଦାର ବୁଝିଲୁ ନାହିଁ । ୨୮୧ ।
ଚରଣେ—ଜାଣିଲି ସତବଚନ ତୋମନ୍ତେ ।
ନୃପତି ହାତେ ବନ୍ଧାଇଦେ ମୋତେ ।
ନାଥଙ୍କ ଏ ଦୋଷ କରନ୍ତୁ ଭବ ।
ତୁମ୍ଭେ ଯେଉଁଭଳି ମାନ ନ ସହ ।
ଚରଣେ—ଦଦା ତେଜୁଅଛ ତନୁଁ କରନ୍ତୁ ।
ଭଣେ ଚଇଥ ତାହା ପାଶୋରଇ । ୨୮୨ ।

ବଉଦେ—ଏବେଯେ ଜାଣିମା ତୋ ଶାପଣ ।
ମୁହିଁ ତୋର ବନ୍ଧୁଁ ଜେତେଜଠାଣ ।
ନାଥ ତୁ କେମନ୍ତ ହୋଇଣ ଯିବୁ ।
ମୋହର ଦଶା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବୁ ।
ବଉଦେ-କେ କେ ହୋଇ ଦେଖିଯିବେଟି ତୋତେ
ବଳଅ ବାସକୁ ବଉକୁ ଯେତେ ।୨୮୩
ବଉଦେ—ତୋ ଉପରେ ଅଛୁ ମୋହର ପଣ ।
ତୋତେ ବାନ୍ଧଇ ତୁ କେବଡ଼ ଜଣ ।
ନାଥ ମୁଁ ଚତ୍ତ୍ ଶୁଦ୍ଧ କଳ ଯହୁଁ ।
ତୋତେ ଏ ଭୁଷା ମୁଁ କହୁଇ ତହୁଁ ।
ବଉଦେ—ତୋହ ଯେଜ ଦେଲ ଅବଲବାସ ।
ବଳଅ କେମନ୍ତେ ତୋହର ବାସ ।୨୮୪
ବଉଦେ—ଦୁଷ୍ଟ ଉଥେ ଘୁତେ ଖଣ ନାହାଳ ।
ଜତାପିଠିଅ ଭୁକୁ ମତ୍ତୁଳ ।
ନାଥ ତୁ ସୁଣ୍ଠ୍ରେଗୃଘରକୁ ଯିବୁ ।
ମୋତେ ତୁ ଜଗ୍ରେ ଛଡ଼େଣ ବଉବୁ ।

ବଉଦୋ—ତୁ ଗୁଣ୍ଡ ଯିବାକୁ ମୁଁ ଡରୁନାହିଁ ।
ବନ ବାସଠାରୁ ତୁ ଯିବୁ କାହିଁ ।୨୮୫

ବଉଦୋ—ରଥ ନ ଭଜସ ଅନେକ ଧନ ।
ତୁଷ୍ଣ ପାଇଲେଣି ସେବକ ଜନ ।
ନାଥ ତୋ ମନସ୍ଥିଲେ ଏବେ ଯାଅ ।
ମୋତେ ତୁ କହିଣ କଥା ନବକ ।

ବଉଦୋ—ତୋରସଙ୍ଗରେ ମୋର କାର୍ଯ୍ୟନାହିଁ
ବନଖଦାସଙ୍କୁ ରଖ ଗୋସାଇଁ । ୨୮୬

ବଉଦୋ—ରଥ ନ ଭଜଲ ଗୁଣ୍ଡ ବହୁଣ୍ଡ ।
ଆଲୁଲେ ସ୍ୱଜା ଛିରେ ଜଳଯୋଡ଼ ।
ନାଥ ସେ ଖାଦନ ଖଉସଭ ।
ବଡ଼ବାଣ୍ଡରେ ଯେ ରହେ ନୃପତ ।

ବଉଦୋ—ଆଲୁଲେ ସ୍ୱଜା ଅନେକ ଜଣାଇଁ
ବାସବଳଅ ତା ଠାରେ ଶୁଣଇଁ । ୨୮୭

ବଉଦୋ—ଅସ୍ଥାନମନ୍ଦେଶ ନୃପତବାର ।
ସତ୍ୟବଦୋଇଁ ଛିରେବେଜକର ।

ନାଥ ତୁ ଯୋଗିଁ ବେଶେ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ।
ମୋତେ ତୁ ଏବେକ ବନ୍ଧୁ ବନ୍ଧୁ ।
ବଦତୋ—ନରସ୍ୱାକ୍ଷରେ ନରଜନ ରଥ ।
ବାସବନ ବୋଲେ ମୁକୁନ୍ଦ ସନ୍ଧ ।୨୮୮।
ବଦତୋ—ଅଜେକ ଜଣାଇଁ ନୃପବରଶୋଭ ।
ରଥ ନରଜନ ଚାହୁଁବାବୋଲ ।
ରଥ ଯେ ଦ୍ୱାରେ ବାନ୍ଧେ ନରଜନ ।
ମେରୁ ପ୍ରାସ୍ଥେଲର ଅଚଳବେଳ ।
ବଦତୋ—ବନ୍ଧୁଚବେଦନା ଜଣାଇଁଷ୍ଠ ।
ବନଅବୋଲେ ବାଲେ ଦଣ ଭାଏ ।
ବଦତୋ—ବନ୍ଧୁସ୍ପ ବୋଲ ଭକ୍ତଙ୍କ ନୃପଭ ।
ସ୍ୱକେତ୍ରସନ୍ଧବେଲେ ଭଗବ୍ଜୋଗ ।
ସଭା ତୁ ଭକ୍ତସ୍ତୁବୋଲନ୍ତୁ ବାର ।
ଅମୃତ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତିକୁ ବେଲିଁ ।
ଅମୃତ ଅଷେ ଦ୍ୱାବୋଚା ମାଗିଲୁ ।
ବନନ ମୋର ସନ୍ତୃଜାନବେଲୁ । ୨୯୦

ସଏବେ—ପଞ୍ଚଭୂତାକର ଡାକୁବନ୍ଧାଣ୍ଡ ।
ଘଳଥାଉପରେ ଘଳଥାଦେଣ୍ଡ ।
ସଏବେ·ଭକ୍ତ ତଇ କ୍ରୋଧ ମୋଠାରେ ଯେତେ
ତାରେ ଯେ ସେତାପ ପଡ଼ିଲ ମୋତେ ।
ସଏବେ—ଆମ୍ଭ ଭକ୍ତ ଯେତ ଏତେ ଯେ ତଲୁଁ
ବାସ ବଳଅଭ ସଙ୍ଗରେ ଗଲୁଁ । ୨୧୮ ।
ସଏବେ—ତୁ ଗଡପଲକେ ମୁ ବାଇରଥେ ।
ଲୁଣ୍ଠିବାଅଗାଣ୍ଡ ଅମୃତଭକ୍ତେ ।
ସଏବେ ମୁ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଯନ୍ତୁଁ ।
ଭକତସାଙ୍ଗେ ଦଳବାଣ୍ଟ ତନ୍ତୁଁ ।
ସଏବେ—ଦାସତଳଅ ଅମୃ ଅର୍ଦ୍ଧ ଅଙ୍ଗ ।
ତେଣୁ ଯେ ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଳଅ ସଙ୍ଗ ।୨୧୯
ସଏବେ—ତେବୁ ଯେବେ ମୋ ତେବାଇନବର
ଦାସ ବଳଅଲୁ ଅଣ ଅମୃତ ।
ସଏ ବେ। ବେଣ ବାତବନ୍ଧା ଦୋଇ ।
ବାନ୍ଧରେ ଭରଣ ତାଡ଼ ଏ ଭୂତ ।

ରାଏ ହୋ—ପଳାଲେ ଲୁଚାଇ ଥିବ ଚୋହର ।
ବନଅବାସ ଦେଖିବ ମୋହର । ୨୯୩
ରାଏ ହୋ—ରାଣୀଜେମା ଜେମା ସାଙ୍ଗେ ତୋହର
ଜଣେ ମାଇବ ଦାବୋବା ପଛର ।
ଭାଉ ତୁ ରାଏ ଯାଇଁ ନିଉଛନ ।
ସଙ୍ଗରେ ଯାତ୍ରାବାଇ ଥିବେ ମେଳ ।
ଭାଇ ହୋ—ଅମ୍ବମାଲଟ୍ଟଲବେଶ ସହିତେ ।
ବଜନ ପ୍ରଣେବୁ ରାଣୀସଙ୍ଗତେ । ୨୯୪ ।
ସଜା ହୋ—ଅମ୍ବଲକ୍ଷ୍ମଣେ ଘରେ ଧଇବୁ ।
ସମ୍ଭ୍ରମ ଯାଇ ପାଏ ଯତ୍ନରୁ ।
ରାଏ ତୁ ବୋଲବୁ ଅପ୍ରାଧ କଲି ।
ଏବେ ଗୁଣ ହୋଇଁଣ ଯେତେ ମଲି ।
ମୋ ଦୋଷ କ୍ଷମାକର ବଢେ ବର ।
ଧଇବୁ ବନଅ ବାସ ପଯୃନ୍ତ । ୨୯୫ ।
ରାଏ ହୋ—ଯେବେ ଆସିବ ସେ ବନ୍ଧୁ ମୋହର
ତାଙ୍କୁ ବସାଇବୁ କନକଶୋଷର ।

ସ୍ୱଏ ତା ଜ୍ଞାନରେ ଅଛିବୁ ଅମ୍ଭେ ।
ତୋତେ ଯେ କହୁଁ ଅଛୁଁ କରୁଦମ୍ଭେ ।
ସ୍ୱଏହୋ—ଖାଙ୍କ ଚଇଲେ ଅମ୍ଭେ ଅସୁଖାହୁଁ ।
ଅପରେ ବନ ଯଜ୍ଞେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପାଇଁ । ୨୧୬
ସ୍ୱଏ ହୋ—ଅମ୍ଭ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ଯେ ଦେଉଛୁ ଶାନ୍ତି ।
ତହୁଁ ଅଧିକ ହୋଇବୁ ନୃପତି ।
ଜଗତ ଯାକ ଯେ ସର୍ବେ ଦେଖିବେ ।
ତେବେ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇବେ ।
ସ୍ୱଏହୋ—ବାଇଭଥେ ଅମ୍ଭେ କହୁଛୁ ବଳେ ।
ବଳ ମହିମା ଦେଖ ନୃପସ୍ୱଳେ ।୨୧୭।
ସ୍ୱଏହୋ—ଘଣ୍ଟଣା ନୋହୁ ଅମ୍ଭ ଯାତ୍ରା ହେଉ ।
ତପରେ ଅମ୍ଭ ଭବ୍ୟବାନା ଯନ୍ତୁ ।
ସ୍ୱଏ ହୋ ତୁ ଏବେ ତେଜଣ ଥିବୁ ।
ଅମ୍ଭ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ତେବେଂ ନ ଛୁଡ଼ିବୁ ।
ବ୍ରହ୍ମହୋ—ଏତେକ ତେଜାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତ ।
ଯାଇଁ ମିଳିଲେ ବଳଦାଣ ପାଶ । ୨୧୮ ।

ଚଉଦୋ—ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ନୃପତି ।
ନିଦ୍ରା ଭାଙ୍ଗିଲା ସ୍ୱପ୍ନ ବେଗେ ଚେତି ।
ରାଜା ଯେ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ବେଗେ ସାଧିଲେ ।
ପାତ୍ର ମନ୍ତ୍ରୀ ପାରିଷଦେ ଡାକିଲେ ।
ଚଉଦୋ—କହିଣ ମନବୋଧ ନୃପସାଇଁ ।
ବୋଲେ ଦାରୁବ୍ରହ୍ମ ଅଛନ୍ତି କାହିଁ ।୨୯୯।
ଚଉଦୋ—ପାତ୍ରେ କହିଲେ ବାଙ୍କି ମୁଣ୍ଡାଗିରି ।
ପଶ୍ଚିମ ସମୁଦ୍ର ଉତ୍ତର ଭାଗ ।
ସ୍ୱପ୍ନେ ସେ ବାର ଘଜରଥ ଦଉ ।
ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦବଶ ଭଜେ ଦଉ ଦଉ ।
ସ୍ୱପ୍ନଦୋ—ସେ କଥେ କଳସ୍ତ୍ର ବମଳାପାଇ ।
ଦାରୁବ୍ରହ୍ମମ ଅଛନ୍ତି ଥାଇ । ୨୦୦ ।
ଚଉଦୋ—ଶୁଣି ନୃପତି ଯେ ଆନନ୍ଦମନ ।
ଶ୍ରୀମନ ଦଶାଇ ବଳେ ସାଜନ ।
ରାଜା ଯେ ରାଣୀ କେମା ସେନ ସଙ୍ଗେ ।
ଯାତାହାର ସେ ବୈଦ୍ୟ ଚଳୁଳଙ୍ଗେ ।

ବଉବୋ—ପାଚ୍ଛୋଉରେ ବନ୍ଧା ନୃପସାଇଁ ।
ବଳସୁମଦାସ ଅଛଇ ଧାଇ । ୨୦୧ ।
ବଉବୋ—ଗଳଥାମାଉ ଅଶକ୍ତ ସ୍ଵଜାଙ୍କୁ ।
ଭୂଇଦାଭ ବନ୍ଧା ପଛଅଙ୍ଗକୁ ।
ପବଣ୍ଣବେ ସେ ପଡ଼ଇ ଭୂମିଉ ।
ବୁଲୁ ଥୋଡ଼ ଯେ ବାଲ୍ ଛଉ ଛଉ ।
ବଉବୋ—ଦନ୍ତେ ଛଉଣ ଗଳାରେ ଭୂଠାଉ ।
ଦେଖି ବଳ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଭକ୍ରଧଉ । ୨୦୨ ।
ବଉବୋ—ଅଲୁଲେ ନୃପଢ ମାଗେ ଶରଣ ।
ଭୂଉବେ ମେଇଲ୍ଲ ବାଙ୍କୀ ନୃଦାଁଣ ।
ସ୍ଵଜା ସେ ବାଲ୍ ଇନ୍ଦ୍ରରଥ ଦେଖି ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଝଲଝଲ ପଦ୍ମ ଅକ୍ଷି ।
ବଉବୋ—ସ୍ଵଜା ଦେଖି ମାନେ ବେଲ୍ଲ କାତଉ ।
ବାସବଲସୁମ ଇଥ ଅଗଉ । ୨୦୩ ।
ବଣ୍ଡଧ୍ଵନେ ଯେ ସାଉ ବାହାଲ ।
ସୁଉନରେ ଯାତ୍ରା ଜମନ୍ତେ ମିଭ ।

ନାଥ ସେ ଧାଇଁ ଯାଇଁ ନୃପବର ।
ଘୁଞ୍ଚ କରଣ ଲୋଟଇ ଭୂମିର ।
ନାଥହେ—ନୃପତି ଧଇଲା ଭୃତ୍ୟ ଚରଣ ।
ବଳରାମଦାସ ତୋଟେ ଶରଣ । ୨୦୪ ।
ନାଥହେ—ବେନପଦ ରାଜା ଲଦଲା ଶିରେ ।
ଦୋଷ ଷମାକର ଷରଣ ତୋରେ ।
ରାଜା ସେ ବହୁତ କାର୍ପଣ୍ୟ ହୋଇ ।
ବୋଲଇଁବାରେ କରମୋତେ ଶାହୁ ।
ନାଥହେ—ରାଜା ବୋଲେ ଦୋଷେ ଷାସ୍ତ୍ରପାଇଲି
ବଳରାମଦାସ ବୋଇ ଜାଣିଲି । ୨୦୫ ।
ନାଥହେ—ଶଙ୍କୁଟ୍ମ୍ୟାକ ଚରଣ ଧରେ ।
ସକଳ ବୈଷ୍ଣବେ କଳଭ କରେ ।
ରାଜା ଯେ ଅନେକ କାର୍ପଣ୍ୟ ହୋଇଁ ।
ଯେତେକ ବେଦନା ସବୁ କଣାଇଁ ।
ନାଥହେ—ରାଜା ଅକୁଳ ଦେଖି ଝୃସିମନ ।
ବୋଲେ ପ୍ରଭୁ କଭେକରବଦନ ।୨୦୬।

ହରହେ—ଦେଖିବାବେଳେ ବୋଲୁଛନ୍ତିବାଣୀ ।
ତାଙ୍କ ମାଉ ଧଉ ଭରଣ ପୁଣି ।
ସଭା ଭୁ ହେଲୁ ବଡ ଅଲଜ୍ଜକ ।
ଭଣ୍ଡିଣ ହୋଇମଲୁ ଏବେ ଦାତ ।
ହରହେ—ଏବେ ରେଉ ଥାଅ ଭୁ ନୃପବର ।
ଦାସବଳରାମ ସେବେ ପଯୂର । ୨୦୭ ।
ହରହେ—ନୃପତ ବଚୋର ବଦଉଁ ବାଣୀ ।
ବଜ୍ରସ୍ପୃ ଲଗ୍ନଅ ଧାରଙ୍ଗପାଣି ।
ନାଥ ସେ ବନ୍ଧୁ ଅଛ୍ଛ ସଭା ଧୀରେ ।
ବକ୍ଷା ହୋଇଁପତ୍ରୁ ଅଛ୍ଛ ଭୂମିରେ ।
ହରହେ—ନୃପତ ବୋଲଇଁ ଭୁମ୍ଭେ ଯେଗାଢ଼ ।
ଦାସବଳରାମ ସଂସାରେ ବଡ଼ । ୨୦୮ ।
ହରହେ—ସଙ୍ଗାର ଭକ୍ତି ଭାବ ଦେଖି ମୁହିଁ ।
ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଣ ଲକ୍ଷ୍ମଦେଲଇଁ ।
ନାଥ ଏବେ ଯାଅ ବାଲ ନଗର ।
ମୁଁ ହିଁ ତ ସବ ଭକ୍ତଇ ଭୁମ୍ଭର ।

ଜୟହୋ—ନୃପତ ଅଙ୍କ ବେଢ଼ିଅଛୁ ମୁହିଁ ।
ବଳଅଦାସ ତୋ ଅସେ ଢହଳି ।୨୦୯।
ଜୟହୋ—ଅସୁଯିବା ଏବେ ବାଲ୍ ନବର ।
ରୂପାସେ ଧରଣୀ ପଡ଼ୁ ନମର ।
ନାଥ ହୋ ସ୍ନେହ ମୁହିଁ ଦେବ ତୋତେ ।
ତୁ ଏକାଶ୍ରୁବୃଷ୍ଟି ମୋର ସଙ୍ଗତେ ।
ଜୟହୋ—ମୋହ ସେବାସର୍ଗ ପାଇଲୁ ଯନ୍ତୁ ।
ବଳଅ ଦାସ ନ ଛାଡ଼ଇ ତନ୍ତୁ ।୨୧୦।
ଜୟହୋ—ମୋହ ଛର ସ୍ତ୍ରୀକ ମୂର୍ଣ୍ଣ ପାମର ।
ତୁ ଅଖିଳ କୋଟି ପୃଥ୍ୱୀ ଠାକୁର ।
ନାଥ ମୁ ପରସ୍ୱର ତୋର ସିନା ।
ତୁତ ବୁଝାଇଲୁ ମୋହର ବାନା ।
ଜୟ ହୋ—ଏବେ ଯେ ଜାଣିଲି ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ।
ବଳଦାସକୁ ଭଗ ପଦ୍ମମୂଳ ।୨୧୧।
ଜୟ ହୋ—ସଙ୍ଗ ଜେଲକୁ ଯେ ଯାଉଛ ମୁହିଁ
ମୋତ ପଛେ ପଛେ ଅସ କୋଡ଼ାଇଁ ।

ନାଥ ତୁ ନନ୍ଦଘୋଷେ ହେଜେ ଚଳ ।
ମୁ ଝୁରା ହୋଇଥିବ ତୋ ଶ୍ରୀମୁଖ ।
ବଇଦେ—ମୋହ ଥିଲାକୁ ଯେ ବଳାଇ ଭୁହିଁ ।
ବଳଅ ଦାସ ଏକ୍ଷଣ କହଇଁ । ୨୯୧ ।
ହୃଦ ବସିଥିବୁ ନନ୍ଦଘୋଷର ।
ମୁଁ ନୃତ୍ୟ କରୁଥିବ ତୋ ଶ୍ରୀମୁଖ ।
ବଇଦେ—ନାଥ ତୋ ମୁଣ୍ଡକୁ ଚଉଁରି ହସି ।
ଯୋଗୀ ପାଉଥିବୁ ତୁ ବ୍ରହ୍ମସ୍ତିତି ।
ବଇ ଦେ—ତୋହର ହୃଦେ ସବୁଦନେ ଥାଇଁ
ବଳଆ ଦାସକୁ ଆଉ ଯେ ନାହିଁ ।୨୯୩
ବଇ ଦେ—କଣ୍ଠାର ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ଥିବୁ ।
ଗୁଣ୍ଡିଚାଘରେ ତୁ ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜିବୁ ।
ନାଥ ହେ ବେଗେ ଯିବା ଏବେ ଆସ
ତୋହର କାହିଁକି ଦୁଃଖ ପରାସ ।
ବଇଦେ—ତୁଛ କ ଗଲେ ଧରି ନେବ ମୃତ୍ୟୁ
ବଳଅର ପଛେ ଥିବୁ ତୋ ଭାଇ ।୨୯୪।

ହରବୋ—ତାଳ ମୃଦଙ୍ଗ ଝଂକାର ଆଳାପ ।

ଶୋଭୁ ପାଖଥିବ ଅପ୍ସରଙ୍କ ଧାପ ।

ନାଥ ତୁ ତାହା ଛାଡ଼ି ଏଠେଁ ଥିବୁ ।

ଏତା ତୁ କେଉଁଣ ଯଶ ପାଇବୁ ।

ହରି ବୋ—ବଳ୍ପ ଟେଉଳେଇ ଗୋଡ଼ ନ ଯାଇ

ଜଗନ୍ନାଥଦାସ ବନ୍ଧା ଦେଇ ଯେଇ ।୨୧୪

ହରି ବୋ—ଏବେ ଯିବା ଅସ ଭଳ ଯାଜସ୍ତ ।

ସମସ୍ତେ ଦେଖିବେ ଭକ୍ତପଣ ।

ନାଥ ଅଯୋଗକୁ ଯୋଗ କରିବୁ ।

ନବମ ରଜ ଯାତ୍ରା ହୁଅଇବୁ ।

ହରିବୋ—(ଭକ୍ତ)ସିଂହାସନ ଛାଡ଼ି ଏ ବାଳୁରଥେ

ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ କହୁଛି ଏବେ । ୨୧୭ ।

ହରିବୋ—ଅଗବୋଲ ଏବେ ଯାଉଛୁ ତୁହି ।

ତୁ ଏବେ ଜଗନ୍ତ କଳ ଗୋସାଇଁ ।

ନାଥ ତୁ ସ୍ୱରୂପ କହନା ମୋତେ ।

ତୁହି ଯେ ଯଉଠେ ନ ଯାଇଁ ଜୋତେ ।

ଜୟ ହୋ—ଦୟାସାଗର ଦରିଦ୍ର ବନ୍ଧନ ।
ଦାସ ଚଇଅର ଭୁ ଅଟ୍ଟ ମତ । ୭୧୭ ।
ଜୟ ହୋ—ଭକ୍ତଙ୍କ ସୁତାପ ପ୍ରଭୁ ଶୁଣିଲେ ।
ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥେ ବିଜୟ କଲେ ।
ନାଥ ହୋ ଅକାଶେ ପୂରିଲ ଜୟେ ।
ବିଜୟ କଲେ ଦେବତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ।
ଜୟ ହୋ—ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥେ ବିଜୟ ଯାଇଁ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଧ୍ୟାନେ ଜାଣଇଁ ।୭୧୮।
ଜୟହୋ—ଅଷ୍ଟମାଳ ଆସେ ସମୁଦ୍ର ତୀରେ ।
ରଥର ବଳଣବାସ ଲଗାରେ ।
ନାଥ ସେ ଅଷ୍ଟମାଳ ଶେଜ ହିରେ ।
ସଭା ଘୋଡ଼ାଇ ଅଛଇଁ ପଛରେ ।
ଜୟହୋ—ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥେ ଉଠିଲେ ଯାଇଁ ।
ବଳଣ ପ୍ରଭୁ ମୁଖକୁ ଅନାଇଁ । ୭୧୯ ।
ଜୟହୋ—ଜୟ ଜୟ ସର୍ବ ଭକ୍ତେ ଡାକିଲେ ।
ଜୟ ଶବଦ ସ୍ୱର୍ଗେ ଉଚ୍ଛୁଳିଲେ ।

ନାଥ ସେ ରଥ ତଳେ ପୂଜା ପାଇଁ ।
ବେଢ଼ ବସ୍ତ୍ର ଯେ ଫେଡ଼ାହୋଇ ନାହିଁ ।
ଜୟ ବୋ—ସ୍ନାନ ଭରଣ ଅଛି ନୃପବର ।
ବଳଅ ଦାସ ଭଣାଏ ଶ୍ରୀମୁଖ । ୨୧୦ ।
ଜୟବୋ—ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସବସ୍ଥା ହୋଇଲା ଯହୁଁ ।
ଧଣ୍ଡାମାଡ ପଡେ ଲମ୍ଫାଜ୍ଞ ତହୁଁ ।
ନାଥ ସେ ମୂଷାରଥହୁଁ ସଙ୍ଗର ।
ଯାଉଣ ମିଳଲେ ରଜା ଶ୍ରୀମୁଖ ।
ଜୟ ବୋ—ନୃପତି ବଡ଼ଦାଣ୍ଡରେ ଯାଇ ।
ବଳଅ ଦାସ ଭଲାରେ ଲମ୍ଫାଇ ।୨୧୧।
ଜୟବୋ—ହୋଲାଇ ସ୍ବଜାଙ୍କୁ ବୋଲେ ବନ୍ଧୁତ
ଅପସର ସ୍ବଜା ସନ୍ତୋଷ ଚିତ୍ତ ।
ନାଥ ରଥ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଲା ଯହୁଁ ।
ଲୋକ ସୁଆର ଯେ ବୋହୁଲେ ତହୁଁ ।
ଜୟ ବୋ—ଶୀତଳ ମଣୋହି ରଥ ଉପରେ ।
ବଳରାମ ଦାସ ଅଛି ପାଶରେ । ୨୧୨ ।

ଜୟହେ—ଭାରତୀ ପାଣି ସୁରଲୋକେ ଯାଇଁ ।
ସ୍ତୁତ କରନ୍ତି ଭାଷେ ଢାଳନ୍ତି ।
ନାଥ ସେ ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର ଆଦି ।
ଦଶଦିଗପାଳ ଯେ ସନକାଦି ।
ଜୟହେ—ଦ୍ୱାପର ବେଳେ ଏଣୁ ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
ବଳ ବୋଲେ ଏବେ ପାଇଲି ଶୋଭା ।
ଜୟହେ—ଯନ୍ତ୍ରୀ ସଙ୍ଗରେ ଶୀତଳ ମଣୋହି ।
ବାହୁବେ ଉଠିଲେ ରଥରେ ଯାଇଁ ।
ନାଥ ସେ ଭାଙ୍ଗିଲି ଆଳ ଦଉଡ଼ି ।
ବଳାଦିଠିଣ ଏନ୍ତୁ ଯାଇଁ ବେଢ଼ି ।
ଜୟ ହେ—ଅପସ୍ସରମାନେ କଲେ ଖଞ୍ଜଣି ।
ଦାସ ରଚଥ କରେ ତୃପ୍ତଧ୍ୱନି । ୨୧୪ ।
ଜୟ ହେ—ବୈଷ୍ଣବମାନେ ଗାଉଛନ୍ତି ଗୀତ ।
ଅନନ୍ତେ ନାଚନ୍ତି ହୋଇଣ ମତ୍ତ ।
ନାଥ ହେ ଶୋଭ ଚର୍ଚ୍ଚାଳ ଧରନ୍ତି ।
ଭାରତୀ ପାଣି କନ୍ୟାରେ ପଣତ ।

ଜୟତୋ—କେବଳେ ପଦ୍ମେ ବସେ ଷଷ୍ଠୀଜ ।
ଦାସବନ୍ଧୁଅ ଜୟଗ୍ରାବ ଯୋଜ । ୨୬୫ ।
ଜୟତୋ—ଇନ୍ଦ୍ର ଭ୍ରାତଙ୍କ ମଣିମା ବୋଲିଣ ।
ରୁଦ୍ରସୁତ ଜଣେ ପଞ୍ଚ ମୁଖେଣ ।
ନାଥ ସେ ବ୍ରହ୍ମା ଚତୁର୍ବେଦ ପଢେ ।
ଯେଁ ଲେଖେ ତୋ ତହିଁ ନାହିଁରେ ବଢେ ।
ଜୟତୋ—ଜଳା ଶମ୍ଭୁଙ୍କୁ ଚମ୍ପାଅଧର ।
ଦାସବନ୍ଧୁ ବୋଲେ କୃତାର୍ଥ କର । ୨୬୬
ଜୟତୋ—ଉନନ୍ତ ରଥ ଅନନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
ପୃଥ୍ୱୀ ଦଳ ଦଳ ଏ. ନବଖଣ୍ଡ ।
ନାଥ ସେ ଉନ୍ମାପୁରଙ୍କୁ ଖବଦ ।
ଜଳ ଯେ ଶୁଭଇ ସୁସ୍ୱର ନାଦ ।
ଜୟତୋ—ଦୁଁ ଦୁଁ ଶବଦ ଶୁଭଇଁ ସ୍ୱସ୍ୱରେ ।
ଜଳଅ ଉମ୍ବର ପଦ୍ମେ ରଥରେ । ୨୬୭ ।
ଜୟତୋ—ସିଦ୍ଧସାଧକ ଯେତେକ ବ୍ରହ୍ମର୍ଷି ।
ଦେବତା ଜଣାନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଆସି ।

ନାଥ ସେ ମଧୁର ମୁରଳୀ ତୋର ।
ସୁଧା ବର୍ଷୁଅଛଇଁ ଝର ଝର ।
ବରଦେ—ଅଧର ସୁଧାକୁ ଅମରେ ଅସି ।
ବଳଅ ବୋଲେ ବୋଷ୍ଟବକୁ ବାସୀ ।୨୨୮।
ବରଦେ—ଯାହୁଁ ବ୍ରହ୍ମଯାଏ ସବୁର ମନ ।
ତେମନ୍ତ ତଷ ବୁଝନ୍ତୁ ଚୈତନ ।
ନାଥ ତୋ ବଇଷ୍ଣବ ମାୟା ମହିମା ।
ଚହିଁ ଦେଖ ବୁଡ଼ିଲ ବଇବ୍ରହ୍ମା ।
ବରଦେ—ସେହୁ ମାୟାରୁ ତର ମୋତେ ପାର ।
ଦାସବଳଅ ତୋ ଧର୍ମ ଅଙ୍ଗର ।୨୨୯।
ବରଦେ—ବଦନରେ ଯାଇଁ ଗୁଣ୍ଡ୍ରିଷ୍ଟ ଘର ।
ବାଟେ ଝଫିଁାର ରନ୍ଧୁ ଦାମୋଦର ।
ନାଥ ଭୁ ବଳୁ ଖୀତଳ ମଣୋଇ ।
ଷାଡ ଦବସ ଉପବାସ ହୋଇଁ ।
ବରଭୁ—ଏବେ ଖାଦ୍ୟ ସେବକକୁ ନଦେଉ ।
ବଳଲୁ ଝଫିଁ ସଙ୍ଗେ ଖେଳଆଉ ।୨୩୦।

ବନ୍ଦେ—ଲେକୁଷ୍ଟାଣି ବେଳେ ଏବେ ଜାଣିବା ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସଭସ୍ଥଙ୍କ ଦଣ୍ଡବେଳା ।
ଜାଥ ବୁ ଦେଖିଲ ବାହାରେ ଶ୍ରୀକୃ ।
ଜାଣି ସିନା ଦେଉଁ ବାଃରେ ଯିବୁ ॥

ବନ୍ଦେ—ଭେଷଭେଳ କଥା ଶୁଣୁ ଚକୋର
ବଳଦାସ ଦଏ ଜବାଃ ଘେଇ । ୭୩୧ ।

ବନ୍ଦେ—ଅଙ୍ଗ ବୋଇଲା ପରଲୋକୁ ବହୁଁ ।
ଅମୃଦାସ ଅଷ୍ଟ କୃପାରେ ରହୁ ।
ଅମ୍ଭେ ଯେ ନ ଜାଣିଲୁକ ମଣୋଇ ।
ତାହାଙ୍କୁ ମଣୋଠ.ବସ୍ତୁଥ ନେଇଁ ।

ବନ୍ଦେ—ଯେତେ ଶୀତଳ ଭୂମ୍ୱଠାରେ ଲଟି ।
ବଳଶ ଦାସ ତା ପାଇଲା ବେଗି ।୭୩୨।

ବନ୍ଦେ—ବୈଷ୍ଣବ ଜଳେ ଯେ ପ୍ରସାଦ ଯୁଉ ।
ଯାହା ଜପାନ୍ତି ବଳବ୍ରହ୍ମାସୁର ।
ତାଥ ସେ ସମସ୍ତେ ଅଜାଡ଼ି ରନ୍ତି ।
ତୋର କର୍ମାଳୀ ବୈଷ୍ଣବେ ଖାଆନ୍ତି ।

ଦୟହେ—ତୋର ଭକ୍ତଙ୍କୁ କେହ୍ନେ ନୋହେସର

ବଳଦାସଙ୍କୁ ଶୁଣୁ ତୁ ଅତୋର ।୨୩୩ ।

ଦୟହେ—ଗୁଣ୍ଡ୍ରିଚ ଘଟକୁ ଦଇସ୍ୱେ ବଳ ।

ଅଠଦନ ଅଧି ହୋଇଲ ତୋର ।

ନାଥଭୁ ଅଭୁଲ ଗେଇଲୁ ମୋର ।

ତୋତେ ଦେଖିଣ ମୋ ମନ ବଳଲ ।

ଦୟ ହେ—ଦ୍ୱିଗୁଣ ଭ୍ରେଣ ଭୂଷିବନା ଭୁହ୍ନ ।

ଦାସବଳଙ୍କ ତୋର୍ଣ୍ଣିଷ୍ଟ ଶାଇ ।୨୩୪ ।

ଦୟ ହେ—ଅନେକ ଭ୍ରୋମ ସେ ନୃପତି ଦେଲ

ବାଲି ନବରେ ସେ ଭଥ ଲାଗେଲ ।

ନାଥହେ ନବଦନ ଯାତ୍ରା ସାଯ ।

ବଡ଼ ଦେହଲଭ ଯେ ସେହ୍ନ ଶେଷ ।

ଦୟହେ—ବର୍ତ୍ତଣ ଦ ଅଣେ ଘରଣୀ ସ୍ଥଳ ।

ଦାସ ବଳଙ୍କ ତା ଲାଗଣଲ ଥୋଡ଼ ୨୩୫

ଦୟହେ—ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ତୋ ବାନା ଉଡ଼ୁଛି ।

ଭକ୍ତଙ୍କୁ ତୋହର ଶରଧା ବଳ

ନାଥ ତୁ ସାମନ୍ତପଣରେ ବଡ଼ ।
ତେଣୁ ତୁ ଭୃତ୍ୟର ଜାଣିଲୁ ଗାଢ଼ ।
ବରଦେ—ଏହୁ କଥାକୁ ମୋତେ ଅପେକ୍ଷକର ।
ଦାସବଳଙ୍କ ସ୍ତବେ ମାଗଇ । ୨୩୬ ।
ବରଦେ—ଯେଯେ ଦେବତା ଯେ ଅଛନ୍ତି ଯହିଁ ।
ଏମନ୍ତ ଶରଧା ଭୃତ୍ୟଙ୍କୁ ନାହିଁ ।
ନାଥ ତୋ ଭୃତ୍ୟରେ ବଡ଼ ଶରଧା ।
ଭକ୍ତି ତୁ ଯାଚିଦେଉ ଜନସୁଧା ।
ବରଦେ—ଭକ୍ତି ଦେଲେ ମୁକ୍ତି ମାଗନ୍ତି ନାହିଁ ।
ଦାସ ବଳରାମ ଭକ୍ତି ସାଧଇ । ୨୩୭ ।
ବରଦେ—ମୋହର ସ୍ଥାନ ପଦତପାମର ।
ତୁଣୀ ଜନଙ୍କର ମାନ ରଖର ।
ନାଥ ମୁଁ ବଡ଼ ଅପ୍ରାଧ ଅର୍ଜିଲି ।
ଏଡ଼େ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମୁଁ ତ ନ ବୋଲଇ ।
ବରଦେ—କୃଷ୍ଣ ବୋଲି ନିତ କମ୍ପା ଅଧର ।
ଦାସବଳ ସତ ଏଡ଼େ ତୋହର । ୨୩୮ ।

ଦଇବେ—ସୁଏଷାଙ୍କରେ ପାଡ଼ମର୍ଦ୍ଦି ଭଳା ।
ଭିତରେ ଥିଲେ ଦଶମୀ ଅଗତ ।
ସୁଏ ସେ ଅଙ୍କର ସୁବେଶ ଉଲ୍ଲ ।
ପ୍ରଭୁ ଅପଣେ ବଳେପ୍ରେ ଭରବା ।
ଦଇବେ—ବାହାରେ ଥିଲେ ନୃପବାଳେ ଦଣ୍ଡ ।
ଭିତରେ ଥିଲେ ବଳଥିଲୁ ମଣ୍ଡି ।୨୩୯।
ଦଇବେ—ଚାହେଁଲି ଲକ୍ଷ ଦେଖିଅଛୁ ମୋତେ ।
ଦେବ କେଉଁ ସିନ୍ଧୁସୁଜାଅଗ୍ରତେ ।
ନାଥ ତୋ କମଳାଙ୍କୁ ବଡ଼ଭ୍ରଭ ।
ତେଣୁ ଦ୍ରଗ୍ରୀବ ସେବଣ ବାହାର ।
ଦଇବେ—ଏତେ ଭ୍ରମ ଯେବେ ଅଛଇଁ ତୋର
ବାସବଜଥିଲୁ ଆସ୍ପଦ ଭର । ୨୪୦ ।
ଦଇବେ—ଜନ ଲଅ ସାର ଥିଲେ ଗର୍ବୁର୍ବା ।
ଜଜାଣି ଥିଲି ତୋ ଏବେ ଶରଧା ।
ତଥ ଭୁ ଭ୍ରତ୍ୟ ଅଭିମାନ ଗେହ୍ଲ ।
ସନ୍ଥ ସାଧୁର ବାଜା ରଖିଥାଉଁ ।

ହରିବୋ—ସନ୍ଥଠାରେ ମୋର ସ୍ନେହେ ବିଶ୍ୱାସ

ସାଧୁବାଣୀ ଲାଗି ଚରଣ ଦାସ । ୨୪୧ ।

ହରିବୋ—ରଥ ଲାଗିଲା ଯେ ସିଂହଦୁଆର ।

କପାଟ ପାଡ଼ିଲେ ଘରଣୀ ମୋର ।

ନାଥ ହେ ମେଘମାନେ ବରଷନ୍ତି ।

ଜଳ ଶ୍ରୀମୁଖ ଛୁଇଁବ ନାହିଁ ।

ହରିବୋ—ମୁଣ୍ଡରୁ ଓଢ଼ଣି ଅଣାଇଁ ଦିଅ ।

ଦାସଚରଣର ଉପରେ ପଡ଼ । ୨୪୨ ।

ହରିବୋ—କମଳା ଚରଣ ଧରି ପଡ଼ିଲେ ।

ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରଛନ୍ଦ୍ର ବୋଲି ବୋଇଲେ ।

ନାଥ ମୁଁ କହୁଛି ଅନେକ ଗୁହ୍ୟ ।

ଯେମନ୍ତେ ଭାଙ୍ଗିଇଁ ବଚନ ବନ୍ଧ ।

ହରିବୋ—ବୋଧେ କମଳା ଫେଡ଼ିଲେ କପାଟ ।

ଚରଣଦାସ ମୋ ଭୁବନର ଗୁଟ ।୨୪୩।

ହରିବୋ—ଦେଖିଲେ ପଣ୍ଡି କମଳା ଘେନା ।

ଦାଣ ଦୋଷ କ୍ଷମା ଫେଡ଼ାଇଦେଲା ।

ନାଥ ମୁଁ ମେଲାଣି ମାଗିଲି ହେଲ ।
ଦ୍ୱାରକାବାଃ ବଳ ଅଇଲ ।
ବଉଦେ—ଯୋଗ ନାଥସଦାପାତ୍ର ଭକତେ ।
ବଳରାମଦାସ ଗୀତରେ ଗାଏ । ୨୪୪ ।
ବଉଦେ—ଏତେଯେ ଜାଣିଲେ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ।
ତୁ ଅଖିଳକୋଟି ପୃଥ୍ୱୀ ଠାକୁର ।
ନାଥ ତୁ ଲଭୀ ଅଭିମାନ ଯେଉ ।
ଦୁଃଖ ଏଡ଼ାଇଣ ତୁ ସୁଖ ଦେଉ ।
ବଉଦେ—ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯାକ ତୁ ଗୋଟି ଏକତ ।
ବଳରାମଦାସ ଜାଣଇ ତାତ । ୨୪୫ ।
ବଉଦେ—ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ସଙ୍ଗି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ରାୟ ।
ସବୁଠାବରେ ହୋଇଛୁ ଉଦୟ ।
ନାଥ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ।
ଶାନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମଯାଏ ପଦ୍ମ ଦଅନ୍ତ ।
ବଉଦେ—ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପ୍ରଭୁ ଅଟୁ ନିରଞ୍ଜନ ।
ବଳରାମଦାସର ଦୋଷ ନ ଘେନ ।୨୪୬।

ହରିହେ—ଗୀତା ଭାଗବତ ବେଦରେ ଥାଉ ।
ବେଦ ଅବେଦ ଅନାମ ବୋଲଉ ॥
ନାଥ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଠାବକଲ ।
ଭକ୍ତେ ଭେଦ ନାମ ଯେ ଅଛେ ଦେଲି ।
ହରିହେ—ଜାଣେ ସର୍ବଘଟେ ଅଛୁ ଅବଭ ।
ଦାସଜନଙ୍କୁ ଥିରୁ ଦୟାକର । ୨୪୭ ।
ହରିହେ—ତୁମ୍ଭର କୃପା ହୋଇଲାକ ଯହିଁ ।
ପୂରଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲା ତହିଁ ।
ହରିହେ—ସାଧୁ ଦାଉନ ମଠକୁ ତୁର ।
ମୁହିଁ ଯେ ତତ୍ତ୍ୱେ ଅଛି ଦୂରକର ।
ହରିହେ—ଗାଇବ କର୍ଣ୍ଣରେ ଶୁଣିବ ଯେହୁ ।
(ଜଗବୋଲେ) ଦୁଃଖ ଖଣ୍ଡିବେ ପ୍ରଭୁ ମହାବାହୁ ।
ଇତି ଶ୍ରୀ ଧ୍ରୁବସ୍ତୁତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ସମାପ୍ତୋଽୟଂ ଗ୍ରନ୍ଥଃ ।

Ptd by N N Sahoo A Press Cuttack